

Metal işçileri:

ARTIK YETER!

TİS TALEPLERİ:

1. İnsanca yaşamaya yeterli asgari ücret!
2. Eski işçi ile yeni işçi arasındaki ücret makası kapatılmalıdır. Bütün ücretler insanca yaşamaya yeten yeterlilik düzeyi baz alınarak eşitlenmelidir.
3. Taşeronluk uygulaması kaldırılmalı, tüm taşeron işçiler kadroya alınmalıdır!
4. İkramiyeler ücretten ayrı ödenmelidir! Gerçek ücret düzeyini gizleyen ve ikramiyeleri fiilen ortadan kaldıran bu uygulama tekstil grup sözleşmesinde olduğu gibi kaldırılmalıdır.
5. Telif, denklik gibi esnek çalışma uygulamalarına son verilmelidir.
6. 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası! İşçiye kendisi ve ailesi için daha fazla zaman bırakılmalıdır.
7. Kesintisiz iki günlük haftasonu tatili! Kesintisiz haftasonu tatili insanca yaşamının temel bir kriteridir. Aynı zamanda esnek çalışmaya dur demenin yollarından biridir.
8. Kıdem tazminatı ile ilgili kazanılmış haklara dokunulamaz, yasal değişikliklere atıf yapan ifadeler çıkarılmalıdır!
9. Tüm çalışanlara iş güvenesi! Patronlar TİS'te kaybettiklerini toplu işten atmalarla telif etmektedirler. Bunun için keyfi işten atmaların önü toplu sözleşme ile alınmalıdır.
10. İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili önlemler alınmalıdır!

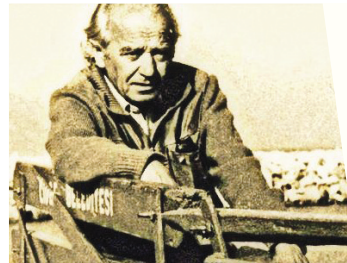
Metal işçisi artık dayanma sınırını çoktan aşmıştır. Bu nedenle de oyunlara, yalanlara karınları toktur. Metal işçisi artık belini büken bu sömürü düzeninin bir parça değişmesini istiyor ama çıkış yolunu bulamıyor. Fakat Greif direnişi, Soma'da çöken işbirlikçi sendikacılık gibi etkenler ile cam işçilerinin büyük grevi metal işçilerine başka türlü bir toplu sözleşme sürecinin olabileceğini gösteriyor. MESS ile işbirlikçilerinin işinin kolay olmadığını gösteriyor. Metal işçilerini zafere kadar götürecek olan güç, tabandan örgütlenmeleri ve sağlam bir önderlik olacaktır. Dolayısıyla asıl başarı ölçüsü bu alanda sağlanacak başarıya bağlıdır.

s.10

Gençliğin devrimci birliği için...

Genç komünistler gençliğin devrimci birliğini yaratma konusunda ilk somut adımlarını kamp çalışması içerisinde atacaklar. Bu önemli adımın güçlü atılması, yeni dönemde gençlik hareketine müdahale bakımından büyük önem taşıyor.

s.2

Markopaşa'nın mimli ozanı

Babali Yokuşu'nun selamsız misafiri, Kanadından çok pençesine güvenen güvercinleri anlatıyordu Rifat Ilgaz. Gagası tunc, kanat uçları çelik yeşil, suyunu buluttan süzen türden güvercinler... Yok öyle adaklar, avlular...

s.30

Gençliğin devrimci birliği için...

Genç komünistler gençliğin devrimci birliğini yaratma konusunda ilk somut adımlarını kamp çalışması içerisinde atacaklar. Gençlik çalışması açısından bu önemli adımın güçlü atılması, yeni dönemde gençlik hareketine müdahale bakımından büyük önem taşıyor. Kampa katılacak güçler, orada yapılacak çalışmalarını bu bakış üzerinden ele almalıdırlar.

Genç komünistler tarafından hazırlıkları haftalardır sürdürülen 'Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı'na sayılı günler kaldı. Yoğun bir emek ve çabayla gerçekleştirilen ön hazırlık süreciyle birlikte kamp çalışmasının toplam başarısı, önümüzdeki dönem gençlik hareketine müdahale bakımından önemli bir eşiğe işaret ediyor.

Zira genç komünistler, kamp sürecini kendi sınırlarında bir yaz çalışmasından çok, gençlik hareketine yönelik devrimci bir müdahale ve gençlik hareketinin sorunlarının tartışılacağı önemli bir **devrimci gençlik buluşması** olarak ele alıyorlar.

Bu açıdan kamp sürecini örgütleyen gençlik güçlerini fazlasıyla önemli sorumluluklar bekliyor.

Gençlik kampı bir yılın birikimi üzerinden örgütleniyor

Gençlik hareketi açısından önemli gelişmelerin yaşandığı bir yılı geride bıraktık. Zira tüm bir yıl boyunca toplumun genç kesimleri toplumsal gelişmeler karşısında kitlesel ve militan eylemlerle sokağa indiler. Daha dönemin hemen başında ODTÜ'de gündeme gelen yol çalışması ve ağaç katliamı üzerinden militan bir direniş süreci yaşandı. ODTÜ'de başlayan direniş hızla ve dalga dalga diğer kentlere yayıldı. Bu süreç öğrenci gençlik hareketinin ötesinde etkiler yarattı. Devam eden dönemde gençlik, Berkin Elvan cenazesinde, 1 Mayıs eylemlerinde, Soma Katliamı'nda ve Haziran Direnişi'nin yıldönümünde Türkiye'nin dört bir yanında kitlesel ve militan eylemlere imza attı. Haziran Direnişi'nin militan ruhunu bir kez daha meydanlara taşıdılar.

Bu aynı dönemde üniversitelerde, yıllar sonra işgal eylemlerinin yaşandığı bir gelişmeye tanıklık ettik. İstanbul'da, İzmir'de ve Siirt'te üniversite gençliği işçi sınıfı ile dolaysız bir bağ kurarak Soma Katliamı üzerinden okullarını işgal ettiler. Tamamen politik bir refleksle, işçi sınıfının yaşadığı hayati sorunlar üzerinden toplumun gündemine giren bir pratik sergilediler.

Liseli gençlik ise hem okullarında hem de buldukları semtlerde kitlesel ve refleks eylemler gerçekleştirdiler. Öyle ki, ilköğretim öğrencileri dahi kimi semtlerde gerçekleştirilen Soma eylemlerinin bizzat örgütleyicisi ve öznesi oldular. Bu açıdan liseli gençliğin ne denli bir dinamığa sahip olduklarını döne döne ortaya koydular.

İşte genç komünistler, tüm bir yıl boyunca dikkatlerini bu mücadele dinamiklerini kucaklamaya yönelttiler. Gençlik hareketini devrimci bakış ile hareket eden genç komünistler, hareketin ihtiyaç duyduğu birleşik, politik-kitlesel ve devrimci bir gençlik örgütü ihtiyacına yanıt vermek için ilk somut adımları da tam da bugünlerde attılar.

Gelinen aşamada ise gençlik kampı bütün bu bir yılın birikimi ve deneyimi üzerinden örgütleniyor. Türkiye'nin dört bir yanından gelecek olan gençlik güçleri, bu önemli devrimci gençlik buluşmasında

geçtiğimiz mücadele yılının deneyimlerini paylaşacak ve yeni mücadele dönemine hazırlanacaklar.

Genç komünistler kampa hazır

Ön hazırlık süreci her ne kadar son birkaç aydır yoğunlaşsa da, genç komünistler kamp çalışmasını tam da yukarıda altı çizilen mücadele potansiyelini kucaklamak bakışı ile bütün bir yıl üzerinden ele aldılar. Kendine daralan bir kampanya çalışmasından çok, dönem boyunca gençlik hareketine yönelik devrimci müdahalelerin birikimine dayalı bir çalışma temelinde kampı örgütlediler. Sömeşt'in ardından ise somut olarak kamp hazırlıkları çerçevesinde tüm dikkatlerini gençlik hareketi içerisinde biriken olanaklara yönelttiler. Bu açıdan hazırlık sürecinin sonuna geldiler.

Kampa yönelik ön hazırlığın bir başka yönünü ise politik hazırlık oluşturuyor. Zira genç komünistler kamp çalışmasını gençliğin devrimci birliğini inşa etme yolunda önemli bir aşama olarak ele alıyorlar. Tam da bu bakış ekseninde, gençlik hareketinin gündemleri üzerinden kampa yönelik gerçekleştirilecek politik hazırlık sürecin en kritik halkayı oluşturuyor.

Kamp hazırlık sürecini merkezi ve yerel toplantılar- etkinlikler üzerinden örgütleyen genç komünistler bu açıdan kampın temel gündemi olan devrimci gençlik birliği politikasını döne döne tartışma konusu ettiler. Gençlik hareketinin ihtiyaçları ekseninde yürütülen bu tartışmalar üzerinden kampa yönelik yoğun bir politik hazırlık içerisine girdiler. Dahası gençlik yayınlarını devrimci gençlik birliği politikasının tartışıldığı bir kürsüye çevirdiler.

Gelinen aşamada bütün bu politik hazırlığın ve yaratılan birikimin, kamp süresince gerçekleştirilecek olan sunum ve tartışmalar üzerinden yeniden ele alınması ve açıklıklar yaratılması, kamp çalışmasının toplam başarısı açısından kritik bir önem taşıyor. Bu nedenle kampın tam bir disiplinle örgütlenmesi, seçilmiş gündemlerin herhangi bir dağınıklığa izin vermeden verimli tartışmalara ve değerlendirmelere konu edilmesi ve tüm katılımcıların çalışmanın parçası haline getirilmesi büyük önem taşıyor.

Bu açılardan genç komünistler; geçtiğimiz yıl gerçekleştirilen kamp çalışmasının olumlu-olumsuz tüm deneyimlerini bir kez daha gözden geçirmeli, bir haftalık kamp sürecini verimli ve amaca uygun bir şekilde örgütlemeyi başarmalıdır.

Adım adım DGB'ye...

Bu yıl gerçekleştirilecek olan gençlik kampının en temel gündemi, hatta tek gündemi kuşkusuz **Devrimci Gençlik Birliği** politikası olacak. Dolayısıyla kamp süresince yürütülecek olan diğer tüm tartışmalar DGB konusunda açıklıklar yaratmaya hizmet edecek.

Devrimci Gençlik Birliği politikası, son yıllarda gençlik hareketi içerisinde biriken mücadele

potansiyelini kucaklamak, en ileri unsurları ile kitlesini devrimci-politik ve kitlesel bir örgütlenme ekseninde birleştirmek bakışının ürünü olarak gündeme geldi. Bugün bu adımın genç komünistler tarafından atılıyor olması, DGB'nin işlevi, misyonu ve kapsamı konusunda yukarıda tanımlanan çerçeveyi asla daraltmıyor. Zira genç komünistler bu tartışmayı -her ne kadar somut bir DGB tanımlamasıyla yapmasa da- birleşik-kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketi yaratma başlığı altında 2000'li yılların ortalarından beri yapıyorlar. Gençlik hareketi içerisindeki sol güçleri bu tartışmanın bir tarafı yapmaya da çalıştılar. Fakat bu güçlerin büyük bir kesiminin gençlik hareketini kendisinden ibaret görmesi, dar grupçu yaklaşımları ve bir kısmının zamanla tasfiye olması yürütülen tartışmaları da boşa çıkardı.

Son yıllarda gençlik hareketinde mayalanan mücadele dinamiklerinin büyük oranda reformizm ve düzen güçleri tarafından tutuluyor olması, kitlesel-politik ve devrimci bir gençlik örgütü yaratma politikasını ayrıca yakıcı hale getirmiş bulunuyor. Zira reformizm hareketin devrimcileşmesinin ve bu ekseninde gelişmesinin önündeki en büyük engel olarak duruyor. *"Gençlik hareketi açısından politik reflekslere dayalı bir dinamizmin olması önemli bir avantaj olmakla birlikte, bu dinamiklerin büyük oranda reformizmin denetiminde olması ise ciddi bir sorun alanıdır. Zira reformizm, henüz düzenden bir kopuş yaşamasa da tepkisini düzen kurumları üzerinden temsilcilerine saldıran gençlik kitlelerinin gözüne perde çekmekte, onları gerisin geri düzene yedeklemektedir. Bu açıdan reformizm, gençlik hareketinin gelişmesinin ve devrimcileşmesinin önündeki en önemli engellerden birisi olarak durmakta, hareketin içerisindeki devrimci dinamikleri törpülemektedir..."* (Ekim 292 sayı. **Gençlik hareketi ve gençlik çalışmalarının gündemleri**)

Reformist solun gençlik hareketi içerisindeki ağırlığı ve uğursuz rolü, solun geriye kalan kesimlerinin ise iddiasızlığı ve varlık-yokluk tablosu, bugün DGB sürecini genç komünistlerin tek başına omuzlamasının arka planını oluşturuyor.

Genç komünistler gençliğin devrimci birliğini yaratma konusunda ilk somut adımlarını kamp çalışması içerisinde atacaklar. Gençlik çalışması açısından bu önemli adımın güçlü atılması, yeni dönemde gençlik hareketine müdahale bakımından büyük önem taşıyor. Bu nedenle kampa katılacak gençlik güçleri, orada yapılacak çalışmalarını bu bakış üzerinden ele almalı ve tam bir başarıya kilitlenmelidir.

"Gençlik hareketinin bugünkü düzeyi üzerinden açığa çıkan olanakları kucaklamak!.. İşte genç komünistler bütün bir dikkatini bu hedef doğrultusunda yoğunlaştırmalıdır. Halihazırda süren politik gençlik örgütü tartışmaları da, öncelikle bu temelde ve gençliğin devrimci birliğini var etme bakışı ile ele alınmalıdır." (Ekim 292 sayı. **Gençlik hareketi ve gençlik çalışmalarının gündemleri**)

AKP, bir kez daha “Kürt oyları av partisi”ne hazırlanıyor

Türk burjuvazisinin yarattığı en gerici siyasal akımlardan biri olan AKP, buna rağmen sistemin döne döne ürettiği demokratik sorunları, seçimler döneminde istismar etme taktiğini, siyaset sahnesine çıktığı andan itibaren uyguluyor.

Her tür demokratik kazanımdan nefret eden bu zihniyet Kürt açılımı, Roman açılımı, Alevi açılımı, Demokratik açılım gibi medyatik söylemler eşliğinde manevralar çevirerek, seçimlerden önce oy avına çıkıyor. Kapitalizmin ürettiği ve çözme yeteneğinden yoksun olduğu bu demokratik sorunların AKP gibi dinci-gerici-mezhepçi bir parti tarafından istismar edilebilmesi, siyasal İslamcı akımın riyakarlıkta tüm sınırları aşabilme özelliğini gözler önüne seriyor.

Her seçime bir “çözüm” paketi...

Dinci-gerici iktidarın “açılımlar” adı altında çevirdiği kirli dolaplar, -Kürt sorununa çözüm paketleri- hariç kısa sürede çöplüğü boyladı. Kapsamı, derinliği, siyasallaşmış olması vb. etkenler, AKP’ye, Kürt sorunu konusunda döne döne manevra yapma imkanı sağlıyor. Dinci-gerici rejimin bunu yapabilmesinde, elbette Kürt hareketinin bu “açılımlar”a umut bağlamış olmasının da önemi bir rolü var.

Yerel seçimler, referandum, genel seçimler öncesinde Kürt sorununu “çözmek” için kolları sıvayan AKP, 12 yıllık iktidarı boyunca, bir arpa boyu yol alamadı. Bu sürede yerleşik hale gelen Kürt halkının bazı kazanımları ise, gerici rejimin bahsettiği şeyler değil, meşru/militan mücadelenin kazanımlarıdır.

“Çözüm” paketleri Kürt sorunu adına açılrsa da, pratikte AKP’nin seçim manevraları olarak iş görüyor. Ateşkes, gerillanın ülke sınırları dışına çıkması gibi adımlar, AKP’nin seçimlerde aldığı oyları arttırmaya yarıyor. Buna rağmen Kürt sorununun çözümü konusunda atılan somut bir adıma henüz rastlanmadı. Burjuva devletin en kirli kurumu MİT şefinin PKK lideri Abdullah Öcalan’la görüşüyor olmasının ise, Kürt sorununun çözümüne ne tür katkılar sunduğunu, halen kimse bilmiyor.

Bu manevralara umut bağlayan Öcalan, AKP’nin kendisini defalarca aldattığını açıklamıştı. Bu açıklama ile Öcalan, “çözüm” adına ilan edilen paketlere duyduğu güvenin, kendisini döne döne hayal kırıklığına uğrattığını, dile getirmiş de oluyor.

AKP’nin kirli manevralar çevirip Öcalan’ı döne döne aldattığı kimse için bir sır olmamasına rağmen, cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde de yeni bir “çözüm paketi” ilan edildi. Manevraların, Kürt hareketi nezdinde “geçer akçe” olduğunu deneyimlerle bilen AKP şefleri, Tayyip Erdoğan’ın cumhurbaşkanı seçilebilmesi için yeni bir “Kürt oyu av partisi” hazırlamaya başladılar.

“Kürt” kelimesi geçmeyen “çözüm paketi”

Kürt illerine merkezi karakollar inşa ederek “çözüm süreci” geliştiren AKP iktidarı, geçen haftalarda Lice’de

kalekol inşaatına karşı mücadele eden halkın üzerine askeri salmış, iki Kürt emekçiyi katletmiş onlarcasını yaralamıştı. Eşitlik ve özgürlük özlemlerini dile getiren Kürt halkını tehdit eden “büyük şef” Tayyip Erdoğan, Lice saldırısının ardından B ve C planlarının da hazır olduğunu ilan etti.

Kısa süre önce B ve C (savaş) planları olduğunu ilan ederek Kürt halkını küstahça tehdit eden AKP şefi, cumhurbaşkanlığı yaklaşınca birden “çözüm paketi” ilan etti. Savaş planlarıyla tehdit eden bir zihniyetin, iki haftada kemale erip çözüm planı sunması olası olmadığına göre, adına “çözüm paketi” dense de, söz konusu olanın yeni bir seçim manevrası olduğu, artık farklı çevreler tarafından da dile getiriliyor.

“Çözüm paketi” ilan edenlerin kirli niyeti, Kürt kelimesini bile anmaktan uzak kalmalarından da anlaşılıyor. “Terörün Sona Erdirilmesi ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine Dair Kanun Tasarısı” adıyla “çözüm paketi” ilan eden AKP, devletin resmi ırkçı-inkarcı politikasının temsilcisi olduğunu birkez daha kanıtladı.

Altı maddelik “çözüm paketi”nde Kürt kelimesine yer vermeyen AKP şefleri, Kürt sorununu, “terörü sona erdirmeye” yasası ilan ederek, çözeceklerini iddia ediyor. Bir kez daha kirli manevra, bir kez daha riyakarlık...

Yeni bir aldatmaya izin verilecek mi?

Dinci-gerici iktidarın bu manevrasından sonra tartışma ve soru, AKP tarafından birkaç kere aldatıldığını söyleyen Öcalan’ın, böyle bir şeye tekrar izin verip vermeyeceği etrafında cereyan ediyor.

Paketin ilan edildiği anda HDP heyetini İmralı’ya götürülen devlet, belli ki, Öcalan’ın vereceği mesajı önden biliyordu. Ne de olsa süreç MİT şefi ile Öcalan arasında yapılan pazarlıklara dayalı işliyor.

Nitekim İmralı görüşmesinin ardından HDP heyeti tarafından yapılan açıklamada, Öcalan’ın açıklamalarının AKP şeflerini rahatlatıcak cinsten olduğu görüldü.

Öcalan adına yapılan açıklamada şu ifadeler de yer aldı; “Tarihi önemdeki süreçte bundan sonraki çalışmaların yasal bir düzenleme üzerinden yürütülmesi oldukça anlamlı buluyorum. Yapılan düzenleme, devletin ilk defa çatışmalı olduğu toplumsal kesimlerle

sorunları çatışarak, savaşarak değil, müzakere ederek çözmeyi önünü açan bir yasadır. Bu anlamda tarihi bir rol oynamıştır.”

Öcalan’ın “tarihi önemdeki süreç” ifadesi, Kürt sorununun çözümünü AKP gibi Ortaçağ zihniyetli bir iktidarla varılacak anlaşmaya bağlamanın, nasıl bir açmaz olduğunu gözler önüne seriyor. Zira bu iktidar, değil Kürt sorunu gibi köklü bir demokratik sorunu çözmek, işçi sınıfının grev yapma hakkına bile tahammül edemeyecek kadar ilkel, saldırgan ve zorbadır. İşçi sınıfının grev yapma hakkına saldıracak derece demokratik kazanımlara düşmanlık eden bir zihniyet, Kürt sorununu çözebilir mi? Kürt halkı, İŞİD canilerini Rojava’nın üstüne salan, Roboski’de F16 savaş uçaklarıyla çocukları bombalayan dinci-gerici iktidardan eşitlik ve özgürlük taleplerini karşılamasını bekleyebilir mi?

Çözüm işçilerin birliğinde/halkların kardeşliğinde...

İşçi sınıfına, emekçilere, ilerici-devrimci güçlere, gençlere, kadınlara, Alevi emekçilere saldıran, polis devletini tahkim eden bir iktidarın, Kürt sorununda “demokratik” davranması olası değil. Zira ilkel ve zorbalık dinci-gerici iktidarın iliklerine kadar işlemiş özelliklerdir; genetik kodları böyle olan bir iktidarın, “terörü önleme yasası” çıkararak demokratikleşmesi beklenebilir mi?

Kürt halkı, meşru ve haklı olan eşitlik ve özgürlük özlemlerine, işçi sınıfını, emekçileri, ilerici-devrimci güçleri zorbalıkla ezmek isteyen bir iktidara güven duyarak kavuşamaz. Tersine; haklar ancak bu iktidara karşı mücadele ile kazanılabilir. Bu mücadelede Kürt halkının gerçek dostları işçiler, emekçiler ve ilerici-devrimci güçlerdir... Kürt halkına karşı devletin ırkçı-inkarcı çizgisini temsil eden dinci-gerici iktidar, işçileri, emekçileri, ilerici-devrimci güçleri zulmün kamçısıyla yönetmeye çalışıyor. Böylesi bir iktidara karşı etkili olabilmek, ancak “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını mücadelenin pratiğinde gerçekleştirmekle mümkündür. İşçi sınıfı ve emekçilerin olduğu gibi, ezilen Kürt halkının da bunun dışında bir çıkış yolu bulunmuyor.

Bol yalanlı bir Ramazan daha...

Servet ile sefalet arasındaki uçurum büyüdükçe, tüm bu eşitsizlikleri silikleştirmek için sömürücü sınıf en çok da dine sarılır. Haksız kazanç üzerine kurulu olan ücretli kölelik düzeninin düzenbazları kolayca en dindar kesilirler. İçine girdiğimiz Ramazan ayı da sermaye sınıfı için böyle hayırlı bir aydır. Sermaye devletinin bu ayı tüm imkanlarını seferber ederek karşılaması sebepsiz değildir.

Düzen siyasetçileri merhamet, bereket, bolluk, kardeşlik, barış gibi ulvi sözcüklerle dolu mesajlarla 'mümin kardeşlerinin' Ramazan'ını kutlar. Medyasından reklam araçlarına tüm imkanlarla, on milyonlar Ramazan havasına sokulur. Işıklı mahyalarla, cami minareleri arasında Ramazan müjdeleni. Devletin bütün kurumlarının en hazırlıklı olduğu zamanlardan biridir bu ay.

Ramazan ayı yaklaşırken televizyon kanalları reyting garantili din alimlerini kendi kanallarına bağlamak için yarışa girerler. Nihat Hatipoğlu ile 600 bin liraya anlaşılan ATV gibi. Televizyon ekranlarından okunan Ramazan dualarının faturası böyle pahalı olunca hem dua daha kutsal olur, hem de hoca daha içli, efsunlu okur.

“Hiç kimse kimsesiz kalmamasın”

Sermaye devleti, Soma katliamı ile yüzlerce maden işçisinin çocuklarını, annelerini, babalarını, kardeşlerini, sevdiklerini kimsesiz bırakmışken, Diyanet İşleri Başkanlığı bu Ramazan ayını “hiç kimse kimsesiz kalmamasın, bu Ramazan ve her Ramazan” sloganı ile karşıladı. Kutsal örtülerin altına sakladıklarının sadece haksız kazanç olmadığını, samimiyetsizliklerini de böyle gizlediklerini bir kez daha gösterdiler.

Sermayeye hayırlı Ramazanlar...

Emekçilere Ramazan'ın bereket getireceği telkin edilir. On milyonlarca insan buna odaklanır. Tıpkı şu günlerde olduğu gibi... Ramazan nedeniyle gıda ürünlerine yapılan zamlar böylece gözlerden kaçır. Burjuvazi diğer özel günlerde olduğu gibi Ramazan

ayını da ürünlerini daha kolay pazarlamak için kullanır. Bu aya özel tanıtım filmleri, reklamlar hazırlanır. Yoksullar şuursuzca tüketime yönlendirilir. Oruçlu insanlar için sahurda ve iftarda ayrı ayrı en iyi yemek listeleri sunulur. Açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşayanlar kapitalistlerin en iyi müşterisi olurlar.

Ramazan piyesi iftar çadırlarında oynanır

'Nerde eski Ramazanlar' diyenlerin aklına her Ramazan'da 'Hacivat ve Karagöz' gelse de sermaye devletinin Ramazan piyesi farklıdır ve iftar çadırlarında oynanır. Senaryo gereği kandırılacak yüz binler iftar çadırlarında biraraya getirilerek, fark ettirilmeden oyunun bir parçası yapılırlar. Yokluğa ve yoksulluğa mahkum edilenler, kendilerine sunulan aşın emeklerinden çalınanlardan hazırlandığını unutup, devlet büyüklerinin bir lütfu sanırlar. Şarlatanlardan, din tüccarlarından hayır dualarını eksik etmezler.

Sefalet içinde hayat sürmelerine neden olanlara minnet duyarlar. Acınası bir şekilde kendilerini borçlu hissederler. Biat kültürünün olağanlaştırdığını anlayamazlar.

Hırsızlık, sahtekarlık sömürücülere caizdir

Sermaye sınıfının din alimleri, orucu nelerin bozup bozmayacağıyla ilgili vaazlar verip dururlar. Niyetli emekçilerin oruç tutarken nelerden sakınmaları gerektiğini anlatırlar. Ancak sömürücü sınıfa mensup olanları tıpkı bu düzenin yasalarının yaptığı gibi dışta bırakırlar. Zira onların orucunu hırsızlık, sahtekarlık, emeğin gaspı, yalan, hile akla gelebilecek hiçbir kötülük bozamaz. Hak adına konuşanların hitap ettiği sosyal sınıf burjuvalar değildir. Emekçilere haram olan onlar için helaldir. Zira onlar bu 'fani' dünyada cennette yaşayan ayrıcalıklı bir sınıfa aittirler. Emekçilere 'kutsal duaları' fısıldayan din alimleri maaşlarını da onlardan almaktadırlar.

'Kutsal örtülerin' altına saklanamayacaksınız!

Maden işçileri iftar sofralarını ölüm ocaklarında kurarken, kapitalistler ve onların politikacıları lüks otellerin salonlarında medyatik iftar sofralarına oturmaktadır. Yoksulların iftarlarını açarken yedikleriyle burjuvaların yediklerinin arasında uçurumlar bulunmaktadır. Emekçileri böyle adaletsiz bir düzene razı etmek için kullanılan Ramazan ayı, bu düzenin sahtekârlığını gizlemeye yetmemektedir.

Tüm bu kutsal örtülerin altında yatan tek gerçek kapitalizmin eşitsizlik üreten acımasız çarklarıdır. Paraya tapan kapitalistler de, paranın esiri sağlı sollu düzen politikacıları da, bu düzenin maaşlı ve maaşsız din adamları da işçi ve emekçiler tarafından parçalanacak olan bu çarkların dişlileridir.

AKP'nin 'Ramazan yardımı' aldatmacası!

Ramazan ayının başlamasıyla birlikte başını AKP'nin çektiği dinci-gerici cenahın "yardımlaşma, kardeşleşme" aldatmacaları da hız kazandı.

Dinci-gerici cenah, Ramazan ayı vesilesiyle yoksullara gıda, giyim ve yakacak yardımı yapmayı gündeme getirdi. Ancak dernek veya vakıflar aracılığıyla yapılan bu yardımlar kapitalistlerin gösteriş merakından öte birşey değil. Zira yardımların bedeli kapitalistlerin kasalarından değil, büyük oranda işçi ve emekçilerden kesilen vergilerden toplanan devlet bütçesinden karşılanıyor.

Söyle ki; yardımları organize edecek bir dernek veya vakıf kurulurken faaliyet konusuna "gıda

bankacılığı ile uğraşır" ifadesi konuluyor. Yardım yapanlar, bağışlar karşılığında makbuz alıyor.

Gelir Vergisi veya Kurumlar Vergisi mükellefi olan şirketler, yardım bedelinin tamamını gider olarak göstererek kazançlarından düşüyorlar ve daha az vergi ödüyorlar. Böylelikle, yardımların bedeli kapitalistlerin kasaları değil, devlet bütçesi üzerinden karşılanmış oluyor.

Dinci-gerici cenah böylelikle bir taşla üç kuş vurmuş oluyor. Hem yardım adı altında şov yapıyor, hem vergi matrahından indirim imkanı yakalıyor, hem de bu şovun karşılığını yoksullardan oy olarak toplamaya çalışıyor.

Şirketler büyüyor, sendika ağaları gurur duyuyor!

Türkiye'nin en büyük 500 şirketini belirleyen Fortune 500 Türkiye sıralamasının yedincisi basın toplantısıyla duyuruldu.

İstanbul Sanayiciler Odası'nın en büyük sanayi şirketleri listesinin ardından Fortune dergisi de en büyük 500 şirket listesini yayınlarken en büyük sermaye kuruluşlarını açıkladı.

İki listenin ortak paydasında duran şey burjuvaların palazlanmaya devam ettiği gerçeğiyle, bu karlılığın en önemli yanının işçilere dayatılan kölelik olduğu biliniyor. Fortune 500 listesindeki şirketlerin net satışları 2013'te yüzde 7,7 artarak 662,3 milyar TL'ye yükselirken, toplam ihracatları da aynı dönemde yüzde 15,3 arttı, toplam çalışan sayıları ise ilk kez 1 milyonu aştı.

İşçilerin sırtından yükselen asalak patronlar listelerde ilerlerken işçilerin payına düşük zamlar, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin hiçe sayılması, işten çıkarma düşüyor.

Kapitalist sistemin doğası gereği bu denklem olağan akışında sürerken sendika adı altında işçileri denetim altında tutan çete arsızca çıkıp şirketlerin yükselişinde kendisinin rolüne vurgu yapıyor.

İstanbul Sanayi Odası'nın listesinde Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrika sayısıysa bu konuda haklı olduklarını gösteriyor. Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşunun 63'ünde, en büyük 100 sanayi kuruluşunun 22'sinde ve en büyük 10 sanayi kuruluşunun 7'sinde Türk Metal yetkili durumda.

"Bu liste her yıl olduğu gibi bu yılda, Türk Metal'in örgütlü bulunduğu iş yerlerinde metal işçilerinin üreterek, kazanarak, kazandırdığını gösterdi" diyen

sendika ağaları eşyanın tabiatına aykırı bir durumu savunarak hem sınıfsal kimliği silikleştiriyor hem de işçileri aldatmaya çalışıyor. İki sınıf arasındaki uzlaşma ayrımı "üreterek, kazanarak, kazandırmak" formülüyle yok sayıyor.

Fakat Renault'da, TOFAŞ'ta, Erdemir'de işçilerin sorunları birikirken şirketler listede yükseliyor.

Erdemir'de 8 ay süründürülen TİS'i 'arabulucu'yla sonuçlandıran Türk Metal, iş cinayetleri karşısındaysa hep sessiz kaldı. Renault'da yönetimin hatasından kaynaklanan fatura işçilere kesildiğinde şirketin safında yer aldı.

Türk Metal bürokratları TOFAŞ fabrikasında da işten atılan işçilerin dava açmaması için elinden gelen çabayı sarf etmişti.

Türk Metal'in ihanet sicilini kabarttığı bu bir yıllık süredeki bu üç fabrikanın örneği de listede yükselen şirketlerin en büyük güvencesinin yine işçilerin mücadelesini baltalayan sendika ağaları olduğunu gösteriyor.

Türk Metal Genel Başkanı Pervul Kavlak, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) 25. Olağan Genel Kurulu'nda "Bu ülkede TOBB varsa, TÜSİAD, MÜSİAD varsa, TİSK varsa, Rahmetli Seyfi Demirsoy'un dediği gibi, TÜRK-İŞ de vardır ve var olacaktır. Her şeyde rağmen olacaktır" demişti.

Türk-İŞ'in kurucularından Seyfi Demirsoy'un mirasını devralan Pervul Kavlak gibi sendika bürokratları patronların uşaklığına devam ederken, verdikleri hizmetleri yeni işbirliklerinin teminatı olarak sunuyorlar.

Kapitalistleri eşitsizlik değil sonuçları ilgilendiriyor

TÜSİAD, OECD'nin verilerine dayanarak "Türkiye'de Bireysel Gelir Dağılımı Eşitsizlikleri" raporunu tanıttı. Bu rapora göre OECD'nin araştırmasında Türkiye, Şili ve Meksika'dan sonra en yüksek gelir eşitsizliğine sahip 3. ülke konumunda.

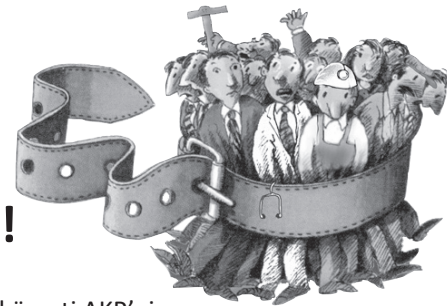
TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Haluk Dinçer "Gelir eşitsizliklerinin sadece ekonomik büyümenin neticesinde giderileceği beklenemez" dedi.

TÜSİAD'ın "Türkiye'de Bireysel Gelir Dağılımı Eşitsizlikleri: Fonksiyonel Gelir Kaynakları ve Bölgesel Eşitsizlikler" başlıklı raporunun tanıtım toplantısında konuşan Dinçer, sermaye sınıfı için asıl önemli meselenin ne olduğunu da itiraf ediyor. Dinçer, gelir dağılımındaki adaletsizliğin artmasının sadece ekonomik değil, aynı zamanda sosyal ve politik sorunlar oluşturduğunu ifade ediyor.

Dinçer tarafından hazırlanan raporun tanıtımı yapılırken satır aralarına gizlenen bu sözcükler sermaye sınıfının temel kaygısının ne olduğunu ortaya çıkarıyor. Kapitalistler, sebebi oldukları servet ve sefalet arasındaki uçurumun işçi ve emekçilere nasıl bir yıkım yarattığını önemsemiyorlar. Onlar için önemli olan, gerekli tedbirler alınmadığında bu uçurumun yaratacağı sosyal ve politik sorunlardır.

Sömürü düzeninden hoşnutsuzluk arttıkça, işçi ve emekçilerin tepkisinin politik biçimlere evrileceği ve sınıf bilincinin gelişeceğini çok iyi bilen kapitalistler, işi sıkı tutmaya çalışıyorlar. Kendileri bir sınıf olarak hareket ederken, işçi sınıfının "sınıfa kaşı sınıf" bakışına sahip olmasından büyük bir kaygı duyuyorlar.

Asgari ücretli sefalet sürüyor!

Sermaye hükümeti AKP'nin azami sefalet dayatmasının ürünü olan asgari ücrete yılın ikinci zammı geldi. Yılbaşında belirlenen ilk 6 ay için %5'lik zam ve şimdi uygulamaya alınan ikinci 6 aylık zamlarla asgari ücret net 891 TL oldu.

45 TL olarak sunulan zamsa yükselen masraflara bölündüğünde gıdaya ayrılan payda 9 lira arttı.

İşçi ve emekçilere simit hesabı sunan, Ramazan sofralarını lüks otellerde geçirenler bir asgari ücretlinin evine ay boyunca simit bile almasına imkan bırakmadı.

Sermaye hükümeti AKP'nin asgari ücret üzerinden en büyük propagandalarının başını çeken verginin kaldırılmasına gelince; kanun çıkmadığı için sadece üç çocuk sahibi asgari ücretlilerin yararlanacağı uygulama da yerinde duruyor. Böylece işçi ve emekçiler gelirlerine göre en yüksek vergi verenler olmaya devam ediyor. Torba yasada patronlara vergi affı hazırlanırken sadece üç çocuklu için vaat edilen 'asgari ücretten gelir vergisinin kaldırılması' ise hala gündeme alınmıyor.

Asgari ücrete gelen son artış ve gelir vergisi soygunu dahi sermaye düzeninin işçi ve emekçilere dayattığı sefaleti göstermeye yeter.

En çok işsiz Kürt illerinde

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), 2013 yılı İl Düzeyinde Temel İşgücü Göstergeleri'ni açıkladı. Böylece resmi açıklamalara göre işsizliğin en çok yaşandığı yerlerin Kürt illeri olduğu açığa çıktı.

TÜİK verilerine göre Türkiye genelinde 2013 yılında işsizlik oranının en yüksek olduğu il Batman, en düşük olduğu il Karaman oldu. 2013'te işsizlik oranının en yüksek olduğu il yüzde 23.4 ile Batman, yüzde 20.6 ile Mardin ve yüzde 20.5 ile Siirt; işsizlik oranının en düşük olduğu iller ise sırasıyla, yüzde 4.2 ile Karaman, yüzde 4.7 ile Konya ve yüzde 5.1 ile Manisa olarak tahmin edildi.

TÜİK ayrıca Türkiye genelinde, 2013 yılı için işsizlik oranının yüzde 9.7 olarak tahmin edildiğini açıkladı.

Araştırma değil aklama komisyonu!

Soma Katliamı'nın ardından madenlerdeki kölelik koşulları teşhir olurken düzen güçleri yeniden gerçekleri maskeleymeye çalışıyor. "Soma'daki Maden Faciasını Araştırma Komisyonu" da bunun için Kozlu madenlerine indi. Briefing alan komisyon üyelerine, özel maskeleri nasıl kullanacakları öğretildi, baretlerindeki lambalara entegre edilen çiple yer altında hangi noktada olduklarının takip edileceği aktarıldı.

'92 yılında 263 madencinin yaşamını yitirdiği madenlere giden komisyon adına yapılan açıklamalarda 'madencinin fitratı' işaret edilip devletin sınırlı önlemlerine methiyeler düzülürdü.

Komisyon Başkanı Ali Rıza Alaboyun, madenlerdeki çalışma koşullarını yerinde görmeyi ve "empati yapmayı" amaçladıklarını söyledi.

Alaboyun, "Zonguldak, dünyanın en zor üretim şartlarının olduğu bölgemiz. Böyle bir bölgede ölümlü kazaların olmasını istemediğimiz çalışma ortamı yaratıyor genel müdürümüz ve arkadaşlarımız. Onlara teşekkür ediyoruz" dedi.

Kozlu'da komisyon üyelerine verilen ve tüm işçilerde olduğu söylenen çip durmadan vurgulanırken, işçi güvenliği önlemlerinin hiçe sayıldığı katliamlar gizlenmeye çalışıldı.

Alaboyun, TTK'da alınan önlemleri, işçilerin hepsinde çip olduğunu anlatırken mevcut şartların sınırlı sayıda madende uygulandığı bilgisini es geçti. Kozlu'da daha geçtiğimiz yıl 8 işçinin hayatını kaybetmesi de Alaboyun'un ifade etmedikleri arasında.

"Öncü kuruluş TTK" iş cinayetinde de öncü

Alaboyun "Öncü kuruluş TTK" anlatımlarıyla övgü

yağdırdı. Ancak hatırlanacağı gibi, TTK Karadon Müessese Müdürlüğü'ne ait ocakta 17 Mayıs 2010'da grizu patlaması meydana gelmiş, 30 işçinin yaşamını yitirmişti. Söz konusu madenin sorumlu işletme müdürü olan İsmail Güner, şimdi TTK Genel Müdür Yardımcısı.

Faillerin sorumluluğunu yükselten TTK taşeron şirketleri arttırarak da yeni iş cinayetlerine davetiye çıkarıyor. Soma'da olduğu gibi rödovans anlaşmalarıyla madenlerde köleliği onaylıyor.

Soma'nın katillerine de savunma

Kozlu'daki gezi sırasında sözde katliamı araştırarak komisyonun başındaki Alaboyun kendilerine verilen oksijen maskelerine dikkat çekip "Soma madeninde oksijen maskesi yerine karbonmonoksit maskesi vardı, o çok belli şartlarda çalışan bir maskeydi. Dolayısıyla burada gördüğümüz şeylerden memnunuz. Uygulamayı da yerinden göreceğiz. (...) Onlar da yeni yeni karbonmonoksitten oksijen maskesine geçmeye başlamışlardı. Türkiye, bu süreci tamamlamalı" dedi.

Fakat ne Soma Holding'in katil müdürleri ne de bizzat madenciler tüm işçilere oksijen maskesi verileceğine dair bir bilgi geçmedi.

Şirket yetkilileri katliamın ardından yaptıkları basın toplantısında işçilerin ulaşabilecekleri yerde oksijen maskesi olduğunu iddia etmekle yetinmişti.

Manipülasyonla, yalanla katliamları yaratan kölelik düzenini savunan Alaboyun 'şartlara' vurgu yaparak ve Soma'nın şartlarını bilmediklerini söyleyerek konuşmasını bitirdi.

"Başka Somalar olmasın!"

Sincan'da demokratik kitle örgütleri ve ilerici güçlerin katılımıyla oluşturulan "Sincan Emek ve Demokrasi Güçleri" 29 Haziran günü Soma'da yaşanan iş cinayeti ile ilgili bir panel gerçekleştirdi.

KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul, Petrol-İş Ankara Şubesi Eski Başkanı Mustafa Özgen, Maden Mühendisleri Odası İkinci Başkanı Can Doğan ve DİSK Sosyal-İş Sendikası Uzmanı Onur Bakır'ın yanı sıra Soma'da yaşanan katliamdan sağ kurtulan maden işçilerinden Eren Malkoç ve Halit Yılmaz'ın konuşmacı olarak katıldığı panelde ilk sözü Somalı maden işçileri aldı.

Konuşma sırasında zaman zaman duyulanan ve konuşmakta zorlanan maden işçileri "Keşke arkadaşlarımız yanımızda olsaydı da biz 1000 TL'ye çalışmaya devam etseydik!" derken bugüne kadar hiçbir eyleme katılmadıklarını ama bundan sonra tüm eylemlere katılacaklarını ifade ettiler. İşçiler, çalışma koşulları, taşeron sistemi ve Genel Maden-İş Sendikası'nın ihanetçi tutumlarına dair anlatımlar gerçekleştirdiler.

Meslek odaları ve sendika temsilcilerinin de konuşmalar yaptığı panel, soru cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde de Soma'daki çalışma koşullarına, ekonomik mücadele-politik mücadele ilişkisine, Greif deneyimine ilişkin tartışmalar yürütüldü.

Kızıl Bayrak / Ankara

DEVA'da örgütlenmeye saldırı ve direniş!

DEVA Holding, kurduğu üretim tesisleri ile Türkiye'de en kapsamlı üretim yapan yerli ilaç şirketi konumundadır. Üretimine Çerkezköy-1, Çerkezköy-2 ve Kartepe (Kocaeli) fabrikalarında devam eden DEVA Holding, yıllık 500 milyon kutu ilaç üretim kapasitesiyle, Türkiye'nin en önemli ilaç üreticisi firmalarından biridir.

Fabrika, 2010 yılında, Toplu İş Sözleşme hakkı bulunan Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası'nın yetkisini düşürmüştü. Yetkiyi düşürdükten sonra, ikramiyeleri maaşlara yansıtıp dört yıl boyunca zam yapmadı.

Bu süreçlerde yaşanan birkaç örgütlenme girişimini patron, çeşitli bahanelerle işçileri işten atarak savuşturmuştu. Geçmişte sahip oldukları sosyal haklara tekrar sahip olmak isteyen işçiler çareyi yine sendikalaşmakta buldular. Ve son yaşanan sendikalaşma girişimi karşısında da patron çareyi işçileri işten atmakta buldu. 1'i kadın 4'ü erkek işçi olmak üzere 5 öncü işçiyi işten attı. İşten atma nedeni olarak da, mola saatleri dışında sendikal faaliyet ve işçilerin patronu karalaması gibi bahaneleri gösterildi.

İşten atma saldırısına karşı işçiler de fabrika önünde çadır kurup direnişe geçtiler. Direnişe geçmeden sendikanın bir orta yol bulma çabalarına karşılık vermeyen patron, sendikayı muhatap olarak görmüyor. Bu görüşmelerin sonuçsuz kalması üzerine, geçtiğimiz hafta fabrika önünde yaklaşık 400 işçinin katılımıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamanın ertesi günü de direnişe başlandı.

İşe iade davaları açılarak işten atma saldırısına karşı hukuki mücadele de sürdürülecek. İşçiler direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / Trakya

Grev yasaklama sermaye devletinin fitratında var!

Devlet bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki baskı organıdır. Ekonomik olarak egemen olan ve bunun sayesinde siyasal bakımdan da egemen olan sınıf, ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için devlet aygıtını kullanır. Kapitalizmde egemen olan sermaye sınıfının çıkarları için var olan devlet tüm kurumlarıyla işçi sınıfı ve diğer emekçileri tahakküm altında tutmak için vardır.

Bu gerçeği her işçi eyleminde net olarak görebilmekteyiz. İşçiler direniş içindeyse fabrikayı yani kapitalistin özel mülkiyetini korumak için devletin kolluk gücü hemen devreye girer. Mahkemeler zaten mülkiyeti korumak üzere işler: "Adalet mülkün temelidir!"

Bu mahkemelerde işçi önderleri, devrimciler tutuklanır ama örneğin iş cinayetlerinde yargı patronları aklama kurumu olarak çalışır! Meclis ise sermaye sınıfının isteği doğrultusunda kararlar çıkartır, yasalar yapar. Devletin tüm kurumları sermayenin sömürü düzeninin devam etmesi için işlemektedir. Ortaya çıkan pürüzleri ortadan kaldırmak için vardır. Grev yasaklama gibi!

Cam grevinin yasaklanması bu gerçeği oldukça net örneklemektedir. Sermaye sahiplerini rahatsız eden grev, Bakanlar Kurulu tarafından "genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu nitelikte gördüğü" için 60 gün ertelendi. Biz bu erteleme oyununun aslında yasaklama demek olduğunu biliyoruz.

Kuşkusuz Türkiye işçi sınıfı grev yasaklamalarına yabancı değil. Zaten uzun yıllar yasak olan grev hakkı "Grev hakkı grev yapılarak kazanılır!" diyen Kavel işçileri sayesinde 1963 yılında, pek çok sınırlamayla birlikte, mevcut yasalara bir hak olarak girdi. 12 Eylül ürünü 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu gibi yasalarla ise çoğu işkolu grev yasaklı hale getirildi. TISK Başkanı Halit Narin o "ünlü", "20 yıldır biz ağladık onlar güldü, şimdi gülme sırası bizde" sözünü işte böylesi yasalar gündeme geldiğinde söylemişti. AKP döneminde ise biliyoruz ki sermayeye hizmette hiç kusur edilmemiştir. 2012 yılında AKP hükümeti 6356 Sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu adlı yeni bir yasa çıkartarak işçinin grev hakkını fiilen elinden alan düzenlemeler yapılmıştır.

Cam işçilerinin grev erteleme oyunuyla oylanması

da bu yasal kılıflarla mümkün olmuştur. Kuşkusuz cam işçileri 1966 Paşabahçe greviden 2004'e kadar yasaklama kararlarıyla çokça karşılaştılar. Bu süreçte farklı hükümetler tarafından alınan yasaklama kararı da devletin sınıfsal niteliğini göstermektedir.

Grev erteleme taktiğiyle Cam işçileri 2003 ve 2004 yıllarında da karşılaştılar. Farklı işkollarında da grev erteleme, "milli güvenliği bozucu" gibi genel bir söylem altında devreye sokulmuştu. 2004 yılında Lastik-İş Sendikası'nın Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanan Goodyear, Türk Pirelli ve Brisa lastik işçilerinin grev kararı Bakanlar Kurulu tarafından, "milli güvenliği bozucu nitelikte" görülerek 60 gün süreyle ertelenmişti. 2005'te de Türkiye Maden-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Sivas Erdemir Madencilik A.Ş. adlı işyerindeki grev de, "milli güvenliği bozucu olduğu" gerekçesiyle ertelenmişti.

Bunun dışında da AKP hükümeti çeşitli yasa değişiklikleriyle grevleri yasaklama yoluna giderek de sermayeye hizmette sınır tanımamaktadır. Hatırlanacağı gibi 2012 yılında Meclis, Türk Hava Yolları işçilerinin grevini yasaklayacak kanun çıkarmakla meşguldü. Yine 2012' de Sermaye Piyasası Kanunu'nda yapılan değişikliklerle borsa çalışanlarının grev hakkı yasaklanmıştır.

Devletin tüm kurumları sermayeye çalıştığı için farklı biçimlerde de işçilerin grev hakkı gasp edilmektedir. Örneğin İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde İZELMAN ve İZENERJİ'de Yüksek Hakem Kurulu'na verilen "yetkilerle" ya da Çaykur'da olduğu gibi etkisizleştirilerek grev hakkı işçi sınıfının silahı olmaktan çıkarılmak istenmektedir.

Sermaye ve devleti istiyorlar ki; dikensiz gül bahçesi olsun, işçi hak aramasın, greve çıkmasın, direnişe geçmesin. Oysa hakları ve geleceklere gasp edilen işçi sınıfının grev silahını, üretimden gelen gücünü kullanmak dışında bir seçeneği yoktur. Sınıf mücadelesinin yasaları başka bir yol tanımamaktadır.

Grev silahı patronların yasalarına göre değil, işçi sınıfının birliğinden aldığı güç sayesinde kullanılır. Nasıl ki grev hakkı grev yapılarak kazanılmışsa, grev yasaklamaları ya da ertelemeleri de fiili-meşru mücadele yollarıyla aşılır. Bu da Greif direnişçilerinin "işgal, grev, direniş!" sloganını yaşama geçirmekle mümkün olacaktır.

Cam işçilerinden militan protesto!

Grevleri için erteleme kararı çıkarılan cam işçileri militan eylemleriyle kararı protesto ettiler.

Mersin

Kristal-İş Mersin Şubesi'nden işçiler grevi yasaklama kararı çıkaran AKP'yi eylemle protesto etti. Kararın ardından 28 Haziran sabahı toplanan işçiler yürüyüş düzenleyerek AKP Akdeniz İlçe Binası önüne gittiler.

AKP önünde çevik kuvvet barikatı tarafından durdurulan işçiler eylem kararlılığını göstererek polis barikatına yüklendi. Çevik kuvvetin biber gazıyla saldırdığı işçiler barikatı yararak AKP önüne ulaştı. Çıkan arbedede işçilerin militan duruşu karşısında dağılan polisten yaralananlar oldu. Bina önünde cam işçileri, grevi yasaklatan hükümeti protesto edip açıklamalarını yaptılar. Ardından işçiler eylem düzenini yeniden alarak Kristal-İş Sendikası binasına doğru yürüyüşe geçtiler.

Eskişehir

Şişecam grevinin yasaklanmasını protesto eden cam işçileri AKP'ye yürüdü. İşçilerin eylemine aileleri de katıldı. İşçi çocukları yine "Direnen baba" pankartıyla yürüyüşte yerlerini aldılar.

Deliklitaş Mahallesi'nde bulunan Yediler Parkı'nda biraraya gelen işçiler buradan AKP İl Binası'na yürüdüler. Yunus Emre Caddesi'nde işçilerin önü polis barikatı ile kesildi.

İşçiler bunun üzerine caddeyi tek taraflı trafiğe kapatarak AKP'yi protesto edip istifaya çağırdılar. Ayrıca Şişecam kapitalistlerini istifaya çağırdılar.

Kristal-İş tarafından yapılan basın açıklamasında, "İşçi ile işverenin yasalar karşısında ne kadar eşit olduğunu gördük" denildi. Eylemde ayrıca işçiler Şişecam'dan haksız yere işten çıkarılan Zafer Balcı'ya sloganlarla destek verdiler. Açıklamanın ardından işçiler fabrikaya geri döndüler.

Gebze

Çayırova'da kurulu bulunan Şişecam fabrikasının işçileri 28 Haziran'da öğlen saatlerinde AKP Gebze İlçe Binası önünde eylem gerçekleştirdiler.

Tatlıkuyu Kiler önünde biraraya gelen cam işçileri AKP İlçe Binası'na yürüyüş gerçekleştirdiler. Sloganlarla mücadelelerini anlatan işçiler burada açıklama yaparak eylemi bitirdiler.

16.00-00.00 vardiyası ile birlikte grevi sona erdirecek olan işçiler, grevin sona ermesine tepkililer. Birçok işçi, grevin sona ermesinin zamanı boşa uzatacağını, mahkemeden lehlerine çıksa da üretimden gelen gücü kullanmanın belirleyici olacağını, içeride üretimi yavaşlatmayı düşündüklerini ifade ettiler.

Grev yasağı ve sendikal barikat

AKP iktidarı bir defa daha sermayenin imdadına yetiştirdi. Cam işçisinin grev silahını kullanmasına engel oldu. Gece yarısı aldığı kararla "Genel sağlığı ve milli güvenliği" bozduğu gerekçesiyle Şişecam işçilerinin grev hakkını gasp etti. Yasaklama kararı Abdullah Gül tarafından onaylanarak yürürlüğe konuldu.

AKP iktidarı bir defa daha burjuvazinin sağlığı ve güvenliğinin en rafine bekçisi olduğunu kanıtladı. Söz konusu olan sermaye düzeninin çıkarları olunca işçilerin hakları ve geleceklerini AKP iktidarının zerre kadar önemsemediği tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Grev yasağı AKP iktidarının yıllardır sürdürdüğü işçi düşmanı tutumunun son örneği olarak kayıtlara geçti. Sendikal ihanet şebekesi de grev yasağı cephesinin örtülü destekçisi olarak yerini aldı.

Grevinin yasaklanması karşısında tutum alması gereken Türk-İş yöneticileri üç maymunu oymayı sürdürüyorlar. Sessiz-sedasız gelişmeleri izliyorlar. Türk-İş ağaları sadece bir defa grev yasağı üzerine bir yazılı bir açıklama yaptılar. İhanet şebekesi yaptıkları açıklamada şunlar ifade edildi:

"TÜRK-İŞ, toplu sözleşmelerin her zaman masa başında, barış içinde çözümünden yanadır. Ancak işverenlerin uzlaşmaz tutumu karşısında, yapacak başka bir şeyin olmaması halinde, grev hakkını kullanmak, işçilerimiz ve sendikalarımız için kaçınılmazdır.

Grevi ertelemek, sorunu çözmez, aksine daha da ağırlaştırır. Bakanlar Kurulu, gerçekte, genel sağlık ve milli güvenlikle ilgisi olmayan bir sektörde, işçilerin yasalardan kaynaklanan grev hakkını ertelemekle hem sorunun masa başında çözülmesini engellemiş, hem de toplu iş sözleşmeleri açısından daha zor bir dönemin kapısını açmıştır. Bakanlar Kurulu, aldığı bu keyfi kararlar, işçilerin haklarını vermeyen işvereni ödüllendirmiş, hayat pahalılığı altında ezilen, hak arayan işçilerimizi cezalandırmıştır.

Bakanlar Kurulu'nun aldığı bu karar, ülkemizde özgür toplu pazarlık düzenine vurulmuş yeni ve ağır bir darbedir. Hükümet, bu tutumundan vazgeçmeli, toplu pazarlık düzenine müdahale yerine sözleşmelerin barış içinde masa başında çözümlenmesine katkıda

bulunmalıdır.

TÜRK-İŞ, asgari yaşam koşullarının çok altında ücret almaya zorlanan cam işçisinin ve Kristal-İş Sendikamızın yanında olacak ve sorunun yasal zeminde çözümü için gerekli katkıyı ortaya koyacaktır."

Bu açıklamada grev yasağına yönelik işçilerin tepkisini ve grev yasağına karşı eylem kararını içeren tek bir cümle bulunmamaktadır. Türk-İş'in başına çöreklenen hainlerden de bunun dışında bir yaklaşım göstermelerini beklemek ham hayaldir.

Grev yasağının öncesinde de Paşabahçe işçisinin yanına bir defa olsun uğramayan Türk-İş ağaları, dayanışma için bile kollarını kıpırdatmadılar. Gürültülü bir şekilde mücadele ve grev naraları atan Kristal-İş Sendikası da grev yasağının ardından tam bir sessizliğe gömüldü. Onca mücadeleye dair açıklamanın ardından grev yasağına uyacağı açıklamasında bulunarak teslimiyetçi yaklaşımını ortaya koydu. İşçilerin yükselen öfkesini dindirmek için "yetkiyi kaybetmeyelim!" yalanına sarılanlar da sendika ağalarıydı.

Sadece Şişecam patronu değil, burjuvazinin tümü

cam işçisinin bir yumruk gibi kenetlenerek kararlıca sürdürdüğü grevden ölesiye korktular. Cam işçileri aldıkları grev kararıyla işçi sınıfının tüm bölüklerine umut aşılamışlardı. Sadece Şişecam'ın sahibi olan kapitalistin değil, sermayenin ve onun yürütme gücü olan AKP iktidarının da kalbine korku salmışlardı. AKP'nin şefleri grev yasağıyla yaşadıkları korkuyu bertaraf etmeye çalışmışlardır. Grev yasağı sadece cam işçilerine değil, aynı zamanda tüm işçi sınıfına yönelik saldırganlığın ifadesidir.

Türk-İş bürokratları yine en iyi bildikleri işi yapıyorlar. Göstermelik destek açıklamalarıyla işçilerin öfkesini dindirmeye, kendilerine yönelik tepkilerin önünü almaya çalışıyorlar. Oysa cam işçisinin grevi boyunca Türk-İş yönetimi greve destek olmak yerine köstek olmuştur. Grevin kazanımla sonuçlanması için birakalım bir eylem programı açıklamayı, göstermelik protesto eylemlerinden bile özenle kaçınmıştır.

Türk-İş'in ilk ihaneti Şişecam işçisine yaptığı ilk ihanet değildir. Kısa bir süre öncede Yatağan işçilerine de ihanet eden Türk-İş'in ağalarıydı. İhanet şebekesi direnen Yatağan işçilerini ortada bırakarak kaçmışlardır. Yatağan işçilerine gerçek anlamda hiçbir destekte bulunmamışlardır. Ancak Yatağan işçisi Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal edince Türk-İş bürokrasisi göstermelik eylem kararları almış, ardından da, işgali savuşturduktan sonra eylem kararlarını bile hakıyla uygulamamışlardır.

Türk-İş ağaları yaptıkları açıklamayla sorunun yasal yollardan çözümü için uğraşacaklarını ifade diyorlar. Şişecam işçisi eğer yasalara bel bağlarsa grev yasağına da karşı çıkmaması gerekir. Zira grev yasağı kanunlarda var. Türk-İş bürokratlarının sığındığı ve bel bağladığı yasalar emeğin değil, sermayenin korunması için yürürlüğe konuyor.

Sermayenin çıkarları uğruna ve 12 Eylül'den kalma yasalara dayanılarak alınmış olan bu keyfi kararın zerre kadar haklılığı bulunmamaktadır. İşçi sınıfı yasalarda grev yapılamaz denilen zamanlarda grev yaparak bu yasakları çöpe atmış, grev hakkını söke söke almıştır.

Cam işçisi direniyor, Türk Metal nerede?

Metal İşçileri Birliği soruyor: Grev yasağı karşısında Türk Metal ne yapıyor?

Binlerce işçinin grev hakkı keyfi olarak gasp ediliyor. Üstelik bu işçiler Türk-İş'e bağlı bir sendikanın, Kristal-İş'in üyeleri. Ama Türk-İş'in Genel Sekreterlik koltuğunda oturan Pevrul Kavlak ve onun Türkiye'nin en çok üyeye sahip sendikası olmakla övünen Türk Metal'i ne yaptı dersiniz?

Ortalığı ayağa mı kaldırdı, hayır. Tek satır açıklamayı dahi çok gördü.

Oysa Türk Metal 120 bin üyesi adına önümüzdeki günlerde toplu sözleşme masasına oturacak. Yani ola ki greve gitse yarın kesin olarak kendi başına da aynı şey gelecek.

Ama umrunda mı?

Ne metal işçisi,

Ne cam işçisi,

Ne de Türkiye işçi sınıfı umrunda değil!

Bu demektir ki Türk Metal yönetimi,

Hem cam işçisine,

Hem metal işçisine,

Hem de işçi sınıfına karşı gaflet, delalet ve hatta ihanet içindedir.

Cam işçisi, metal işçisi ve bir bütün olarak Türkiye işçi sınıfı bunu asla unutmamalıdır!

Metal İşçileri Birliği

1 Temmuz 2014

Cam işçileri grev yasağına karşı Ankara'daydı

Cam işçileri, Bakanlar Kurulu'nun aldığı grev yasağı kararını protesto etmek için 1 Temmuz günü Çalışma Bakanlığı önünde eylem yaptı.

20 Haziran'da 10 fabrikada birden greve başlayan cam işçilerinin mücadelesi 8. gününde hükümet tarafından "genel sağlığı ve milli güvenliği bozduğu" gerekçesiyle ertelendi. Bu karara tepki gösteren cam işçileri birçok fabrikada işbaşı yaparken temsili düzeyde Ankara'ya geldiler ve Çalışma Bakanlığı önünde yaptıkları eylemle grev yasağını protesto ettiler.

Eylemde açıklama yapan Kristal-İş Genel Başkanı Bilal Çetintaş, grev yasağına tepkilerini ve tutumlarını ilan etti. AKP'nin bu keyfi, hukuksuz ve grev düşmanı kararını sendikanın anahtarını Çalışma Bakanı'na teslim ederek protesto edeceklerini belirten Çetintaş neden greve çıktıklarını anlattı ve eylemlerinin genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu olarak nitelenmesinin akılla, mantıkla izahının mümkün olmadığını söyledi.

"12 Eylül'den miras kalan ve 2012'de sendikalar ve TİS kanunu yenilenirken korunan grev erteleme mekanizması ile grev hakkımızı yasaklıyorlar ve grev özgürlüğümüzü ortadan kaldırıyorlar" diyen Çetintaş bu kararın grevin fiilen engellenmesi anlamı taşıdığını da vurguladı.

Çetintaş açıklamasına şu sözlerle devam etti: "Grev, çalışanların sermayenin güç ve dayatmaları karşısında kendisini korumasının ve sendikacılığın olmazsa olmazıdır. Grev hakkını ortadan kaldıran kararlarla, örgütlenme hakkını engelleyen yasa ve uygulamalarla işçiler sermaye karşısında korunmasız bırakılmıştır. Bu gibi işçilerin örgütlenme ve hak arama yollarının

kapatılması, SOMA gibi katliamlara davetiye çıkarmaktadır."

Bilal Çetintaş, açıklama sırasında ve eylemi bitirirken cam işçinin elini kolunu bağladıklarını sananlara, sendika üyesi Tamer Balcı'yı haksız bir biçimde işten atarak gözdağı vermek isteyen Şişecam'a seslendi ve TİS talepleri kabul edilinceye ve keyfi olarak işten atılan işçi geri alınıncaya kadar cam işçilerinin hak arama mücadelelerinden vazgeçmeyeceğini söyledi.

Eylemden notlar:

* Yürüyüş yaparak Çalışma Bakanlığı önüne gelmesi beklenen cam işçileri geldikleri otobüslerle bakanlık önünde indirildikleri için fiilen yürüyüş yapılamadı.

* Bakanlık önünde 3 TOMA ve çok sayıda çevik kuvvet yığınağı vardı.

* Eylem ses aracından sürekli olarak yinelenen "bir taşkınlık çıkmaması" uyarıları eşliğinde sürdürüldü ve basın açıklamasının hemen ardından bitirildi.

* Eylemde coşku ve öfke hâkimdi. İşçiler, "Biz bir aileyiz, bizi kimse bölemez!", "Dünya yerinden oynar işçiler birlik olsa!", "Direne direne kazanacağız!", "Açlıktan ölmeyiz biz bu yoldan dönmeyiz!" sloganlarını attılar.

* İşçiler birbirlerine sarılarak ve "Güle güle dostlar, yine bekleriz!" sloganlarıyla ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Cam işçileri: Mücadelemiz artık sermayenin hükümetiyle

Ankara'da grev yasağına karşı yapılan mitingde cam işçilerinin düşüncelerini sorduk:

Eskişehir'den bir işçi: Aslında söyleyecek çok bir şey yok. Yani her şey, AKP'nin tüm icraatları ortada. Biz işçi sınıfını kimler yönetiyor? İşçileri yine bizlerden birileri, aramızdan birileri yönetmeli!

Bursa'dan bir işçi: Bundan sonraki mücadelemiz tamamen hükümetle. Çünkü grevi hükümet erteledi. Belimizden vurdu bizi. Ocağımıza incir ağacı dikti. Tam biz grevi zaferle taçlandıracakken işverenlerle işbirliği yapıp her şey planlı bir şekilde hayata geçirildi. Grevimizi negatif anlamda sonlandırdılar. Bunu asla unutmayacağız. Bu hükümet kimlerle ne aldı ne verdi bilmiyoruz ama sonuçta bizim grevimizi ertelediler. Evimize ekmeğe götüremez duruma geldik. Artık söyleyecek başka sözümüz yok!

Bursa'dan bir işçi: Biz diğerlerine de emsal olacağız. Bizim gücümüz ortada. Zaten bu yüzden korkuyorlar. Zaten bu yüzden grevi erteliyorlar, kazanmayalım diye.

Mersin'den bir işçi: Bugün Yargıtay'a itiraz ediliyor. 15 gün içinde onun sonucunu alacağız. Bizim lehimize bir karar olursa tekrardan greve çıkacağız. Bizim şimdi iş yerlerinde eylemlerimiz var, devam ediyor. İş yavaşlatma, randıman düşürme gibi eylemlerimiz var.

Eskişehir'den bir işçi: Zaten genel başkan açıklamada söylüyor. Grevin ertelenmesinin hiçbir mantıklı tarafı yok. Genel sağlıkla, milli güvenlikle camın ne alakası var. Hiçbir alakası yok!

Mersin'den bir işçi: Bu ilk değil. Son da olmayacak zaten. Ben 2001'den beri çalışıyorum Mersin Paşabahçe'de. 2001'de de ertelendi, üçlü koalisyon vardı. 2003'te ertelendi AKP vardı. 2014'te ertelendi yine AKP! Geçmişe baktığımızda da ertelemeler var. Yani hükümet ne olursa olsun, kim olursa olsun her zaman sermayenin yanındadır! Her zaman da ertelenecek grevler biz bunu biliyoruz!

Bursa'dan bir işçi: Hükümetin böyle bir hakkı olmaması gerekiyor. Sendikamızın kararları doğrultusunda direnişi sürdüreceğiz.

Bursa'dan bir işçi: Hükümetin politikalarını protesto ediyoruz. Grev hakkımızı elimizden aldılar. 3 kuruş zamma mahkûm edecekler. Asgari ücretle devam... Sonuna kadar da mücadele edeceğiz.

Kırklareli'nden bir işçi: AKP grevimizden elini çeksin. Bu hükümet düşsün artık. Sermaye yanlısı olduğunu gösterdi. Artık bizi işverenle baş başa bıraksınlar, öyle hesaplaşalım. Biz partilerin hiçbirinden umut dilenmeyiz. Hiçbiri bizi kesinlikle desteklemez. CHP'nin de Şişecam'da ortaklığı var, İş Bankası'na kadar gidiyor bu ortaklıklar. Hepsini işçileri kandırıyorlar. (Peki ya siz kaniyor musunuz diye sorunca net bir dille) Biz kansaydık bugün buraya gelmezdik, kanmıyoruz!"

Kristal-İş Grev Sözcüsü bir işçi: Demokrasinin bittiği yerdeyiz. Mücadeleye devam edeceğiz. Sendikal haklarımızı sonuna kadar sahipleneceğiz. Yargıtay'dan sonuç çıkmazsa da ölmek var, dönmek yok. Hakkımızı alana kadar direneceğiz.

Kızıl Bayrak / Ankara

MESS Grup TİS sürecini kazanmak için...

Taslaklar nasıl hazırlanmalı? Taleplerimiz ne olmalı?

150 bine yakın metal işçisini doğrudan, yüz binlerce işçiyi de dolaylı olarak ilgilendiren grup toplu sözleşme sürecine girdik. İğneden ipliğe her şeye zam gelirken ücretlerimizin yerinde saydığı, buna karşılık ağır iş yükü altında ezildiğimiz koşulların değişmesi için toplu sözleşme süreci büyük önem taşıyor.

Fakat bu süreci patronlarla sendika yönetimlerinin insafına bırakırsak bir kez daha kaybetmemiz kesindir. "Bu hayat benim", "emeğimi artık yedirtmem" diyorsak seyirci olmaktan çıkıp taraf olmalıyız. Bunun yolu da sendika yönetimlerinden bağımsız olarak fabrikalarda arkadaşlarımızla yan yana gelip karar almaktan, birlikte davranmaktan, toplu sözleşme komitelerinde birleşmekten geçiyor.

Sermayeye ve sendika ağalarına karşı metal işçisinin birliğini esas alan Metal İşçileri Birliği (MİB) bu amaçla çalışıyor. Eğer oyunları bozmak ve geleceğimiz için birleşmek istiyorsak MİB ile iletişim halinde olalım. MİB'in yol göstericiliğinde birleşelim, haklarımızın kavgasını verelim.

MESS her şeyi eskisi gibi sürdürmek istiyor

Daha fazla kar için yanıp tutuşan, tüm avantajı ucuz ve yoğun emek sömürsü olan MESS'in (Metal patronlarının birliği, yönetici merkezi) esnemeye dahi tahammülü yok. Bunun için süreci, en büyük silahı (kendi deyimleriyle partnerleri) olan Türk Metal'i de kullanarak enflasyon oranında zamlarla geçiştirmek ve ağır sömürü koşullarını değiştirmeden sürdürmek istiyorlar. Hazırlıklarını bunun için yapıyorlar.

Grev kırıcı AKP'ye dikkat!

Hiç kuşku yok ki cam grevinde de gördük ki MESS patronlarının en büyük güvencelerinden birisi de AKP hükümetidir. AKP hükümeti patronlar sıkıştığında yardıma koşup işçinin en büyük silahını elinden almaktadır.

İşte bunun için mücadelemizi kazanmak için grev kararlılığıyla sürdürmeli ancak grev yasaklarına karşı hazırlıklı olmalı, yasakları çöpe atmaliyiz.

Metal işçileri "artık yeter" diyor

Metal işçisi artık dayanma sınırını çoktan aşmıştır. Bu nedenle de oyunlara, yalanlara karınları toktur. Metal işçisi artık belini büken bu sömür düzeninin bir parça değişmesini istiyor ama çıkış yolunu bulamıyor.

Geçtiğimiz TİS döneminde bunu Arçelik ve Renault başta olmak üzere pek çok fabrikada zorladı da. Ama hem yeterince örgütlü olmadığı hem de mücadeleye önderlik edebilecek bir güç bulamadığı için başaramadı. Metal patronları elbirliğiyle Türk Metal'e sahip çıktılar. Baskı, tehdit ve işçi kıyımlarıyla düzenlerini yeniden kurdular.

Fakat Greif direnişi, Soma'da çöken işbirlikçi sendikacılık gibi etkenler ile cam işçilerinin büyük grevi metal işçilerine başka türlü bir toplu sözleşme sürecinin olabileceğini gösteriyor. MESS ile işbirlikçilerinin işinin kolay olmadığını gösteriyor.

Metal işçilerini zafere kadar götürecek olan güç, tabandan örgütlenmeleri ve sağlam bir önderlik olacaktır. Dolayısıyla asıl başarı ölçüsü bu alanda sağlanacak başarıya bağlıdır.

Sendikalar nasıl hazırlanıyor?

Şu an taslak hazırlama sürecindeyiz. Sürecin bütününde olacağı gibi bu aşamada da Türk Metal yönetimi, MESS ile birlikte çalışacak ve tüm hesaplarını satış sözleşmesini işçilere yutturmak üzere yapacak. Bundan dolayı da sözleşme taslağını işçilere sormadan, sorsa da beklentilerini hesaba katmadan, üç kuruşluk zamlar ve en geri talepler üzerinden hazırlayacaktır. En fazlasından da pazarlık yapıyoruz görüntüsü vermek için bir parça ileri talepler konulsa da bunlar daha sonra masada bırakılacaktır. Nitekim taslakların hazırlandığı şu aşamada hiçbir işçi arkadaşımıza "ne istiyorsunuz" diyen olmamıştır.

Birleşik Metal cephesinden ise taslaklar hazırlanırken işçi temsilcilerinin katıldığı toplantılar yapılıyor. Ama yine de taslaklara yöneticiler ve uzmanlar damgasını vuruyor. Taslakların hazırlık süreci henüz fabrikalarda bütün işçilerin katıldığı toplantılarda tartışılmaya açılmış değil. Bunun için çıkacak taslak pek çok bakımdan sınırlanacak ve genel olarak işçilerin beklentilerine yanıt vermeyecektir.

Çelik-İş Sendikası yönetimi ise bildiğimiz gibi iddiasız, hiçbir direnç göstermeden diğerlerini izleyecek.

Taslaklar nasıl hazırlanmalı?

MİB sendikal örgütlenme ve mücadelenin bütününde olduğu gibi taslak hazırlama aşamasında da söz, yetki ve karar hakkının işçilere bırakılması gerektiğini savunuyor.

Peki bu ne demektir?

Bu işçilerin fabrikalardan başlayarak özgürce, hiçbir engel olmadan talepleri başta olmak üzere taslakları tartışması ve kararlaştırması demektir.

Bu sürecin sağlıklı yürümesi için işçilerin fabrikalarda toplu sözleşme komiteleri içerisinde örgütlü olması şarttır. Bu komiteler göstermelik değil, gerçek yönetim organları gibi çalışmalıdır. Ayrıca bütün işçiler bu komitelere katılabilirlerdir.

İşçiler bu komitelerde düzenli olarak toplantı halinde olmalı, araştırmalı, öğrenmeli ve karar vermelidir. Yöneticiler ise bu komitelerden çıkacak iradeyi tanımalıdır.

Mevcut durumda sendika yöneticileri gerçekten sınıftan yana yöneticilerse derhal bu komitelerin

kurulmasının yolunu açmalı, komitelerin işlemesi için gereken önlemleri almalıdır. Ancak bu komitelerin gerçek işlevlerini oynaması, yani hem işçilerin iradesini yansıtması, hem sendika yönetimleri üzerinde yönetim-baskı ve denetim işlevini görmesi sendika yönetimlerinden bağımsız olmalarına bağlıdır.

Taleplerimiz ne olmalı?

Taleplerimizi belirlerken, MESS'in ne vereceğini değil haklı ve meşru olanı ölçü almalıyız. Bundan sonra ise mücadelenin güç ve olanakları ile emek ile sermaye arasındaki mücadelenin mevcut dengelerini dikkate almalıyız. Bunu yaparken geri olana değil, ileride durana bakmalıyız. Mevcut sınırlara sıkışmamalı, sınırları aşmanın yollarına bakmalıyız.

İşte bu ölçüler üzerinden hareket eden MİB, TİS toplantısında haklı ve meşru olandan yola çıkarak şu talepleri formüle etmiştir:

1. İnsanca yaşamaya yeterli asgari ücret! (Sendikaların açıkladığı 3700 TL'lik yoksulluk sınırı baz alınmalı) İşkolunda son yıllarda çok büyük karlar elde edilmesine rağmen metal işçilerinin ücretleri yerinde saymıştır. Artık bu gidişat durdurulmalı, üç kuruşluk yüzdeler zam oranlarından kurtulmalıyız.

2. Eski işçi ile yeni işçi arasındaki ücret makası kapatılmalıdır. Bütün ücretler insanca yaşamaya yeten yeterlilik düzeyi baz alınarak eşitlenmelidir.

3. Taşeronluk uygulaması kaldırılmalı, tüm taşeron işçiler kadroya alınmalıdır!

4. İkramiyeler ücretten ayrı ödenmelidir! Gerçek ücret düzeyini gizleyen ve ikramiyeleri fiilen ortadan kaldıran bu uygulama tekstil grup sözleşmesinde olduğu gibi kaldırılmalıdır.

5. Telafi, denklik gibi esnek çalışma uygulamalarına son verilmelidir.

6. 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası! İşçiyi kendisi ve ailesi için daha fazla zaman bırakılmalıdır.

7. Kesintisiz iki günlük haftasonu tatili! Kesintisiz haftasonu tatili insanca yaşamının temel bir kriteridir. Aynı zamanda esnek çalışmaya dur demenin yollarından biridir.

8. Kıdem tazminatı ile ilgili kazanılmış haklara dokunulamaz, yasal değişikliklere atıf yapan ifadeler çıkarılmalıdır!

9. Tüm çalışanlara iş güvencesi! Patronlar TİS'te kaybettiklerini toplu işten atmalarla telafi etmektedirler. Bunun için keyfi işten atmaların önü toplu sözleşme ile alınmalıdır.

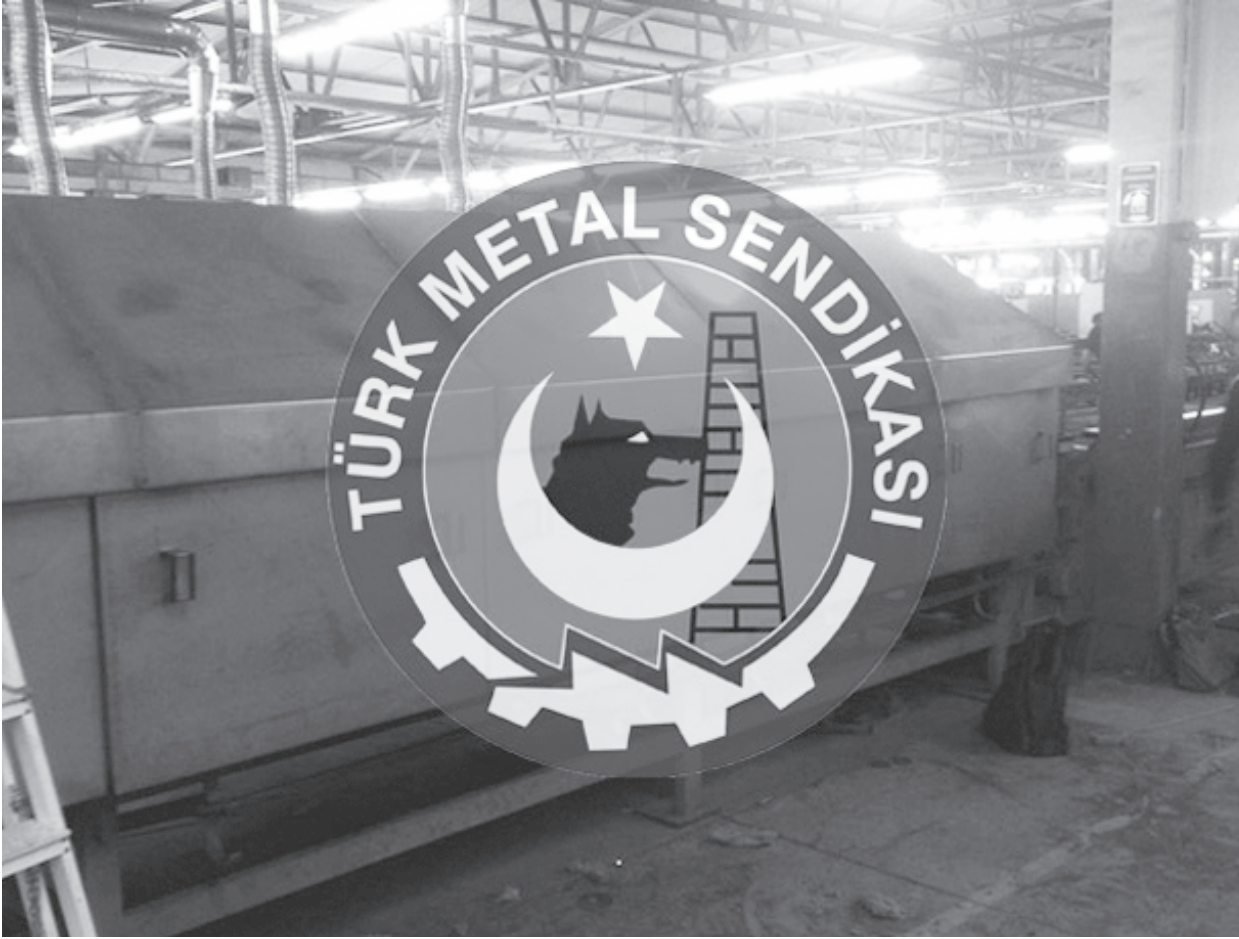
10. İşçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili önlemler alınmalıdır!

Bu talepleri içermeyen taslaklar metal işçilerinin beklentilerine yanıt veremez. Metal işçisi arkadaşlarımızı bu talepler etrafında kenetlenmeye, taslakların bu talepler baz alınarak hazırlanması için çalışmaya ve mücadeleye çağırıyoruz.

İşbirlikçi Türk Metal MİB'i 'anlamaya' çalışıyor!

EKU işçisi iradesine sahip çıkıyor!

Trakya Metal İşçileri Birliği (MİB), hakları ve gelecekleri için grevde olan Şişecam işçilerinin mücadelelerini işçilere emekçilere ulaştırmak için Çorlu merkezde ve işçi duraklarında A3 afişler yaptı. İşçi ve emekçileri grevde olan Şişecam işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltmeye ve mücadeleyi büyütmeye çağırdı.

Sınıf devrimcilerinin bölgede yaptığı afiş faaliyeti daha öncekilerde de olduğu gibi hemen kazanarak söküldü. Grevdeki işçilere tahammülsüzlüklerini gösteren ve grevi 60 gün süreyle erteleyenler, bölgelerdeki kolluk gücü eliyle de dayanışma çalışmalarını engellemek için çaba harcıyor. MİB tüm bu saldırılara rağmen mücadeleyi, direnişçi işçilerin sesini duyurmak için çalışmalarına devam ediyor.

Türk Metal'den ajan rolleri

Trakya Metal İşçileri Birliği faaliyetleri sırasında yaşanan bir durumsa işçilerin örgütlenmesinden en çok korkanların sendika bürokratları olduğunu bir kez daha gösterdi. EGO fabrikasına seslenen sınıf devrimcilerinin karşılaştığı 'Ali Cengiz' oyunu ancak uzmanlaşmış Türk Metal çetesinin düşünebileceği bir hinliği taşıyor.

EGO fabrikasında yaşananları faaliyetteki sınıf devrimcileri şöyle aktardı:

"Son dönemde işten atma saldırılarının yoğun bir biçimde yaşandığı Alman sermayeli EGO fabrikasına

dönük faaliyetlerimiz fabrikada yetkili Türk Metal çetesinin de dikkatini çekti.

MİB'in buradaki çalışmasının durumunu anlamak amacıyla sendika yalakası ve işbirlikçi işçileri bizlerle görüşmeye yolladılar. Gelen işçiler kendilerini 'fabrikalarında bir şeyler yapmak amacı taşıyan işçiler' olarak tanıtarak bizleri 'anlamaya' çalıştılar. Kendi fabrikalarında çalışan arkadaşlarımız olup olmadığını, burada ne yapabileceklerini vs. sordular. Biz de bir güven oluşması için 'bir görüşme daha yapalım ve başka arkadaşlarınızı da çağırın' dedik. Sonrasında bizleri aradıkları numarayı araştırdığımızda numaranın Çorlu Şube Sekreteri olan Hüseyin Yasak'a ait olduğunu öğrendik.

Hain çetenin hiçbir engellemesi, kirli hesapları bizlerin mücadelesini engelleyemez. Toplu İş Sözleşmesi yaklaşırken metal işçilerine bu hain takımının işçi düşmanlıklarını ve kirli misyonlarını anlatmaya devam edeceğiz."

Patron için işçilerin işleme dosyasını tutan, Trakya'da DİNEX'te, HEMA'da sendika tasfiye operasyonlarına ortak olan ihanet çetesi Türk Metal, sınıf devrimcilerinin fabrikadaki ilişkilerini bulabilmek için 'duyarlı işçi' rolleri yaptırıyor. Fiziki saldırılarla başaramadığını içerden bilgi alarak yapmaya çalışıyor.

Fakat sınıf devrimcileri ihanet şebekesinin bu konulardaki yetkinliğini bildiği için bir kez daha çetenin maskesini düşürdü.

EKU Fren İşçileri ve Feniş Alüminyum işçileri 26 Haziran'da TAYSAD Organize Sanayi'nde kurulu bulunan EKU fabrikasından Gebze'ye bir yürüyüş gerçekleştirdiler. 08.00-16.00 vardiyasının çıkışı ile fabrika önünde diğer vardiyalardan işçilerin gelmesi ile eylem başladı.

"Sendika seçme hakkına saygı! İş yerinde referandum istiyoruz! DİSK / Birleşik Metal-İş Sendikası" pankartı ile EKU işçileri, vardiya çıkışında sloganlarla eyleme başladılar. Vardiyadan çıkan işçiler "İnadına sendika, inadına DİSK!" sloganları ile kapının dışında bekleyen işçilerle buluştular.

Fabrika önünde yapılan konuşmada içeride uygulanan baskılar kınandı ve sendika seçme hakkına saygı duyulması gerektiği vurgulandı. Burada direnen Feniş Alüminyum işçileri de "Maaşlarımız ve kıdem tazminatımız gasp edilemez!" pankartını açtılar.

EKU fabrikası önünde toplanan işçiler TAYSAD yönetim binasının önüne doğru yürüyüşe geçtiler. TAYSAD önüne gelindiğinde EKU patronunun aynı zamanda, TAYSAD başkanı olduğunu söyleyen Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın, EKU işçilerinin sendika seçme hakkına saygı duyulması gerektiğini ve işçiler üzerindeki baskılara boyun eğmeyeceklerini söyledi.

Buradan yürüyüşlerini devam ettiren EKU işçileri coşkulu sloganlarla TAYSAD'ı adeta inlettiler. Yürüyüş esnasında çevredeki işçilere dönük ajitasyon konuşmaları yapıldı. Ses aracından yapılan müziklerle işçiler Gebze'ye doğru yürüyüşlerini sürdürdüler. İşçiler TAYSAD çıkışına gelindiğinde 5 dakika bir mola verdiler. Mola sonrasında tekrar yürüyüşe başlayan işçiler Gebze Organize Sanayi Bölgesi önüne geldiklerinde yolda uzun bir trafik sıkışıklığı meydana geldi.

Yolun bir tarafını trafiğe kapatan işçiler coşkulu sloganlarla yürüyüşe devam ettiler. Yumrukaya piknik alanı önüne gelindiğinde mola veren işçiler Gebze şehir merkezine doğru yürüyüşlerini devam ettirdiler. Yol kenarındaki emekçiler direnişçi işçilere alkışlarla destek verdiler. Akse Sapağı'na gelindiğinde Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi fabrikalardan işçiler ve Gebze'den bir grup emekçi yürüyüşe katıldılar. Merkez hastanesi önüne gelindiğinde direnişlerini devam ettiren M&T Reklam işçileri de yürüyüşe katıldılar.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği de pankart ile yürüyüşe destek verdi. Kararlılıkla yürüyen işçiler Gebze Kent Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması yaptılar.

EKU'da işten çıkarılmanın olduğu, işçilerin patron tarafından sendika değiştirmeye zorlandığı ve bunun için yapılan baskıların teşhir edildiği açıklamada, sorunun çözümü için referandum çağrısı yapıldı.

EKU Fabrikası önünde saat 16.15'te başlayan yürüyüş saat 19.00'da Gebze Kent Meydanı'nda bitti.

Kızıl Bayrak / Gebze

Kızıl Bayrak / Trakya

Aliağa Belediyesi direnişi üzerine...

Aliağa Belediyesi direnişi 49 gün sonunda bitirildi. Direnişin Aliağa gibi bir sanayi kentinde olması anlamlı bir başlangıçtı. Ancak direnişi değerlendirmeden önce ilk yapılması gereken bu sürecin nasıl örgütlendiğidir.

30 Mart yerel seçimleri her yerde olduğu gibi Aliağa'da da sermaye partileri arasında bir yarışa dönüşmüş olmasıdır. CHP-DSP-MHP ve AKP arasındaki yarışta tüm düzen partileri kendi konumların güçlendirme hedefli bir seçim çalışması yürüttüler. Aliağa'dan sınıf devrimcileri olarak bizler de sınıf kimliğimizle harekete ederek bu dönemde sürmekte olan Greif işgalini ana gündem haline getirdik. Aliağa'da seçim çalışmasını haklarımız ve geleceğimiz için "İşgal, grev, direniş!" şiarı ile birleştirdik. Gerçek seçimin sınıfsal temellerde yapılması gerektiğini ve Greif işçilerinin bizlere izlenmesi gereken yolu gösterdiğini, başta belediye işçileri olmak üzere Aliağalı işçi ve emekçileri Greif direnişi hakkında bilgilendirerek destek ve dayanışma faaliyeti örgütledik.

Ancak Aliağa Belediyesi şantiyelerinde görüştüğümüz ve Greif'in sesini taşıdığımız işçilerin büyük bir kısmının Greif işgalinin önemini tam olarak kavramamaları sonucu sınıfsal kimlikleri ile seçimlere katılmak yerine düzen partilerinin politikalarına destek vermek kaygısı ile hareket etmişlerdi. İşçilerin sermaye partilerine göre taraflaşması taban örgütlülüğünü yaratmanın önüne geçmiş hatta daha önce kısmen var olan taşeron işçilerinin birliği de dağılmıştır.

Böyle bir sürecin üzerine seçimleri kazanan MHP, ilk olarak kendine muhalif olan 104 işçinin işine son vermiş ve Aliağa'da direnişin başlamasına yol açmıştır. Ancak şu soru da unutulmamalıdır: MHP 104 işçiyi seçecek zamanı nereden bulmuş ve neye göre seçmiştir? Bu da açık olarak göstermiştir ki seçimlerden önce çıkarılacak işçilerin listesi hazırlanmıştır. Bunu seçimlerden önce bazı işçiler ifade etmişlerdir. Bunlar az-çok bilindiği halde belediye işçileri yaşanan Greif direnişinin taban örgütlülüğünü örnek almak yerine denize düşen yılanı sarılır misali taşeron işçiler düzen partilerinin yarattığı ayrışmadan kendilerini kurtaramamıştır.

49 gün süren direnişin ilk günleri Aliağa'da anlamlı eylemli dayanışmalara dönüşmüştür. İlk işten çıkartılmaların yaşandığı gece belediye işgal edilecek endişesiyle İzmir'den TOMA ve çevik kuvvet polisi çağrılarak olası bir işgal girişimine karşı sermayenin kolluk güçleri hazır bekletilmiştir. Ancak işçiler arasındaki yapay ayrımlar daha ilk geceden kendini göstererek oluşan militan tepki böylece parçalanmıştır.

Direniş Aliağa'da emek güçlerinin de sınırlarını ortaya koymuştur. Emek ve Demokrasi Platformu ile DİSK Genel-İş Sendikası İzmir 5 No'lu Şube direnişte üzerinde durulması gereken güçlerin başında gelmektedir. Çünkü taşeron işçileri DİSK Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube üyesidirler fakat sendikanın toplu sözleşme yetkisi olmadığı için toplu pazarlığa oturamamışlardır. Bunun yanında Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube kadrolu işçiler içerisinde yetkili bir sendikadır da aynı zamanda. İşçiler direnişe başladığı andan itibaren DİSK Genel-İş göstermelik ziyaretlerde

bulunmanın ötesine geçememiştir. Aliağa Belediyesi'ndeki TİS yetkisine sahip Genel-İş temsilci ve üyeler direnişe hak ettiği desteği sunmaktan geri durmuş ve direnişin yalnızlaşmasında büyük bir rol oynamışlardır. Belediye işkoluyla bağı olmayan ancak Emek ve Demokrasi Platformu'nun dönem sözcülüğünü yapan Petrol-İş Aliağa Şubesi, DİSK Genel-İş'ten daha fazla direnişe destek olmuştur. Ancak Petrol-İş Sendikası Şube seçimlerinde yönetimi MHP kökenli işçilerin kazanması ister istemez direnişe olan desteğin de sınırlı kalmasını yol açmıştır. Petrol-İş üyesi birçok işçi MHP'li belediye başkanı Serkan Acar'ın yürüttüğü kara propagandaya aldanması, buna bir de işten çıkarılanların Alevi ve Kürt olması eklenince sınıfsal birlik yerini yapay ayrımlar öne çıkmıştır. Bu tablo direniş için en büyük handicap olmuştur.

Yapay ayrımlar başta direnişçi işçiler arasında olmak üzere Aliağa'da tüm işçi ve emekçileri etkilemiş ve direnişi ileriye sıçratacak bir birikimden yoksun bırakmıştır. 49 günlük direnişin ilk üç haftasından sonra bu tablo daha da netleşmiştir. Direnişteki iç birliğin zayıflaması fiili-meşru militan mücadelenin önünü de kesmiştir. İlk haftalarda Cici Sokak kadınlarının işten atılan eşlerine, tanıdıklarına destek olmak amacıyla yaptıkları eylemler (temizlik işleri şantiyesinde giriş-çıkışlar kapatılmıştır) olumlu ve ileriye taşınması gereken eylem biçimleri olması gerekirken bu eylemlerin önü kesilmiştir.

Aliağa Belediye direnişi 49 gün sonra Belediye Başkanı Serkan Acar'ın bir takım tavizler vermesi ile birlikte bitirilmiştir.

Taban örgütlülüklerinin ve işçi komitelerinin oluşturulmadığı her direniş kolayca heba olmaktadır. Bu açıdan Aliağalı işçi ve emekçiler belediye direnişinden gerekli sonuçları çıkarabilmelidir.

Tüm zayıf yanlarına rağmen 49 gün boyunca geceli-gündüzlü direnen 30'a yakın direnişçi işçi haklarını kazanmak için onurlu bir direniş sergilemiştir. Taşeronlaşmaya, esnek çalışmaya, düşük ücretlere karşı emeğin korunması mücadelesinde bir eşik olan Greifleri bir adım daha ileriye taşımak günün en acil görevidir.

Aliağa Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Köleliğe karşı işçi toplantısı

İşçilerin Birliği Derneği bir haftadır çağrısını yaptığı taşeron gündemli işçi toplantısını 28 Haziran'da gerçekleştirdi. İş çıkış saatinde işçilerin toplanmasının ardından başlayan etkinlik İşçilerin Birliği Derneği adına açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, İşçilerin Birliği Derneği'nin yaz dönemi boyunca sınıfın gündemleri üzerine bilgilendirme-eğitim çalışmalarını sürdüreceği söylendi. Ardından da sermaye devletinin işçi sınıfına yönelik çok yönlü saldırıları kapsamında taşeron çalışmanın tuttuğu yere değinildi.

İşçiler yargıda sonuç alamaz hale geldi

İşçilerin Birliği Derneği adına yapılan konuşmanın ardından söz Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Av. Gökmen Yeşil'e bırakıldı. Yeşil, taşeron çalıştırmanın hukuksal olarak kapsamına dair bilgilendirme ile başladığı konuşmasına kamu kuruluşlarında ve özel sektörde neden taşeron çalıştırmanın tercih edildiğini anlatarak devam etti. Ucuz ve güvencesiz çalışma anlamına gelen taşeron sisteminin patronların ve devletin işine geldiğini belirtti.

Yeşil, taşeron çalıştırmanın AKP hükümeti öncesinde de sistematik bir şekilde uygulandığını belirtti ve AKP döneminde taşeron sistemindeki değişikliklere değindi. Yeni oluşturulan Yargıtay daireleri ile işçilerin hukuki yollarla haklarını aradıklarında sonuç alamaz hale geldiklerini anlattı. Gündemde olan yeni taşeron yasası ile yargı eliyle işçilere yönelik hak gaspları için yapılan değişikliklerin yasallaştırılmak istendiğini söyledi. Taşeron çalıştırmanın kapsamının da genişletildiğini, asıl iş ilişkisi haline getirilmeye çalışıldığını anlatarak konuşmasını sonlandırdı.

Taşerona karşı mücadelede Greif örneği

Aranın ardından başlayan soru-cevap bölümünde taşeron çalıştırma kapsamında patronların yaptığı hukuksuzluklar üzerinde duruldu. Ayrıca taşeron çalıştırmadan da daha tehlikeli bir çalışma biçimi olan yevmiye usulü sigortasız-kayıtsız çalışma üzerinde duruldu. Taşeron karşısında verilmesi gereken mücadele biçimi olarak Greif örneği üzerinde duruldu. Tartışmaların ardından işçi sınıfı için kölelik anlamına gelen taşeron sistemine karşı tek çözüm yolunun birlik olmak ve örgütlenmek olduğu söylendi.

Toplantı sonlandırılırken, *Kızıl Bayrak*'ın son sayısı da toplantıya katılan işçi ve emekçilere dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Kayseri'de Greif direnişinin rüzgarı esti!

Greif işçileri Manisa'daydı...

Greif işçilerinin katılımıyla yapılan etkinlikler dizisinin Manisa ayağı 29 Haziran'da İşçi Kültür Sanat Derneği'nde coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

Panelde ilk önce İKSD adına bir konuşma gerçekleşti. Konuşmada dününden bugüne işçi sınıfı mücadelesinin bazı örneklerine yer verilerek Greif işçilerinin mücadelesinin Türkiye işçi sınıfı adına önemine değinildi. Ardından söz Greif işçilerine verildi.

Greif direnişinin başından sonuna, direnişin ve örgütlenme sürecinin öncülerinden olan Engin Yılgin sözlerine Greif direnişini sınıf devrimcilerinin fabrikada işe başlama sürecinden ele alarak bitiş aşamasına kadar aktardı.

Yılgin, öncelikle fabrikanın Türkiye ve dünya ekonomisinde tuttuğu yeri ve arkasından İstanbul'da kaç işletmeden oluştuğunu, bu işletmelerde kaç işçinin çalıştığını aktardı. Çalıştıkları fabrikadaki işçi profiline analizini yaparak sürecin ilmek ilmek nasıl örüldüğünü anlattı. Komiteler ve örgütlenme çalışmasının tüm süreçlerini anlattıktan sonra sendikalaşma süreci ve TİS sürecini aktardı. Daha bu süreçte açığa çıkan sendikal bürokrasiye işaret eden Yılgin, oluşturulan işçi demokrasisinin önemini ne derece hayati olduğunun bir kez daha altını çizdi. Ardından işgal sürecini yaratan koşulları ve tıkanan TİS tartışmalarında öne çıkan taşeron işçilerin örgütlenme sürecini aktardı. İşgal sürecini, bu süreçte yaşanan örnekleri, kurulan komiteleri, sendikal ihanetin tüm ayrıntılarını ve direnişin kuvvetini anlatarak oradan polis-sendika işbirliği ile fabrika operasyonuna, oradan da sendika nöbetine uzanan süreci aktardı.

Yılgin'ın ardından 7 yıldır Greif'te taşeron olarak çalışan Emel Özyön söz aldı. Özyön, Greif'teki örgütlenme çalışmasıyla sürecin ilerleyen aşamasında ilişkilendiğini ifade ederek yıllardır fabrikada hayalini kurduğu direnişin içerisinde işçilerin değişimine, kurulan komitelere ve yaratılan direnişin ne derece önemli sonuçlar yarattığına değindi. EKK'nın gerçekleştirdiği 8 Mart etkinliğini, Boğaz Köprüsü'nün kesilmesi sürecini ve kadınların direnişin doğrudan bir parçası olması sürecinin nasıl gerçekleştiğini aktardı.

Sunumların ardından soru cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde canlı tartışmalar yaşandı. 15-16 Haziran'dan bu yana sendikal bürokrasinin uğursuz rolüne, sendikal ihanet ve satışa karşı işçi sınıfının şiddetinin meşruluğuna, teorik olarak sendikaların işçi sınıfı mücadelesindeki önemine, Greif direnişini bugünden yarına nasıl anlamak gerektiğine dair birçok konuya değinildi.

Saatler süren sohbette, en öne çıkan tartışmalardan biri de fabrika örgütlenmesi ve taban örgütlülüğü konusu oldu. Panele katılan işçilerin her birinin özenle sorduğu konuların başında örgütlenme sürecinin başarısının nasıl gerçekleştiği idi.

Panel Greif işçilerinin direniş sürecinin anlatılmasının yanında işçi sınıfı mücadelesinin birçok gündemine dair tartışmalarıyla bir eğitim tartışması niteliğinde gerçekleşti. Panele katılan her bir katılımcının söz alması ve katkıda bulunması panele ayrı bir coşku kattı. Yaklaşık 3 saat süren panel yine İKSD adına yapılan konuşmayla son buldu.

Kızıl Bayrak / Manisa

Greif işçileri ile Dayanışma Platformu'nun düzenlediği söyleşi 29 Haziran'da Hacı Bektaş-ı Veli Derneği toplantı salonunda gerçekleştirildi. Söyleşi, emeğin korunması mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Greif direnişi ile ilgili olarak hazırlanan sinevizyonun gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyonun sonunda salonda yankılanan alkışlar, gösterimin işçilerde yarattığı heyecanın göstergesiydi.

"Görev yeni Greifler yaratmak!"

Söyleşi, Kayseri Greif işçileriyle Dayanışma Platformu Sözcüsü Haydar Baran'ın Greif direnişinin önemine değinen konuşması ile sürdü. Greif direnişinin öznesi olan işçilerin taşeronluk köleliğine karşı direndiklerini söyleyen Baran, taşeronluğun güvencesiz çalışma silahı olarak burjuvazi tarafından işçi sınıfına karşı etkin bir şekilde kullanıldığına işaret etti. Kayseri'de yetmiş bin, Türkiye genelinde ise taşeronluk köleliği koşullarında ömür tüketen işçilerin sayısı bir buçuk milyona yaklaştığının altını çizen Baran, şunları dile getirdi: "AKP iktidarı taşeron işçi sayısını 300 binlerden 1,5 milyona taşıdı. Bu AKP'nin taşeron işçilere kamuda kadro vereceğini düşünmek saflıktır. Greif, taşeronluk köleliğine karşı işçi sınıfının en radikal eylemlerinin merkezi olmuştur. Greif işçileri taşeronluk köleliğine karşı militan mücadelenin bayrağını onurla taşımışlardır."

Baran "Şimdi görev Kayseri'de ve tüm Türkiye'de yeni Greifler yaratmaktır" diyerek sözlerini sonlandırdı.

"Mücadeleyi başımız dik bitirdik!"

İlk olarak kitleyi selamlayarak sözlerine başlayan Greif direnişçisi Orhan Purhan'ın konuşması ile söyleşi sürdü. Örgütlenme sürecinde taban örgütlülüklerini kurarak yol almaya başladıklarının altını çizen Purhan, taleplerini ve tutumlarını ortak tartışmaların yapılarak işletildiği komitelerde karar altına alarak hareket ettiklerini vurguladı. Öz güçlerini buradan aldıklarını, direnişte üç temel talebi kırmızı çizgi olarak belirlediklerini belirten Purhan, şunları söyledi: "Bunlardan biri taşeronluğun kaldırılıp işçilerin kadroya alınmasıydı. İkincisi, ücretlerin iyileştirilmesi ve tekstil alanında işçilerin 2008 krizinde kaybedilen 4 ikramiyenin sosyal hakların yeniden kazanılmasıydı."

Purhan sendikal bürokrasi hakkında da şunları anlattı: "Bu taleplerin karşılanması adına sendikal

bürokrasiyi değil fiili-meşru, militan mücadeleyi esas aldık. Fabrika işgalini başlattık. Ancak işgalimizin ilk gününde ihanetle karşı karşıya kaldık. Sendika şube başkanı ve temsilcisi olduğu halde eylemin sendikamızın hiçbir biriminin haberi olmadığını söyleyerek eylemin meşruluğuna kendilerince gölge düşürmeye çalıştılar. Yine sendikamızın ağaları işçileri arayarak direnişi bırakmaya ikna sürecine giriştiler. Yine de bu hainler 'işverenin iş akdini fes ettiği işçilerin bir kısmının tazminatlarını alamayacaksınız, hakkınızda dava açılacak' dediler. Ağalar işçilere karakola gitmelerini söyleyerek karakolda direnişin aleyhinde ifade vermeye zorladılar. Bu ağalar tüm bunları yaparken DİSK Genel Merkezi hainlere kol kanat gerdi. İhanetin ortağı oldu. Greif işçileri olarak taşeron patronlarına, asıl işverene, polisin saldırılarına ve sendikal bürokrasiye teslim olmadan onurlu bir mücadele verdik. Direnişin 60 günü yapılan operasyonun DİSK/Tekstil bir parçası, DİSK yönetimi de ortağıdır. Biz bu gerçeği sendika avukatının mahkemeye verdiği savunmada da gördük. Greif işçileri olarak başımız dik bir şekilde bu mücadeleyi bitirdik."

"Greif işçileri gibi mücadele edilmesi gerekir!"

Büro Emekçileri Sendikası Şube Başkanı Fatma Gül Bayat, Greif direnişini selamlayarak konuşmasına başladı. Kendisinin de uzun yıllar işçilik yaptığını belirten Bayat, Greif işçilerinin direnişinin kendisini de etkilediğini söyledi. Sendikal bürokrasinin sadece işçi sendikalarının değil kamu emekçileri sendikalarının da sorunu olduğunu ifade etti. Sendikal bürokrasiyi yok etmek için, tıpkı Greif işçileri gibi mücadele edilmesi gerektiğini belirtti.

Konuşmaların ardından işçi ve emekçilerin sorduğu soruları Orhan Purhan yanıtladı. Bir işçi, ailelerin mücadeleye destek olup olmadıklarını sordu. Purhan, "Mücadelenin her anında ailelerin desteği yanı başımızdaydı. Özellikle kadınlar direnişimizin en aktif işçileriydiler. 8 Mart etkinliği, köprü işgali bunun göstergesidir" dedi.

Bir işçi "Fabrikayı teslim aldıktan sonra üretimi kendi adınıza yapmayı düşündünüz mü?" diye sordu. Purhan soruya karşılık olarak "Bu mümkün değil. Zira hiçbir patron bize ne hammadde verir, ne de kapitalist pazar ürettiğimiz sanayi çuvallarını satın alır. Hammadde satışını düşündük. Ancak polis barikatı önümüzü kesti" dedi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Greif direnişinin sesi İzmir'deydi!

Greif direnişinin deneyim ve derslerinin aktarıldığı konferans dizilerinden biri de 28 Haziran'da Greif işçilerinin katılımıyla İzmir'de gerçekleştirildi. TMMOB Tepekule Kültür Merkezi Ege Salonu'nda yapılan etkinlik için salon girişine Yusuf Aslan'a ait Soma Katliamı ile ilgili fotoğraf sergisi ile Eksen Yayıncılık ve Kızıl Bayrak standı açıldı.

Panelde, ilk olarak "Dövüşenler anlatsın" adlı sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonun ardından sözü BDSP temsilcisi aldı. BDSP temsilcisi, Kavel'den 15-16 Haziran'a ve Tekel'den Greif'e dek gelişen sınıf hareketine işçi hareketi tarihinden kesitler aktardı. Sendikal ihanetin işçi hareketinde nelere mal olduğunu anlatarak yeni Greifler'e vurgu yaptı. Greif ile birlikte gelişen fiili-meşru mücadele tarzına dikkat çekti ve sözü deneyimlerini aktarmak üzere Greif işçilerine bıraktı.

"Söz-yetki-karar hakkımızı kullandık!"

İlk sözü Greif direnişçisi Engin Yılgin aldı. Yılgin konuşmasında Greif direniş sürecini üç başlık altında değerlendirmek gerektiğini belirtti. İlk olarak örgütlenme sürecinden yetki aşamasına kadar, ikinci olarak yetki aşamasından ilk TİS görüşmesine ve son olarak da anlaşmazlıkla başlayan toplu sözleşme sürecinden işgalin bitimine kadar olan süreyi ayrı ayrı değerlendirmek gerektiğini ve buralardan sonuçlar çıkarmak gerektiğini söyledi. Taban iradesinin önemine değinerek, söz yetki karar mekanizmasının işçilerin denetiminde olması gerektiğini ve Greif'te bu şekilde örgütlediklerini vurguladı. Sürecin her aşamasında bölüm komitelerinden fabrika komitesine kadar canlı bir mekanizma oluşturduklarını ve her şeyin tartışılarak karara bağlandığını belirten Yılgin, Greif işgalinin de taban iradesi ve inisiyatifleriyle gerçekleştiğini söyledi. Sözleşme sürecinde aslolanın ücretlerden öte taşeron sisteminin ortadan kaldırılması olduğunu vurgulayarak 44 ayrı taşeronda örgütlenme başarısını ihanetçi sendikal anlayışın nasıl boşa düşürmeye çalıştıklarını anlattı.

"Greif başlangıç, mücadeleye devam!"

Yılgin'dan sonra konuşması için sözü Greif'in kadın direnişçisi Emel Özyön aldı. Özyön konuşmasına

Greif'te yedi yıllık işçilik hayatında yaşadığı baskıları anlatmakla başladı. Yedi yıllık işçilik hayatında direniş sürecine kadar kendine ve çevresine güvensiz bir işçi olduğunu, taşeronda çalışmaktan kaynaklı sömürünün bir kat daha fazla arttığını dile getirdi. Sendikal örgütlenme sürecine Ferhat Alsaç'ın işten atılmasından sonra başladığını ve bunda işten atılan arkadaşlarına karşı gösterilen dayanışma ruhunun etkili olduğunu söyleyerek güvensizliğini kırdığını belirtti. Greif Emekçi Kadın Komisyonu'nu kurduklarını ve bu sayede kadın işçilerin örgütlenme sürecine daha aktif katıldığını söyledi. Özyön sözlerini, kendisi için Greif'in bir başlangıç olduğunu, mücadelenin yeni Greifler yaratmaya çalışarak süreceğini vurgulayarak bitirdi.

"Greif turnusol işlevi gördü!"

Direnişçilerin konuşmasından sonra soru cevap bölümüne geçildi. Sınıf mücadelesinin önündeki engeller olan şovenizm, dinsel gericilik ve sendikal bürokrasiye karşı işçileri birarada tutabilmenin dayanaklarının nasıl oluşturulduğu, işgal sırasında kadınların yeri, işçi demokrasisinin nasıl hayata geçirildiği, sol hareketin direnişe destek ve katılımlarının ne düzeyde yansıdığı üzerine sorularla panelin en canlı kısmı yaşandı.

BDSP temsilcisi sınıf hareketinde Greif'in ardından gelişen Seyitömer, Anteks işçilerinin mücadelesinin de önemine değindi. 30 yıllık sendikal anlayışın Greif ile birlikte darbelendiğini aktardı. Greif'te yaşananın eski ile yeninin mücadelesi olduğunu vurgulayarak, Greif'in bir turnusol işlevini gördüğünü ve hiçbir siyasal akım ya da sendikanın arada kalamayacağını, ya Greif'in yanında fiili meşru militan bir mücadele içerisine gireceklerini ya da Greif'in karşısında olup emeğin sömürülmesinde sermaye ile kol kola davranacaklarını belirtti.

Son sözü alan Yılgin, direnişlerinin sendikalar ve bir takım çevreler tarafından yanlış algılanıp karalanmaya çalışıldığını belirterek, sendikalara düşman olmadıklarını tam tersi sendikaların işçilere yani kendilerine ait olduğunu, mücadelelerinin var olan ihanetçi sendikal anlayışlara karşı olduğunu ve bu anlayışları sendikalardan kovana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

Kızıl Bayrak / İzmir

Greif işçileri Aydın'daydı!

Greif direniş, işgal deneyiminin aktarılması ve yeni Greifler yaratmak için planlanan panel ve konferanslar dizisinin Aydın ayağı 26 Haziran'da Eğitim-Sen toplantı salonunda gerçekleşti.

Eğitim-Sen Aydın Şube Başkanı Ali Gün'ün Greif işçilerini selamlayan ve kısaca Greif sürecini anlatan konuşması ve Greif işçilerine sözü bırakması ile etkinlik başladı.

Sözü alan Engin Yılgin konuşmasını işgal öncesi durum, karar sürecinin işyeri komiteleri oluşturarak örgütlenmeye başlaması, kadrolu çalışanların taşeron çalışanları ile birlikte işgalin karar altına alınması, işgal ve sonrası olarak değerlendirmek gerektiğini ve sendikaların ve emekten yana söz söyleyenlerin sekte duruşlarını değerlendirmek gerektiğini söyleyerek konuşmasına başladı.

Kölelik fabrikası Greif

İşgal başlamadan önceki durumun herhangi bir fabrikadan farksız olarak işçilerin birbirlerine güvensizliğinin, birlikteliklerinin gücünün farkında olmadıklarının, sendikalara güvensizliğin had safhada olduğu bir süreç yaşandığının altını çizdi. Engin Yılgin 44 ayrı taşeronun olduğu fabrikada örgütlenme sürecinin zorluğu, kadrolar ve taşeron işçileri arasındaki iletişimin sağlanma zorluğunun doğru adımlarla nasıl örgütlenebileceğinin ilk deneyiminin Greif'le yaşandığını belirtti. Taban örgütlülüklerin, komitelerinin oluşturulmasının ve işçi demokrasisinin yaratılmasının önemi vurgulandı.

Yeni Greifler...

İşgal kararının oluşturulan komitelerle ve gerçek bir işçi demokrasisi ile kararlarını aldıklarını ve fiili meşru mücadele hattının işçilerin karar organlarında görev almaları ile daha rahat işlevsellik kazandığı belirtildi. İşçi demokrasisinin işlemesi ile birlikte sendikal bürokrasinin gerçek yüzünü göstermesini, işçilerin karar alma sürecinin sendikal bürokrasiyi dolayısı ile sermaye ile birlikte sendika ağalarının koltuklarını kaybetme korkusu ile işçileri polise şikayete kadar ihanete gidebilmesini ve aslında özü itibari ile sendika ağalarının hangi sınıfı temsil ettiklerinin açık bir kanıtı olarak tarihe not düşüldüğü anlatıldı. Greif işçisi Engin Yılgin "direniş bugün bitse de asıl amacın daha çok greif yaratmak" olduğunu belirterek konuşmasını bitirdi.

İkinci olarak sözü alan Greif işçisi Emel Özyön öncelikle 7 yıldır taşeron işçisi olarak çalıştığını ve "İşgal sürecinden önce fabrikada taşeron çalışanlarının hiçbir şekilde örgütlenemeyeceğini ve böyle bir sürecin yaşanabilmesinin imkansızlığını düşünüyordum, oysa şimdi biliyorum ki biz birlikte güçlüyüz ve birlikteyken yapamayacağımız hiçbir şey yok" dedi. Fabrika örgütlenme ve işgal sürecinde oluşturulan Emekçi Kadın Komisyonu ile 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü örgütlediklerini ve fabrikada özüne uygun kutlandığını anlattı. En başından en sonuna kadrolu ve taşeron işçilerin birlikte söz yetki karar süreçlerinde ortak tavır geliştirdiğini belirterek sürecin sınıfsal kimlikleri açığa çıkardığını söyledi. Etkinlik karşılıklı soru, cevap, sohbet şeklinde devam etti.

Kızıl Bayrak / Aydın

İzmir'deki Greif işgali paneli üzerine...

Tam 106 gün bıkmadan, usanmadan takip ettiğim ve bende her gün farklı bir heyecan, öfke, bilinç yaratan Greif işçisini görme ve onlarla bu büyük direnişi konuşma, direnişten dersler çıkarma ve hatalarını dinleme fırsatım oldu. Oldukça heyecanlıydım ve bir kez daha direnişte duyduğum heyecanı duyma fırsatım oldu. Nasıl olmasın ki? Yıllardır kitaplarda okuduklarımızı, bu işçiler, pratik olarak gerçekleştirmişlerdi ve bu durum burjuvazinin en güçlü olduğu zamanlara denk geliyordu. Bilmem kaç parçaya bölünmüş Türkiye sol hareketinin, değişik değişik kitaplarında yazdıklarını ve anlattıklarını, bu işçiler birebir büyük bir özveri, büyük bir güven ve büyük bir cüretle pratiğe dökmüşlerdi. Tam tamına 106 gün... Bunun 60 günü fiili fabrika işgali, geri kalanı ise fabrika önü direniş ve sendika ağalarına başkaldırıcı içeren DİSK Genel Merkezi'ndeki nöbeti.

Derken söz aldı erkek işçi ve dedi ki: Biz bu direniş boyunca 3 cephede savaşımızı verdik. Bunlardan ilki sermaye sınıfıydı, ikincisi sendika ağaları, üçüncüsüye patron... "Gerçekten öyle miydi?" diye düşündüm. Greif işçisi 3 cephede mi savaş vermişti? Bir şeyleri eksik söyledi diye düşündüm. Bu söylemin altında bir kırgınlık vardı, bir sıkıntı vardı diye geçirdim içimden ve konuşmasının bitmesini bekledim. Daha sonra kadın işçi söz aldı ve şunları söyledi: 'Fabrikada sendikal örgütlenmeyi duyunca çok fazla sevindim.' Burada araya girmek istiyorum, çünkü; bu kadın işçinin gözleri aradan geçen onca zaman rağmen hala çakmak çakmaktı. Ve ekledi: "Çok mutluydum, bu mutluluğum sebebi ise, o kadar kötü çalışma koşullarımız vardı ki, sendikanın bırakın adını, hayalini bile kuramıyordum. 7 sene boyunca kölece çalışma koşulları, sonrası, siyasetten ve sınıftan bihaber kadın artık sınıf mücadelesinin neferlerinden biri olmuş çıkivermiştim." Bunu anlamak için, hala sesindeki o heyecanı ve gözlerindeki o çelik ışıltısını görmek yeterdi.

Gelelim panelin toplamına. Oldukça verimli ve bir o kadar da değerli gördüm. Yukarıda da bahsettiğim gibi, yıllardır kitaplarda okuduğumuz fabrika örgütlenmesinin pratiğini yaşamış ve yaşatmış bu işçilerle biraraya gelmek, bende, işçi sınıfına dair bitmez tükenmez bir umudun yeşertmesini sağladı. Bundan ötürü, onlara bir kere daha teşekkürü bir borç bilirim.

3 cepheye gelince, bir şeylerin eksik olduğunu aslında bir cephenin daha olduğunu dile getirmiştim toplantıda. Daha sonra bu söylemime katılmayanlar oldu elbet ama Greif işçisinin ve BDSP temsilcisinin, panelin sonunda söyledikleri beni bir kere daha doğruladı. Bu 3 cephe değil, tam tamına 4 cepheydi ve 4. cephe; kendilerini sınıf örgütü, sınıf partisi diye tanımlayan Türkiye sol hareketinin bir kısmıydı. Bu gözler, tam 106 gün boyunca hem Greif işçisinden hem de Kızıl Bayrak'tan okudu. Kendini işçi sınıfının birer

temsilcisi olarak adlandıran kimi sol örgüt ve partilerin ve işbirlikçi sendika ağalarının, aslında birer kortej çalışması, birer seçim çalışması yaptığını Greif işçisi bir kere daha bize göstermiş oldu. Kim ne derse desin, benim Greif işgalinde gördüğüm budur! Bu direniş ve işgal ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, Greif işçisinin yanında olduğumu daha önce burada dile getirmiştim ve düşüncelerim hala aynıdır! Greif kazandırmıştır. Greif işgali, bize fabrikalarda nasıl örgütlenmemiz gerektiğini öğretmiştir. Greif işgali, bize kimlere güvenip kimlere güvenmememiz gerektiğini göstermiştir. Ve Greif işgali, ne yazık ki, onca tarihinin rağmen, bir kısım sol hareketin nasıl da reformizmin bataklığına saplandığını bir kere daha dosta-düşmana göstermiştir.

Dostça ve yoldaşça sevgilerimle...

Gökhan Erdem

“Her şeyin başı taban örgütlülükleridir!”

Greif direnişçisi Orhan Purhan'la Kayseri'deki söyleşi üzerine konuştuk.

- Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun çağrısı üzerine Kayseri'ye geldiniz. Söyleşiye neler söylemek istersiniz?

- Birçok bölgede olduğu gibi Kayseri'de de dayanışma platformu kurulmuştu. Platform işçilere Greif direnişini duyuruyordu. Duyarlılık oluşturmak için çaba gösterdiğini ben de gözlemledim. Panel vesilesiyle Greif direnişinin derslerini anlatma fırsatı bulduk. Deneyimlerimizi aktardık. Kayseri önemli bir büyük sanayi havzası... Bu söyleşi sayesinde işçileri gözlemlene şansı da buldum.

- İşçilere ilişkin gözleminiz ne oldu?

- Kayseri'de yaşanan sıkıntıların bir parçası da Kayseri'de yoğun olarak yaşanmakta olan

sigortasızlığın, sendikasızlığın, iş kazalarının yarattığı sonuçlardır. Tüm olumsuzlukların arkasında patronların aşırı kar hırsı var. Ama artık patronların işi zor... Zira işçiler sorunlarının çözümü konusunda isteklidir. Buradan işçilere özellikle öncü işçilere büyük sorumluluklar düşüyor. Önemli olan öfkeyi mücadeleyi büyütmenin imkanına dönüştürmek. Bu konuda bir ısrarı da gözlemledim.

- Son olarak Kayseri'deki işçilere mesajınız ne olacak?

- Kayseri'deki sınıf kardeşlerime emeğinin, alınterinin mücadelesini daha fazla sahiplenmelerini öneririm. İşçilerin mücadeleyi sahiplenmesi çözüm yolunda atılmış önemli bir adımdır. Her şeyin başı taban örgütlülükleridir. Greif'te olduğu gibi Kayseri'deki sınıf kardeşlerimiz de taban örgütlülükleri oluşturmalıdırlar.

Ayrıca haklarımızı korumanın, kaybetmemenin yolu işçilerin birbirlerine inanmaları ve güvenmeleridir. Bize dayatılan bu kölece koşulları ancak birbirimize inanarak ve güvenerek boşa çıkarabiliriz. Greif'te bizim yaptığımız gibi filili-meşru, militan mücadele yolunu izlemeli, fabrikalarında iş yerlerimizde taban örgütlülüklerini oluşturmalıdırlar.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!

B. Seyit

Bir gazete, sadece bir kolektif propagandacı ve kolektif ajitator değil, aynı zamanda kolektif bir örgütleyicidir de. Bu bakımdan, yapım halindeki bir binanın çevresinde kurulan iskeleye benzetilebilir; yapının dış kenarlarını belirtir ve yapıcılarını birbirleriyle temasını, işbölümünü ve örgütlü çalışmalarının meydana getirdiği ortak sonuçları görmelerini sağlar. (Lenin, **Ne Yapmalı**)

Baskılar, yasaklar, toplatmalarla geçen 20 yıl

Geride kalan 20 yıl muazzam bir birikim ve deneyimlerle dolu geçti. Politik bir yayın olarak *Kızıl Bayrak*, adına yakışır bir biçimde eskiyen, çürüyen, gericiliğin kaynağı olan düzene ve her türden tasfiyeciyi cereyana karşı, geleceğin temsilcisi olarak ısrarla dalgalandırıldı. Bazı aksaklıklar olsa da, *Kızıl Bayrak*, 20 yıllık kesintisiz bir yayın faaliyeti ve buna paralel olarak da yoğun bir devrimci faaliyete konu oldu.

20 yıllık bir zaman diliminin ardından yapılacak bir yayının değerlendirilmesi, söz konusu olan sınıfın devrimci programını taşıyan bir yayınsa, elbette ki komünist hareketin gelişim süreçlerinden ayrı düşünülemez. Öyle ki, neredeyse komünist hareketin tüm bir tarihini kapsayan yayının süresi boyunca *Kızıl Bayrak*, devrimci faaliyetle doğrudan etkileşim içinde olmuştur. Bu süreç, faaliyetin kesintisizliği, günümüze de ışık tutan değerlendirmeler, komünist hareketin mücadelede gösterdiği ısrar, disiplin, kararlılık ve tutarlılığa tanıklık etmiş; ayrıca işçi sınıfı devrimciliğinin, diğer sınıfların sağdan-sola savrulan oportünizminden ayrıışan çizgisinin gelişimini de yansıtmaktadır.

20 yıl önce yapılan değerlendirmeler, halen güncelliğini koruduğu için bugün tekrar yayınlanabiliyor. Küçük burjuva devrimciliğinin her rüzgarda değişen rotasına karşı en fırtınalı havalarda yönünü devrimden ve sınıf devrimciliğinden ayırmayan bir yayının organı olmuştur *Kızıl Bayrak*. Bu sayede baştan itibaren politik tutarlılığı olan devrimci sınıf çizgisini taşıyan temel araçlarından bir olmuştur *Kızıl Bayrak*.

Elbette ki, bu aynı ideolojik-politik tutarlılık, devletin her türlü baskısı karşısında, devrimci çizgiden taviz vermeme noktasındaki ısrarda da kendini göstermiştir. Bundan dolayı, günler süren gözaltılar ve işkencelerle yayın hayatına başlayan *Kızıl Bayrak*, halen devletin sistematik baskısına maruz kalmaktadır. Devletin tüm baskı ve yasal/yasadışı zorbalığına rağmen *Kızıl Bayrak* işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam alanlarında, fabrika önlerinde, sokaklarda ısrarla dalgalandırılmaktadır.

Yayının güçlendirilmesi sorunu, her zamankinden daha önemlidir. Kadroların gelişmesinde önemli bir rolü olan yayından beslenme ve yayını besleme yöntemi her alanda uygulanmalıdır. Yazma eylemi içerisinde eğitim ve faaliyetle bağların kuvvetlenmesi, bu yönde harcanan çabanın en dolaysız ürünü olacaktır. Son olarak yinelemek gerekirse, yayına sahip çıkmak devrim ve sosyalizm davasına sahip çıkmaktır. Bu alanda alınacak her mesafe faaliyette hedeflenen düzeye bizi bir adım daha yaklaştıracaktır. Komünistler, sorunu bu önem ve kapsamda ele almalı ve çabalarını bu yönde yoğunlaştırmalıdır.

Sermaye devletinin baskısının yanı sıra, emekçilerin yaşanan gerici süreçlerin de etkisiyle devrimci yayınlara mesafeli durduğu bir dönemde *Kızıl Bayrak*, adını değiştirmeden ısrarla işçi sınıfı ve emekçilerin karşısına çıkmıştır. Oysa bu süreçte çok sayıda yayın, emekçiler tarafından daha rahat “hazmedilebilen” isimleri tercih etmiştir. Devrimcilikten adım adım kaçışın yaşandığı şu dönemde, kimilerinin içine düştüğü gerici çekingenliklerin aksine, *Kızıl Bayrak* devrim ve sosyalizme olan güven ve inançla, kıskançlıkla adını korumuştur. Öte yandan, bayrakların renklerinin kızıldan sarıya, maviye, mora dönüştüğü dönemde, komünistlerin “Herkes kendi bayrağı altına!” şiarının taşıyıcı olan *Kızıl Bayrak*, proletaryanın kızıl renkli bayrağını onurla dalgalandırmıştır.

Devrimci örgüt devrimci yayın

Başta da belirttiğimiz üzere komünist bir yayının faaliyeti, komünist hareketin süreçlerinden bağımsız düşünülemez. Tıpkı yeni bir devrimci örgüt kurma çabası içerisinde yayının önemini vurgularken, Lenin’in **Ne Yapmalı**’da belirttiği gibi; devrimci yayının devrimci faaliyetin etrafına kurulan bir iskele görevi görmektedir. Nasıl ki her bir tuğlayı koyarken duvarcı ustaları kılavuz ipi kullanıyor ve birçok parçadan oluşan duvarı ölçülere uygun hale getiriyorsa, devrimci yayın da söz konusu devrimci örgütün kılavuz ipidir. Nitekim tam da sınıfın komünist partisinin kuruluş dönemi ve sonrasında politik yayının organının çok özel bir misyonu ve katkısı olmuştur.

kazanılmasında aktif bir rol oynamıştır.

Hem örgütün ideolojik gelişiminin hem devrimci sınıf ve kitle çalışmasının örülmesinde, *Kızıl Bayrak* da etkin bir rol oynamıştır. Bu açıdan gazete sadece “kolektif bir ajitator ve propagandacı değil” aynı zamanda kolektif bir “örgütleyicidir” de; hem de en başta kendisini dağıtıcı, kullanıcısı örgütleyen bir araç. Parti ideolojik, politik ve örgütsel birliği ifade eder; bugün partili dönemde var olan ideolojik, politik, örgütsel birliğin sağlanmasında temel örgütleyici araçlardan biri de, kuşkusuz ki, *Kızıl Bayrak* olmuştur.

Geleneksel devrimci hareketin tasfiyeciyi süreçleriyle bağlantılı olarak politik yayın organlarına sarıldığı biçimiyle değil, fakat zorlu görevleri üstlenerek yeniden inşa sürecinde önemli bir rol oynadı *Kızıl Bayrak*. Bu dönemde bir yandan sınıfla ilişkilenmenin türlü sorunları ve bunların yayın düzeyindeki ihtiyaçları, öte yandan yeni kadroların yetiştirilmesi ihtiyacı *Kızıl Bayrak*’ın hem içerik hem kullanım alanında yeni sorumlulukların altına girmesine yol açtı. Bir kez daha kılavuz ipi Marksizm-Leninizm ışığında yol göstererek faaliyetin ayakları üstüne doğrulmasına yardımcı oldu. Bir yandan eskiyen, çürüyen geleneksel akımlara karşı mücadele eden öte yandan her şeye rağmen devrimcilikte ısrar eden kadroları ayırtırmaya çabalayan bir çizgi ile işçi ve emekçileri devrim ve sosyalizm davasına kazanmaya çalışan bir yayının politikası, dönemin en belirgin özellikleri oldu.

Bir döneme kadar devam eden bu süreç, yeniden insanın başladığı ve iddialarının somut hale getirildiği bir dönem hazırlık süreci olarak gelişti. Bu döneme kadar yaratılan muazzam birikim, artık *Kızıl Bayrak* için de yeni bir dönemi ifade etmektedir.

Kitlelerin partisi için kitlelerin yayını

İçinden geçtiğimiz dönemde, bir yanda dünyada devrimci kitle eylemlerinin yaygınlaşmasına, öte yanda kapitalist/emperyalist sistemin kriz, hegemonya savaşları ve ağırlaşan yapısal sorunlarla aceze düşmesine tanık olmaktadır. Bir yandan sistemin içine yuvarlandığı ekonomik mali bunalım ve kızışan emperyalistler arası rekabet, diğer yanda ise, emperyalistlerin ödetmeye çalıştığı faturaya karşı ayaklanan, ancak henüz devrimci önderlikten yoksun olan emekçiler gerçekliği ile yüz yüze. Elbette ki Ortadoğu’da yaşanan gelişmeler de bu tablonun bir parçası. Emperyalistlerle işbirlikçilerinin kıskırttığı bölgesel savaşlarla kan gölüne çevrilen Ortadoğu, önümüzdeki dönemde büyük kitle hareketlerinin olanaklarını da içerisinde barındırmaktadır; hem de İslami gericiliğin bu kadar etkisi altındayken...

Ülkemizde böyle bir dünya tablosu içerisinde kendine düşeni yapacaktır. Haziran Direnişi ile bunun

ilk işaretlerini, hem de görkemli bir biçimde veren Türkiye işçi ve emekçileri, önümüzdeki dönemde Haziran Direnişi’ni de aşan bir tarzda, merkezinde işçi sınıfının olduğu kitle eylemliliklerine gebedir. Son günlerde işçi sınıfının “işgal grev direniş!” şiarlarıyla gerçekleştirdiği eylemlilikler, bunun henüz sınırlı ancak önemli verilerini sunmaktadır.

Bu süreç, devrimci sınıf partisinin faaliyetinin sınırlarını çok aşması gereken bir döneme girildiğini işaret etmektedir. Dün bir yönelimi ifade eden “sınıfla etle/tırnak misali bütünleşme” iddiasının, gelinen yerde somut bir hale dönüştürülmesi yaşamsal bir ihtiyaçtır. Buna uygun bir önderlik misyonu ile hareket etme, bunun gerektiği çalışma tarzı, ilişkilendirme ve konumlanma, tarihsel olarak da büyük bir öneme sahiptir.

Bu çerçevede *Kızıl Bayrak*’a da çok özel bir misyon yüklenilebilir. Sınırlı birtakım öncü işçilerin ve devrimcilerin ulaşabildiği bir yayının sınırlarını aşması, kitlelere, özellikle de işçi sınıfına ulaşan, ona mücadelede yol gösteren bir biçime kavuşturulabilmesi gerekiyor *Kızıl Bayrak*’ın.

Yayın içeriğine ve yeni döneme ilişkin ayrıca 20 yıl vesilesiyle değerlendirmeler yapılacaktır. Bu halıyla genel olarak yayınlara sorunu, artık yeni kriterlerle, yeniden gözden geçirilebilir. Burada asıl konu, *Kızıl Bayrak*’ın 20. yılında ve yeni dönemde *Kızıl Bayrak*’ın kullanımı üzerinedir.

Kızıl Bayrak’ın dağıtım ağının genişlemesi, bu vesileyle *Kızıl Bayrak*’tan yayılan “ışığın” karanlığın en ücra köşelerine nüfuz etmesi sağlanmalıdır. Bu açıdan faaliyette *Kızıl Bayrak*’ın kullanımı önemli bir veri ve

ölçüttür. Hem sayı olarak dağıtım miktarı hem sesli ve görsel tanımlarının hedefli ve yaygın şekilde yapılması, partinin kitleleşme işaretine ne kadar uygun davranıldığının da göstergesi olacaktır. 20. yıl vesilesiyle *Kızıl Bayrak*’ın dağıtımının artırılması çağırısı, aynı zamanda partinin dönemsel hedeflerini gerçekleştirme yönünde somut/pratik adımların atılacağı bir süreci başlatmanın çağırısı olarak da algılanmalıdır.

Diğer yandan haftalık olarak yayınlanan yazılarla *Kızıl Bayrak*’ın özellikle gündemlerin hızla değiştiği ve belirgin bir hareketliliğin yaşandığı bu dönemde, yol gösterici bir misyona sahiptir. Elbette komünistler her alandan kendi mekanizmalarına sahiptir. Ancak gazete bu önderliğin dolaysız bir aracı olarak algılanmalı, faaliyette gösterdiği yolun izinden ısrarla gidilmelidir. Politik önderliğe dayalı bir çalışma tarzını ısrarla hayata geçirmeye çalışan komünistler için bu, hayati önemdir.

Yayının güçlendirilmesi sorunu, her zamankinden daha önemlidir. Kadroların gelişmesinde önemli bir rolü olan yayından beslenme ve yayını besleme yöntemi her alanda uygulanmalıdır. Yazma eylemi içerisinde eğitim ve faaliyetle bağların kuvvetlenmesi, bu yönde harcanan çabanın en dolaysız ürünü olacaktır.

Son olarak yinelemek gerekirse, yayına sahip çıkmak devrim ve sosyalizm davasına sahip çıkmaktır. Bu alanda alınacak her mesafe faaliyette hedeflenen düzeye bizi bir adım daha yaklaştıracaktır. Komünistler, sorunu bu önem ve kapsamda ele almalı ve çabalarını bu yönde yoğunlaştırmalıdır.

Devrimci sınıf yayıncılığı üzerine notlar...

T. Kor

Kızıl Bayrak gazetesinin 20. yılındayız. 20 yıllık kesintisiz yayın geçmişinde *Kızıl Bayrak* temsil ettiği programa, ideolojik-politik temellere bağlı kalmakla kalmadı, bu çizginin hareket içerisindeki pratiği güçlendikçe kendi yayın çizgisini-pratiğini diğer hareketlerin yayınları ile ayırım noktalarını daha da belirginleştirdi.

Elbette bu çizginin temelini bakmak için *Kızıl Bayrak*'ı 'gazete' tanımından öte sınıfın devrimci mücadelesinde bir silah olduğunu görmek gerekiyor. Komünistler, Bolşeviklerin'nin engin deneyimlerinde yayınların rolü ve üstlendiği misyonu doğru kavrayarak, sınıflar mücadelesinde yerli yerine oturtular. *İskra* ve *Pravda*'nın Ekim Devrimi'nin tarihsel gelişiminde tuttuğu yer ile yayınlar kağıt parçası olmaktan çıkıp devrimin ilmek ilmek örüldüğü, sorunlarının tartışıldığı, sınıfa yol gösterdiği kürsüler halini aldı. Lenin'in yayınlara yaptığı önemli göndermelerde vurguladığı gibi parti mücadelesinin enerjisinin, aklının, yöneliminin, eyleminin ortaklaştırıldığı, yapının yükselmesinde kılavuz ipi oldu.

Kızıl Bayrak: Türkiye'de netleşen safların yayını

Bolşevikler'in o günün sınırlı imkanlarına rağmen yayınlara kitlenen hedefli çalışmalarının devrim sürecindeki etkisini görerek komünistler de aynı amacı bu topraklarda karşılama iddiasıyla siyasal yaşamda yayınlarla birlikte yürüdüler.

20 yıl öncesinde *Kızıl Bayrak* bu anlamıyla bir boşluktan var olmadı.

Kızıl Bayrak'ın çıkışı komünistlerin '87 çıkışının etekemiğe bürünen sınıf devrimciliğiyle harekete etki alanlarını genişletmek için vücut bulan bir adımı oldu.

Kızıl Bayrak bir boşluktan var olmadı fakat bir boşluğu doldurma iddiasıyla yayın yaşamına başladı. Zira bu topraklarda burjuva sosyalizminin, küçük burjuva sosyalizminin kürsüsü olan yayınlar yaşam bulsa da gerçek anlamıyla sınıftan hep uzak kaldı. Devrim iddiası taşımayan, düzen sınırlarını aşmayan 'muhalif' yayınlar da 'sınıfa karşı sınıf' bakışından uzak bir çizgi izledi. Fakat *Kızıl Bayrak* çıkışından itibaren devrimin güncel sorunlarına karşı perspektif sunan, tasfiyecî rüzgara karşı; devrimci eleştirel tutumuyla marksist-leninist anlayışın taşıyıcısı, sınıf mücadelesinin politik yayını oldu.

“***Kızıl Bayrak bir boşluktan var olmadı fakat bir boşluğu doldurma iddiasıyla yayın yaşamına başladı. Kızıl Bayrak çıkışından itibaren devrimin güncel sorunlarına karşı perspektif sunan, tasfiyecî rüzgara karşı; devrimci eleştirel tutumuyla marksist-leninist anlayışın taşıyıcısı, sınıf mücadelesinin politik yayını oldu***”

Yayın zincirinin bir halkası olarak *Kızıl Bayrak* 20 yıl içerisinde hem bu çizginin tutarlı bir kürsüsü oldu, hem de çizginin sözünü en güçlü söylediği mevzilerden biri oldu. Komünistler bunu tanımlarken bunu mücadelenin güncel süreç içindeki akışına vurgu yaparak parti mücadelesinin kalbinin attığı yer tanımlaması da tam olarak bunu anlatmaktadır.

20 yılın ardından *Kızıl Bayrak* bugün bile arşivindeki değerlendirmelerle mücadeleye ışık tutmaktadır. Sınıf hareketine, Kürt sorununa, devrimci hareketteki erozyona, kadın sorununa, reformizmin mücadeleye karşısındaki gerici tutumuna kadar her

konuda *Kızıl Bayrak* net tutumlar aldı. Sadece kendi okurlarına değil devrim ve sosyalizm mücadelesine dair tartışması olan herkesin gazetesi olmayı başardı.

Greif Direnişi aynasında yayıncılık!

Bugün 20 yıl içerisinde iddiasının en temel yönelimini oluşturan sınıf hareketiyle ilgili yayın çizgisıyla *Kızıl Bayrak* tüm yayınlardan ayrı yerde durduğunu kanıtladı. Burjuva medyanın konumu itibarıyla taşıdığı sansürcü, deforme ve manipüle eden haberci kimliği karşısında sol yayınlar bir adım ileri dururken *Kızıl Bayrak* sınıf tavrıyla bu alanda da ayrıştı. "Objektif" olma iddiasıyla düzen karşısında tarafsız duran yayınlar kendilerini aşan hareket karşısında hızla

burjuva medyayla aynı konuma savruldu. Haziran Direnişi'yle her zaman söylenen burjuva medyanın bilinen kimliği "penguen medyacılığı" ile anılmaya başlanırken Greif direnişiyle birlikte sol, ilerici, emek ve işçi yayınları olduklarını savunanlar da aynı "penguenci medya" etiketiyle karşı karşıya kaldılar. Zira kendilerinin parçası olduğu sendikalarındaki bürokratik, uzlaşmacı çizgiyi aşmış sınıfın güçlü bir eylemi ile yüzleşmek durumunda kaldıkları yerde ya sansüre başvurdular ya da içeriğini tahrif edip sıradanlaştırmayı denediler.

Fakat Greif direnişi gibi sınıfın en ileri eylem çizgisi sınıf hareketi için olduğu kadar yayınlar cephesinden de turnusol kağıdı işlevi gördü. Bunun için *Kızıl Bayrak*'ın 20 yılı geride bırakan yayın hayatında kendi iddiasına uygun yayın pratiğini yeni bir düzeyin eşiğine getiren, kendi rolünü en iyi hayata geçirdiği süreçlerden biri olması da bu yanıyla tesadüf değildir. Bunun için Greif direnişiyle koltukları sallanan bürokrat takımı bizzat gazetemizin adıyla karşı propagandaya girişti. Zira *Kızıl Bayrak* tek başına Greif'e bir direniş darlığında bakmayarak sınıf hareketinin önündeki engelleri aşma sorumluluğuna işaret eden, bürokrat takımının geçmiş ihanetlerini teşhir ederek hem aldatma çabalarını boşa düşürüp, hem de Greif'te yaşanabilecek tehlikelere işaret eden bir yayın süreci izledi.

Bugün *Kızıl Bayrak* nasıl ki Özel Yetkili Mahkeme savcılarının "delil" olarak gördüğü tehlikeli silaha, sendika bürokratları içinde aynı tehdidi taşıdığı noktada karşı cepheleşmeden hedef alınıyor. Bunun için DİSK Tekstil bürokratları açıklamalarında somut olarak gazeteyi, gazete üzerinden arkasındaki devrimci sınıf çizgisini hedef alıyor, bunun için bir dizi sendika bürokrati protokol dağıtımlarını yasaklama

çabası güdüyor.

Bu süreç bir kez daha gazetenin tek başına bir yayın olmaktan çıkıp devrim mücadelesinde önemli bir araca dönüştüğünün, hareketin ihtiyaçlarına yanıt verdiği noktada nasıl bir rehber haline geldiğinin, tek bir bölgedeki süreci nasıl ortaklaştırdığının da aynası oldu.

20 yılın birikimiyle yeni görevlere!

Kızıl Bayrak sınıf cephesinin devrimci yayını olma iddiasını 20 yıl içinde çokça kanıtlamışken elbette daha yürünecek çok yolu var. Greif direnişi *Kızıl Bayrak*'ın ayrımlarını net gösterdiği gibi yeni dönemde bu misyonunu büyütürken daha güçlü ortaya koyma sorumluluğunu da gösterdi. Zira *Kızıl Bayrak* 20 yıl içinde kendi iddiasına uygun yayıncılık noktasında birçok ilerleme kat etse de hala istenen daha ileri hedefleri yakalayabilmek için önünde duran birçok görev var.

Kızıl Bayrak sınıfın gazetesi olarak sınıftan daha güçlü beslenme ihtiyacıyla karşı karşıya. Sınıfın sesi olma iddiasının sınırlı alanda kullanılan, sınırlı işçi haberleriyle beslenen bir yayında vücut bulması gerçekçi değildir. Bunun için sınıf hareketinin her adımını yayına taşımak, sınıftaki biriken öfkenin zeminlerini okumak, mücadelesinin yol ve yöntemlerine ilişkin değerlendirmelerle güçlendirmek gerekiyor. Sınıf içinde mücadele eden bir hareketin bunu yayınına yansıtması temel bir görevdir.

Belirttiğimiz gibi bugün bu ihtiyaca yanıt veren bir yayın elbette ki *Kızıl Bayrak* dışında yoktur. Burjuvazinin yayınları kendi çizgilerinde çokça var, sol basın bu boşlukta kendini bu iddiayla öne çıkarabiliyor. Fakat devrimci sınıfın yayını için görev bu ihtiyaca karşılık verebilecek olanlar da, yani sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

Sınıfın direnme eğiliminin yükseldiği bir dönem içinde sınıfın devrimci yayını daha yakıcı bir ihtiyaç olarak kendini gösteriyor. Mücadelenin karşı karşıya kaldığı saldırılar karşısında uyarıcı olmak, yön göstermek için *Kızıl Bayrak* daha geniş işçi kitleleriyle buluşmalı, onların soluğunu taşımalıdır.

“

Sınıfın direnme eğiliminin yükseldiği bir dönem içinde sınıfın devrimci yayını daha yakıcı bir ihtiyaç olarak kendini gösteriyor. Mücadelenin karşı karşıya kaldığı saldırılar karşısında uyarıcı olmak, yön göstermek için *Kızıl Bayrak* daha geniş işçi kitleleriyle buluşmalı, onların soluğunu taşımalıdır.

”

***Kızıl Bayrak* sosyalizmi kitlelerle buluşturmakla sorumludur!**

Bugün savaşlar, bunalımlar ve devrimler sürecine girilmişken, Ortadoğu'dan Avrupa'ya burjuvazi hiçbir bölgesinde kapitalist sistem rahat işletemezken, alternatifsizlik olgusunu zayıflatmak için sosyalizmi kitlelerle buluşturmak gerekiyor. Elbette bunun politik kürsüsü *Kızıl Bayrak*'tır.

Sosyalizmin kitlelere daha açık anlatılması, kitleler içinde slogan boyutundan çıkarak kapitalizmin onarılmaz çelişkilerini ve gerçekliğini net teşhirlerle ortaya koymak gerekiyor.

Ekim Devrimi'nin sınırlı bir zaman kesitinde yarattığı deneyimlerden düşünsel plandaki gücüne kadar sosyalizmin tarihsel mirasını yayına en güçlü bir şekilde yansıtarak başka bir dünyanın ne olduğunu tanımlamak, yayının sosyalizm propagandasıyla düzen içi muhalif sınırlara hapsolanlar karşısında da kimliğini en güçlü yansıttığı alanlardan biri haline getirilmelidir.

Kızıl Bayrak'ın gelinen eşliğindeki en öncelikli görevlerinden biri de

gazetenin bir gazetecilik faaliyeti algısını sınıf devrimcilerinin tüm mevzilerinde yıkmaktır. Lenin'in "Kahrolsun partisiz yazarlar! Kahrolsun edebiyatın üstün insanları!" sözündeki durum değil kastettiğimiz. Fakat *Kızıl Bayrak* tüm mevzilerinden beslenen bir mücadele kanalı olduğunda, parti mücadelesinin ihtiyaçlarına dair her politik-güncel her gelişmeyi işleyebildiğinde daha güçlü bir silah haline gelecektir.

Hareketin parçası değil öznesi olmak için...

Komünistler için gelişinin tüm temel değerlendirmelerde tarif edilen, Mısır-Tunus dersleriyle döne döne işaret edilen hareketin Haziran'la geldiğinde *Kızıl Bayrak*, 31 Mayıs sayısıyla içerikte geri kalmıştı. Fakat bir sonraki hafta günlük gelişmelerin tüm yakıcılığını bir kenara koyarak *Kızıl Bayrak* yine sınıfa, hareket yönelik değerlendirmeleriyle, yüzünü nereye dönmesi gerektiğiyle misyonuna uygun bir yayın oldu. Günlük yaşamın akışından çıkmayı başarmak her yayın için gerçekçi değilken *Kızıl Bayrak*'ın bunu başarısındaki güçlülüğü onun ideolojik-programatik temellerindedir. Düzen içi dalaşmalarda taraf olan, muhaliflik sınırında kalanlar günün peşinden sürüklenirken, yayınları da bunun bir yansıması olarak aynı sığıktadır.

İşte bu *Kızıl Bayrak*'ın ad tercihinde de vurgulanan sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi olma iddiasının göndere çekilmesidir. Rengiyle, ismiyle komünistleri simgeleyen *Kızıl Bayrak* şimdi güçlülüklerine yaslanarak sınıfın içinde daha yaygın kullanılan, sınıfın sesi soluğu olan ve de sosyalizmi daha güçlü kitlelere aktaran bir yayın ve bu anlamda özne olma için yolunda yürümeye devam ediyor.

Bugün sınıf devrimcileri her okuruyla, örgütlü her bireyiyle bu eşğin aşılması için birer muhabir, birer yazar ve de birer dağıtımcı olması gerekir. İçeriğindeki doygunluk ne kadar geniş işçi ve emekçiye taşınırsa sınıfın partisinin politikalarının hayat bulacağı bir kanal açılacağını görmeli, yayınların tek başına ajitasyon-propaganda aracı değil birer örgütçü olduğunu unutmadan *Kızıl Bayrak*'ı her cepheden güçlendirmeliyiz.

Kızıl Bayrak'ın 20. yılında seminerler...

Kızıl Bayrak'ın 20. yılı vesilesiyle 27 Haziran'da Avcılar'da düzenlenen seminerde çeşitli yönleriyle yayınlar ve *Kızıl Bayrak* tartışıldı.

Kızıl Bayrak'ın dünü, misyonu ve yeni süreci üzerine tartışmalar gerçekleştirilen toplantıda, tarihsel örnekler üzerinden devrim mücadelesinde yayınların önemine değinildi. *Kızıl Bayrak*'ın asıl gücünü işçi sınıfı devrimciliğinden aldığına vurgu yapılırken, Sınıf devrimcilerinin 20 yıl boyunca baskılara/saldırlara rağmen sürekliliği

sağlayabilmesinin devrimci iddia ve iradenin ürünü olduğuna dikkat çekildi ve *Kızıl Bayrak*'ın asıl gücünü işçi sınıfı devrimciliğinden aldığı ifade edildi.

"*Kızıl Bayrak* direnme eğilimi güçlenen sınıf hareketine seslenmekte nerede duruyor?" sorusu üzerinden çeşitli önerilerin dile getirildiği toplantıda, yeni dönemde *Kızıl Bayrak*'ın işçi ve emekçilerle daha çok buluşması ihtiyacına vurgu yapıldı. Gazetenin dili ve içeriğine dair çeşitli öneriler yapıldı.

Kızıl Bayrak / Avcılar

“Sınıfın ve devrimin sesi Kızıl Bayrak 20. yaşında!” / 2

Medyada kadının sömürülmesi

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu olarak geçtiğimiz aylarda “Medya ve kadın” başlıklı bir panel gerçekleştirdik. Bu paneli gerçekleştirme amacımız tüketim kültürünün alabildiğine yaygınlaştığı evrede televizyonun emekçilerin yaşamları üzerindeki etkisine müdahale etmektir. İşçi ve emekçiler için, özelde iki kat emekçi kadınlar için sistemin boğucu kuşatmasını yarmak ancak bilinçlenmek, örgütlenmek ve savaşmak ile mümkündür. Bilinçlenme ayağının işçi ve emekçilerin kendi yaşamlarından örneklerle örülmesi gerçekleştirilen devrimci müdahaleyi daha anlaşılır kılmaktadır.

Kitle iletişim araçlarının gelişimini ve bu sistemde tuttuğu yeri, “**Sınıfın ve devrimin sesi Kızıl Bayrak 20. yaşında!**” / 1 yazımız üzerinden inceledik. Bu yazımızda ise temel olarak kadının medyadaki sömürsünü işleyeceğiz. Kadın emeğinin, bedeninin medya üzerinden sömürülmesi bir anda karşımıza çıkmıyor. Medya var olduğu dönemden bu yana egemen sınıfın kitleleri uyuşturmak için kullandığı en temel araçlardan biri olduğu için var olduğu her dönemin ilişki biçimlerini yansıtıyor. Medya üzerinden kadının sömürülmesi örnekleri **aslarak** o toplumda da kadının sömürüldüğünü gösteriyor. Bunun için ilk adım olarak kadının ezilmesinin tarihsel koşullarına bakmanın daha anlamlı olacağını düşünüyoruz.

‘Kadın, köleleşen ilk insani yaratıktır.’*

İlkel komünal dönem topluluk halinde yaşandığı, özel mülkiyetin olmadığı bir dönemdir. İnsanlar eşit koşullarda üretir ve tüketirler. Erkek dışarıda avlayıcılık ve toplayıcılık ile uğraşırken, kadın daha çok ortak yaşamın paylaşımını yöneten ve soyu devam ettiren konumundadır. Fakat bu durum kadının, erkeğe üstün olduğu değil, iki cinsin de eşit olduğu bir durumdur.

Sınıflı toplumlara geçilmesi ile birlikte özel mülkiyet üzerine kurulu sistemlerde insanın insan üzerindeki sömürsü açığa çıkar. Bu durum kadının konumunu yerinden ettiği gibi, kadını ekonomik anlamda da erkeğe bağımlı hale getirir. Böylelikle, *kadın tarihte köleleşen ilk insan* olur. Fakat, toplumdaki konumu değişen erkek sahip olduklarını oğluna bırakmak ister ama soy anadan devam ettiği için bu isteğini gerçekleştiremez. August Bebel, **Kadın ve Sosyalizm** kitabında bu durumu şöyle açıklar; ‘*Köken, kadın soy zinciriyle belirlendiği sürece, centil akrabalar, ana tarafından centil yoldaşlarının mirasına konuyordu. Servet gens içinde kalıyordu. Babanın mülk sahibi, yani sürülerin ve kölelerin, silahların ve stokların sahibi, zanaatkar ya da tüccar olduğu bu yeni durumda, kendisi hala annenin gensinden sayıldığı sürece, ölümünden sonra mal varlığı kendi çocuklarına değil, erkek ve kız kardeşlerine ve kız kardeşlerinin çocuklarına ya da kız kardeşlerinin zürriyetine kalıyordu. Kendi çocukları bir şey alamıyordu. Yani, bu durumu değiştirme arzusu çok büyüktü ve değiştirildi.*’¹ Böylece soyun babadan devam etmesi için ilk adımlar atılmış olur.

Özel mülkiyet düzeninde tarihsel bir aşamanın zorunluluğu olarak devlet oluşur, yasalar çıkar ve üretim araçlarına sahip olan sınıf kendi geleceğini güvence altına alır. Bu yasalarda kadının toplumdaki ikinci konumunu sağlamlaştıran maddeler olur. “*İlkel kanun ve dinle kadın cinsinin ezilmesinin sürüp gitmesine hasredilmiş bu bağımlılığı onayladır. Musa'nın kitabı gibi, Manu kanunu da kısır kadının terkinde emreder. Hindistan'ın mukaddes metinleri kadınları varlık ve özgürlükten yoksun kılar. Doğu halkları kadını hoşgörür. Ekleziast 'kadını ölümden daha acı buldum' der. Medeniyetleri o kadar canlı ışıkla parlayan Yunanlılar da kadına daha iyi muamele etmezler. Baba ve vasi, kadına istedikleri kocayı zorla kabul ettirebilirler. Eğer kadın kısır kalırsa, onu reddetmemek tanrılara karşı cinayettir. Erkek yurttaşlık görevleriyle uğraşırken, kadın dış dünyayla temassız tam bir inzivada yaşar.*”² Bütün bunlarla birlikte tekeşli aile yapısı ortaya çıkmıştır. Aile önemli hale gelmiştir. Marks ve Engels'in ‘**Ailenin, Devletin, Özel Mülkiyetin Kökeni**’ adlı yapıtında ayrıntılı olarak anlattığı süreç ilkel komünal dönemden bugüne aile yapısını toplumsallığı içerisinde ele alır.

Althusser'in literatüre kattığı önemli vurgulardan olan ‘devletin ideolojik ve baskıcı aygıtları’ teriminde, ailenin devletin ideolojisini taşıyan aygıtlardan biri olduğunu söylenir. Aile içinde erkek ‘reis’ konumundadır ve kararları o verir. Bu durum kadın üzerinde de hakimiyet kurması ile sonuçlanır. Kadının aile dışında başka bir erkekle beraber olması kesinlikle yasaklanıp en ağır biçimde cezalandırılırken, erkeğin dışarıda başka kadınlar ile birlikte olması normal, hatta gereksinim olarak görülür. Fuhuş devlet eliyle de desteklenir. Kadın bedenini satarak para kazanılması bu sistemin yarattığı bir durumdur. Sistem, köleleştirdiği, ikinci konuma ittiği, erkeğin evi geçindirmek için parasının yetmediği yerde üretime ucuz işgücü olarak kullandığı kadını, bir de alınıp satılan bir ‘mal’ haline çevirir.

Kadın bedeninin meta haline çevrilmesinin farklı koşullardaki evrelerini inceledik. Yapısında sömürü olan bir sistemin tüm kurumları bu sömürü sarmalının

bir parçasıdır. Sistemin kendini yeniden ve yeniden üretmesini sağlayan kurumlarından biri olarak medya, var olan sömürü ilişkilerinin bütününe yansır.

Haberleşmede kadın kullanılıyor, çark dişlilerin arasında bedeni sıkışıyor!

Sanayileşmenin hızlanması, haberleşmede kâr amacı güdülmesi, ‘şiddet’ ve ‘suç’ unsurunun yanı sıra ‘cinsellik’ unsurunun da dikkat çekmesinin fark edilmesiyle kadın bedeni bütün çıplaklığıyla haber gazetelerinde ve dergilerinde kullanılmaya başlanır. 20. yüzyıla gelindiğinde kadın üzerinde sistem kendi bakışını ve ideolojisini kitlelere medya eliyle ve daha yoğun bir şekilde yaymaya başlar. Kadın, sadece yemek yapan, çocuğa bakan, temizlik yapan, süslenen ve kocasına iyi bir eş olmak için çabalayan imgesi artık bütün gazete ve dergilerinde yerini alır. *

‘Osmanlı’da ilk magazin dergisi ise 1873 yılında çıktığı bilinen ‘Cüzdan’dır... ..1868 yılından Cumhuriyet’in ilanına kadar kırka yakın kadın dergisinin çıktığı tespit edilmişti... .. Bu dergilerin ortak özelliği kadının giyim, kuşam açısından batı kadını tarzını yakalaması, çalışma hayatına atılması, kadını bu bakımdan olduğu yerde hatta bunun gerisinde görenlerin eleştirilmesi türünden yazılardır... ..Örneğin, II. Meşrutiyet’ten sonra Demet adlı bir kadın dergisi çıkar. Derginin konusunun genelini yüz güzelliği, ‘kadın terbiyesi’, moda, çocuk bakımı oluşturmaktaydı.’³

Kapitalizmde medya tekellerinin zenginleşmesinde kadın bedeni kullanmasının getirdiği pay büyüktür. Buna Türkiye’den örnekler verecek olursak; yılbaşı geceleri dansözlerin sahneye çıkması, 1990’ların başında özel televizyonlarda gösterilen şans oyunlarında mankenlerin olması, ‘Tutti Frutti’ gibi yurtdışı menşei erotik programların yayınlanması vb. Türk sineması da aynı şekilde tecavüze uğrayan kadının toplumdan dışlandığını, fakat tecavüz edenin ‘elinin kiri’ olarak lanse edildiği filmler çeker. Magazin programları, sosyetelerin hayatları, ne giydikleri,

kiminle evlendiği, hangi restoranda yemek yediği kitle iletişim araçlarında büyük yer kaplar. İşçilerin, emekçilerin yaşam koşullarına dair haberler neredeyse hiç gösterilmez. Gerçek yaşamla ilgili işçilerin yoksulluktan öldüğü, fabrikada bütün gün çalışmaktan bitap düştüğü, evinin kirasını ödeyemediği vb. haberler yer almaz. İnsanların uzun çalışma saatlerini, sömürü koşullarını sorgulamaları için 'ulaşılması gereken' bir zenginlik yaşamı özendirilir. Aslında özendirilen ünlülerin, mankenlerin kendi yaşamları da entrikalarla doludur. Sistemin nesi güzeldi ki, onların yaşamı da güzel olsun. Ünlü olmak için, şantajlarla patronların ağlarına düşen kadınlar, uyuşturucu bağımlılıkları, yüksek dozda alkol tüketiminden oluşuyordu onların hayatları da. Çünkü gerçek olanı değil, dayatılanı yaşıyorlardı. Kitleleri uyuşturmak için afyon görevi görenler, kendilerini uyuşturmak içinde afyonu içenlerdi ne de olsa.

Burjuva medyada kadının temsili

Medyayı her açıdan kendi çıkarları doğrultusunda kullanan burjuva sınıfı, kadın bedenini sömürmeye devam eder. Medyada kadının temsiline baktığımızda çoğu zaman fiziki yönlerinin ön plana çıktığını görürüz. Dönemine göre kadının vücudu medya üzerinden evrim geçirmiştir. Balık etli kadın bir zamanlar 'güzel' kadinken, daha sonra '90-60-90' ölçüleri, bugün ise '0' beden kadın 'güzel'dir'. Süslü, zayıf, şık, makyajlı kadın imgelemeleri görürüz. Kadın hem şık, hem evde, hem çocuk bakan, hem temizlik yapan konumdur. Çünkü sistem kadını ev işlerini bedavaya getirdiği, topluma kendi istediği gibi bir birey yetiştirdiği, hem de kocasını güzel ve alımlı olarak 'memnun' ettiren şekilde tanımladığı için kitlelere de o şekilde yansır.

TV dizilerinde, filmlerde, gazetelerde emekçi kadın değil, yukarıda bahsettiğimiz özelliklerde olan kadınlar gösterilir, sembolleştirilir. Kendine bakmayan kadın 'köylü kadın' konumunda ya da alt sınıfa mensup bir rolde yer alır.

Tüm bunlarla birlikte sistem kendi ürettiği tacizi, tecavüzü, şiddeti TV dizileri ile haklılaştırma yoluna gider. Günümüz örneklerinden; 'Fatmagül'ün Suçu Ne' gibi bir dizide kadın tecavüzcüsüyle evlenebilir. Ya da 'İffet' dizisinde olduğu gibi tecavüzcüsüyle tekrar aşk yaşayabilir. Bugün tecavüz davalarında nasıl yargı sistemi iyi hal indiriminden az bir süre yatırıp çıkarıyorsa, ya da hiç yatırmadan suçu para cezasına dönüştürüyorsa bu örnekler de dönemin iktidarının kadına bakışını yansıtır. Gerçek hayatta da yargıda da aynı uygulama gerçekleşiyor.

Gündüz kuşağı denilen programlar genelde kadınlara hitap eder. Yemek programları, güzellik programları, çocuk bakım vb. Bunları göstererek bir yandan sermayenin açtığı yeni pazarlara müşteri

hazırlamış oluyor. Güzellik-estetik salonları, solaryum merkezleri, cilt bakım ürünleri vb. Birçok alanda kendisine alıcısını da yaratır ve kâr sağlamaya devam eder. Tüketmeye yönelik programlar, reklamlarla her daim hipnoz yapar gibi karşımızdadır. İhtiyacın olmadığı halde bolca tükettiğin bir sistemin adıdır kapitalizm. Ortak çamaşırhaneler, yemekhaneler açabilecek olsa da, bu sistem buna asla müsaade etmez. Çünkü, her evde çamaşır makinesi olması gerektiği inancı onun devamlılığını da sağlayan bir zemindir aynı zamanda.

Sistemin yarattığı 'güzel' kadın

Güzel kadın algısı yaratılır televizyonda. 'Bir kadın bakımlıysa güzeldir, zayıfsa güzeldir, makyaj yaparsa güzeldir, şu kıyafetleri giyerse güzeldir.' Bunları uygularsa güzeldir yoksa değildir. Bütün oluşturulan bu algı, beklentinin dışında olanı ötekileştirmeyi de beraberinde getirir. Sistem kendi hastalığını da yaratır; 'Anoreksia ve Bulimia' hastalıkları halk dilinde 'manken ve kusma' hastalıkları, zayıflamak uğruna yemek yemeyenler ve bu sebepten ölen kadınları ifade eder. Ama piyasaya sunulan 'güzel kadın' da aslında gerçek değildir. Birçok işlemde geçtikten sonra ekrana çıkmıştır. Kat kat makyajı, bilgisayar programlarında geçirdiği işlemlerden sonra o da izleyiciye sunulacak hale gelir. Bunun yanısıra görsele her şeyin belirleyicisi olarak sunan sistem, güzellik tanımlarıyla birlikte öze değil de görünüme önem veren, sorgulamayan, düşünmeyen bir insan tipini, topluma yaygınlaştırmak ister.

Sınıflı toplumlarda üretim sürecinde yabancılaşmayı yaratan sistem bireyi de şekillendirir. Tüm bunların sonucu olarak kendi devamlılığı için emekçilerin itaat etmesi, kabullenmesi gerekir. Çifte sömürüye tabi tuttuğu emekçi kadınları da böylece sisteme 'uyumlu' hale getirir.

Sistemin kendisini yeniden ürettiği kitle iletişim araçlarından biri gazetelerdir. 3. sayfa haberleri diye tanımlanan bölümde genelde kadına yönelik şiddet ve sonuçları yer alır. Dönem dönem burjuva medya 3. sayfa haberlerini yerlerinden oynatır ve manşet yapar. Fatih Altaylı gibi burjuva gazetecileri kadına yönelik şiddete 'dikkat' çekmek için kocası tarafından sırtına bıçak saplanmış kadını manşet yapar bütün umarsızlığıyla. Aslında amaç 'şiddet' unsurunun dikkat çekmesinin o gazeteyi satın alıracak olmasıdır. Gazeteyi satın alıran "şiddet" fotoğrafı aslında şiddetin sorumluluğu noktasında bir gizlemeyi de beraberinde getiriyor. Kadına yönelik şiddeti körükleyen kapitalizm gerçekliğini gizleyerek sadece oradaki "şiddet"i para kazanmak için kullanıyor. Burjuva medyada yayınlanan fotoğraflar, durumlar, olaylar sorunların gerçek kaynağına yönelmiyor ve salt

kandırmaya, haklı göstermeye, normalleştirmeye yarıyor.

Reklamlara baktığımız zaman bütün ürünlerde neredeyse kadın bedeni kullanılır. Kadın ile alakasının olmamasına rağmen herhangi bir ürünün satın alınmasını sağlamak için kadın bedenini kullanır. ŞOK adında pornografik gazeteler bakkal standlarında durmaya devam eder. Ya da piyasaya yeni bir gazete girecekse 'AMK' adını kullanarak ani bir giriş yapabilir. Güya açılımı açık, mert, korkusuz olan futbol gazetesinin neyden korkacağını bilmiyoruz ama kelimenin cinsel tarafını kullandığını çok iyi biliyoruz. 'Tüketime yönelik normal diyebileceğimiz 'en iyi... dir, size en yakın...dır' gibi söylemlerin yeterince işe yaramadığını; tüketimi kamçılıyıp, o ürünün iyi tanınmasında belleklerde yer edinmesine etki yapmadığını düşündükleri noktada, reklamcılar kafalarını sere serpe pornografik, erotik imgelerle çalıştırmaktadırlar. Amaç doğal duygularda yaratılan dejenerasyondan yararlanmak, pay çıkartmaktır. Reklamı yerlere göre, reklam yoluyla insanların doğal arzuları tahrip edilmekte, ihtiyaç duydukları mallar hakkında kendilerine yanlış bilgiler verilmekte, tüketicinin hisleriyle oynanmakta ve böylelikle iktisadi kaynaklar boşa harcanmaktadır.'⁴

'Kızıl Bayrak yukarı!'

Bu sistemin kadına bakışını görüyoruz aslında televizyonlarda, gazetelerde ve izleyici olan kitle açısından bir kabullenme ile sonuçlanıyor sistemin sıkıntıları.

Fuhuşu kendi eliyle ortaya çıkaran devletten bahsettik ama aynı zamanda Sovyet Rusya'sında sosyalizm kurulduktan sonra fuhuşun ortadan kalktığı, kadının toplumsal üretimde yer aldığını biliyoruz. Nitekim bu ülkelerde tekrar kapitalizm başladıktan sonra fuhuşun tekrar ortaya çıktığı ve kendi ülkelerinde doktor, mühendis gibi meslekleri olan bu kadınların başka ülkelere gidip para karşılığı bedenlerini satmaya başlaması da sosyalizm ile kapitalizm arasındaki farkı gösteren bir örnektir.

Marks'ın dediği gibi kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı kesiyor. Paraya çeviremediği her durumu çöpe atıyor. Yazının ilk başında vurguladığımız gibi insanı metaya çeviren bu sistemde emekçi kadınlar payına düşeni iki kat fazla alıyor. Medya'da her yanıla sömürülüyor. Bu sömürüye dur demek için emekçi kadınların insanlığın kurtuluş mücadelesinde yer alması gerekiyor.

Bu çürümüş sistemin yoz medyası içerisinde kadının nasıl sömürüldüğünü inceledik. Sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesi içerisinde *Kızıl Bayrak*'ın tuttuğu yer önemlidir. Elbette kadınların yaşadığı sömürünün *Kızıl Bayrak*'ta teşhir edilmesi, incelenmesi, bu sömürü karşısında verilen mücadele deneyimlerinin incelenmesi iki kat daha önemlidir. Bu sorumluluk komünistlerin omuzlarında durmaktadır.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu

¹ *Kadın ve Sosyalizm*, August Bebel, s. 62.

² *Kadın ve Marksizm*, Marks, Engels, Lenin, Stalin

³ *Medyada Kadın*, Hatice Akdoğan, s.42. 43.

⁴ *Medyada Kadın*, Hatice Akdoğan, s.90. 91.

Kaynaklar:

* *Kadın ve Sosyalizm*, August Bebel, İnter Yayınları, Çev. S. N. Kaya İkinci Basım Ankara 1996

* *Medyada Kadın*, Hatice Akdoğan, Ceylan Yayınları, 2. Baskı İstanbul 2004

* *Kadın ve Marksizm*, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Öncü Kitabevi, Çev. Ö. Ufuk, 6. Baskı, İstanbul 1979

Aymasan Direnişi'nden bir işçinin kaleminden *Kızıl Bayrak*...

Sömürücü sistemin ezilenler üzerinde uyguladığı susturma, sindirme, apolitikleştirme ve böylece daha fazla sömürme hırsı genel anlamda hayat buluyor.

Siyasi, ekonomik tüm güçleriyle zaten bastırıldığı ve darboğaza soktuğu işçi ve emekçileri kitle iletişim araçlarıyla, medyasıyla, basınıyla hapsederek, körelterek bilinçsiz bir toplum haline getiriyorlar.

Suskunlaşan, edilgenleşen ya da "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" diyerek duyarsızlaşan işçi ve emekçiler birgün o yılan kendisine dokunduğunda, yani sistemin saldırısıyla açıktan karşı karşıya kaldığında bazı gerçekler görebiliyor ve buna karşı koyma çabası gösteriyor. İşte bu saldırılara karşı koyma çabalarından biri de direnişlerdir.

Direniş çadırları işçilerin okuludur deriz. Günlük yaşamda göremedikleri, görmezden geldikleri gerçekleri işçiler direniş çadırlarında yaşayarak öğrendiler. Sınıf olduklarını, sınıfın dostlarını ve düşmanlarını en iyi burada, direniş çadırında görerek bilince çıkarırlar.

"Aymasan Direnişi"ndeki işçiler de diğer işçilerden çok farklı değildi. Direnişe çıkmadan önce belki kısmen bu bilince sahip olan işçiler olsa da çoğunluk bu bilinçte değildi. Direnişe başlarken haksız bir şekilde işten atılan ve işe geri dönmeyi amaçlayan işçilerin mücadelesi gün geçtikçe sınıfın öncülüğüne, misyonuna dönüştü.

Hak arama mücadelesi veren işçilerin, kendi örgütlülükleri ve çevreden gördükleri dayanışmanın yanısıra yanlarında gördükleri en büyük güç ve destek sosyalist basın oldu. Direnişin ilk gününden itibaren direnişi ziyaret eden sosyalist basına birçok işçi öncesinde önyargılı, terörist, anarşist gruplar olarak bakarken süreç içerisindeki paylaşımlar bu önyargıyı tersine çevirdi. Direnişi yayma, kamuoyuna duyurma, destek ve dayanışma talepleri ile çalışma yürüten işçiler kimi partilerden, ziyaret ettikleri boyalı basından umdukları desteği göremediler.

Aslında bunların sistemin yandaşı olduğunu, emeğin değil sermayenin sesi ve temsilcisi olduğunu gördüler. Bir tarafta bugüne kadar izledikleri, takip ettikleri ve bugün yaşadıkları saldırıları ve sorunları

haber değeri olmadığı düşüncesiyle ya da sakıncalı görerek sözkonusu yapmayan bir medya... Bir tarafta ise direnişi sadece haber yapmakla yetinmeyen, gün boyunca direniş çadırında ekmeğini paylaşan, kolektif çalışmayı hayata geçirme ve direnişi ileriye taşıma noktasında emek veren, hatta eylemlerde yeralan, birlikte gözaltına alınan, yani direnişi sahiplenen sosyalist bir basın vardı.

Direniş boyunca birçok gerçeği bilince çıkaran işçiler, bugüne kadar bölücü, terörist diye gösterilen sosyalist basını ve sosyalist basın emekçilerini artık kendilerinden biri ve direnişin birer parçası gibi görmüş ve sahiplenmişlerdi.

Şunu biliyoruz ki, sömürü var oldukça mücadeleler ve direnişler de var olacaktır. Bizler de bizden sonra yaşanacak olan direnişlere ve işçi sınıfı mücadelesine ışık tutabilmek ve deneyimlerimizi aktarabilmek için sosyalist basının desteğiyle direnişimizin kitabını yazdık.

"Aymasan Direnişi" işe geri dönmekle

sonuçlanmadı ama direniş okulu işçilere çok şey öğretti. Bunlardan biri de bu sömürü sisteminde ezilen bir sınıf olduğu ve sosyalist basının da ezilenlerin, işçi ve emekçilerin sesi olduğuydu. *Kızıl Bayrak* gazetesi de direnişimiz boyunca direnişimizi sahiplenen ve büyük ölçüde emek veren önemli güçlerdendi.

Aymasan Direnişçileri adına *Kızıl Bayrak*'la direnişimize verdiği emekten dolayı tekrar teşekkür ediyor, 20. yılını kutluyor, sınıf mücadelesinde ve yayın hayatında başarılar diliyorum.

"Yolumuza ışık tutuyorsunuz!"

20 yılınızı devrimci duygularıyla kutluyorum. Ben Çelmer işçisi olarak *Kızıl Bayrak* emekçilerine teşekkür etmek istiyorum. Çünkü emekçi sınıfın yanında sizin gibi öncü devrimcilerin olması bize gurur veriyor ve yolumuza ışık tutuyor.

Çelmer direnişinde ve diğer direnişlerde gösterdiğiniz tutum, davranışlarınız diğer devrimci dayanışma gösteren dostlarımıza ve kitle örgütlerine örnek olması gerektiğini düşünüyorum. Bu vesileyle nice 20 yıllara diyorum ve tüm devrim şehitlerimizi burdan anıyorum. Ve bir şiiri paylaşmak istiyorum.

Ey evladını yitirmiş analar!

Ey şafak söktüğünde yola dizilip, gecekondu sokaklarında çamura, toza bulanalar

Alnından akan terle toprağı işleyenler

Bir dilim ekmek için, gün doğumuyla gün batımını kör, karanlık mahzenlerde yitirenler

Ey işçiler! Gökkuşağının renkleriymişçesine tamamlayanlar birbirlerini. Anadolu'ya can katanlar, halklarımız...

Çelmer direnişçisi Sinan Seçkin

Değerli Kızıl Bayrak emekçileri, dostlarımız, yoldaşlarımız;

Sizler 20 yıl önce başlattığınız bu özgürlük yolculuğunu bugün bile ilk günkü kadar sorumluluk ve taraf olma ilkesine bağlı yayın anlayışınızı, bizler Punto Deri direnişçileri olarak saygıyla izliyor ve takip ediyoruz. Biliyoruz ve inanıyoruz ki işçi sınıfı yalnız değil. Onların sizler gibi dostları ve yoldaşları var. Sizler Punto Deri direnişinde, Greif işgalinde, Lice direnişinde, Şişecam'da, kısacası direnişin olduğu her alanda sorumluluk alıyor, onların sesi olmaya devam ediyorsunuz.

Kızıl Bayrak yayın hayatı tarihi çok önemli. Zira 20 yıl önce 1994 yılları mücadelenin hem Türkiye hem de Kürdistan'da keskinleştiği, baskıların, işkencelerin, yargısız infazların yoğun yaşandığı yıllardır. Bu ve bu yıllara yakın tarihlerde basına, sosyalist ve yurtsever

basına yönelik yoğun devlet terörünün yaşandığı bu dönemde yitirdiğimiz gazete çalışanları ve dağıtıcıları sokak ortasında infaz edildi, kaybedildi.

Kemal Kılınç -1993, Ferhat Tepe -1993, Nazım Babaoğlu-1993, Ersin Yıldız-1994 ve Metin Göktepe-1996...

Basın şehitleri şahsında tüm devrim şehitlerini saygıyla anıyor ve onların mücadelelerine bağlı kalacağımızı belirtmek istiyoruz. Bedel ödüyoruz, bedel ödeteceğiz.

İşçi sınıfı iktidarını, ezilen halkların iktidarını kuracağız, bundan hiç şüphemiz yok. Zafer inanan Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Pomak, Arnavut, Gürcü halklarının olacak.

Punto Deri direnişçisi iki işçi

“Kızıl Bayrak bir taraftır, işçi sınıfının tarafıdır!”

Kartal'dan işçi ve emekçilerle gazetemizin 20. yılı üzerine konuştuk...

- Mesleğiniz nedir?

- Şu anda işsizim.

- Gündemi takip edebiliyor musunuz nerelerden takip ediyorsunuz?

Gündemi *Kızıl Bayrak*, *Radikal* gazetelerinden ve facebook ve twitter üzerinden takip ediyorum

- Kızıl Bayrak'ı düzenli okuyor musunuz?

- *Kızıl Bayrak*'ı haftalık gazete olarak okuyorum, internet sayfasından da düzenli takip ediyorum.

- Kızıl Bayrak'ın günlük internet sitesini takip edebiliyor musunuz?

- İnternet sayfasını takip ediyorum, günlük haberlere oradan ulaşıyorum. Yeni bir konu gündeme geldiğinde *Kızıl Bayrak* ne demiş diye merak ediyorum.

- Kızıl Bayrak'ı diğer yayınlardan ayıran yanlar nelerdir?

- Medya okumuş biri olarak burjuva medyasının bütün ekonomik ilişkilerini, haberlerini nasıl yaptığını iyi biliyorum. Türkiye ve dünyadaki bütün burjuva medya patronlarının, başka alanlarda yatırımlarının olduğunu biliyorum ve sırf bu yüzden özgür haber yapmayacağını da.

Ben dünyaya eleştirel bakmayı öğrendim. Her verilen olduğu gibi kabul etmemeyi, her şeyi sorgulamayı ve bütün bu sorular beni *Kızıl Bayrak*'a getirdi. Ezen ve ezilenin olduğu bu sistemde ben ezilenlerin tarafında olmayı seçtim, yani işçi sınıfının.

Kızıl Bayrak'ın işçi sınıfının yanında yer alan, aynı zamanda devrim ve sosyalizmi vurgulayan bir gazete olması onu diğerlerinden ayıran en büyük yanındır. Patronu olmaması, bütün zorluklara rağmen reklam almaması özgür haber yapabilmesini sağlıyor. Aynı zamanda *Kızıl Bayrak*'ın marksist bir çizgide olması da yeri geldiğinde kendini de tüm gerçekliğiyle eleştirebileceği anlamına geliyor.

- Kızıl Bayrak'ın beğendiğiniz yanları nelerdir?

- *Kızıl Bayrak* 5N1K habercilik anlayışına sıkışmış burjuva gazeteciliğinin karşısında bütün yaşadığımız sorunların kaynağına değinen, resme büyük açıdan bakmamızı sağlayan bir gazetedir, bir taraftır, işçi sınıfının tarafıdır.

“Tarafsız habercilik” yalanıyla bizi kandırmıyor. Herkes bir taraftır; AKP, ulusalcılar, reformistler, devrimciler... herkesin bir tarafı vardır. Ben de işçi sınıfının tarafında olduğum için devrimci sosyalist bir gazete olan *Kızıl Bayrak*'ı takip ediyorum.

Bütün bunların yanında habercilikte etik olabilmek önemlidir. Sol olarak bildiğimiz yayınlar bile küçük burjuva gazetecilik hilelerine başvurur. Sırf ilgi çekmek için merak uyandıran başlıklar atıp haberin içine girdiğinde başlığıyla ilgisi olmayan bir konunun çıkması gibi.

Bütün bunlardan sıyrıldığı için *Kızıl Bayrak* benim için önemlidir.

- Kızıl Bayrak'ın eleştirdiğiniz yanları nelerdir?

- Herkesin anlaması için daha sade bir anlatım olabilir, kimi yazılar herkes için anlaşılır olmuyor, ağır kaçabiliyor.

- 20. yılına giren bu süre boyunca birçok bedel ödeyen, devletin yayın-durdurma-kapatma-toplatma saldırılarına karşı kesintisiz yayın çizgisini sürdüren Kızıl Bayrak'ı nasıl daha geniş kitlelerle buluşturabiliriz?

- Mümkün olan her yerde *Kızıl Bayrak*'ı duyurmak gerekir. Bu sistem için en büyük tehlike insanların farkındalıklarının artmasıdır. Sistem insanları uyutmaya çalıştıkça biz de uyandırmaya çalışmalıyız. O yüzden işçi, emekçilere ulaşırsa o kadar iyidir.

Kendi adıma *Kızıl Bayrak*'ın haberlerini internette paylaşıp, çevremdekilerin gazeteyi okumalarını sağlıyorum.

Kızıl Bayrak / Kartal

Kızıl Bayrak'ın dağıtımına destek vermeli

Emekliyim, gündemi öncelikle haftalık olarak aldığım *Kızıl Bayrak* gazetesinden görsel basın olarakta Halk TV'den takip ediyorum. *Kızıl Bayrak* işçi ve emekçilerin haberlerini yansıtan, gerçekleri saptırmayan, okuma akışı anlaşılır bir yayın organıdır. *Kızıl Bayrak*'ta beğendiğim noktalar işçi ve emekçilerin kendi sorunları ile ilgili yazı yazmalarıdır. Orta sayfada yayınlanan teorik bilgileri ilgiyle takip ediyorum.

Kızıl Bayrak'ın dağıtımını genişletmek için bayilerde satışın olanaklarını yaratabilmek gerekiyor. *Kızıl Bayrak*'ın okurlarının da dağıtımına destek vermesi gerekiyor. Düzenli bir şekilde dağıtımının yapılması gerekiyor.

Kızıl Bayrak'ta işçilerin, ezilenlerin haberleri var

- Mesleğiniz nedir?

- İşçiyim

- Çalıştığınızı işyerinde yaşadığınızı sorunlar nelerdir?

- Ben taşeronda çalışan bir temizlik işçisiyim, maaşlarımız düşük bir de bizlerden çok fazla kesinti yapılıyor. İşimiz yorucu, sadece temizlikle de sınırlı kalmıyor, çay, servis vb. tüm işleri yapmak durumunda kalıyoruz. Başımızda da şefler, yöneticiler, taşeronlar birçok kişi bulunuyor. Bir sorunla karşılaştığımda sürekli geçiştiriliyorum, asıl muhatabı bulamıyorum. Ben bu işyerinde temizlik işi yapıyorum, gerçekte buranın işçisiyim ama taşeronum. Taşeronun olmaması gerektiğini düşünüyorum.

- Gündemi nerelerden takip ediyorsunuz?

- Gündüz çalıştığım için takip edemiyorum akşam da çoğunlukla televizyon izliyorum. Haftalık *Kızıl Bayrak* gazetesini okuyorum.

- Kızıl Bayrak gazetesini nasıl buluyorsunuz?

- Bayilerde olan gazetelerin bir kısmı AKP'yi bir kısmı CHP'yi destekliyor. Toplumda da bu iki parti üzerinden taraflaşma var. Fakat *Kızıl Bayrak* bu partileri sahiplenmiyor, bu partilerin yanında saf tutmuyor.

Kızıl Bayrak'ta en çok işçilerin, ezilenlerin haberleri var, onların haklarını yazıyor. Reklam için çıkmıyor. İşçilerin grevleri, direnişleri, dayanışması yer alıyor. *Kızıl Bayrak*'ı okuduğumda kendimi ve benim gibi çalışan, ezilen insanları öğreniyorum. Beni kandırmıyor, haklarım noktasında da beni bilinçlendiriyor. *Kızıl Bayrak*'ta, işçiler olarak ne yapmadığımız ve ne yapmamız gerektiğini görüyoruz.

- Kızıl Bayrak'ta eksik bulduğunuz yanlar neler?

- Biz kadınların eğitilmesi, bilinçlenmesi, yetişmesi için daha fazla bölümlerinin olması gerektiğini düşünüyorum.

Kızıl Bayrak işçi eylemlerinin taşıyıcısı

Ben bir memurum ve gündemi daha çok dergi, gazete ve internet üzerinden takip ediyorum, çok düzenli bir şekilde olmasa da *Kızıl Bayrak*'ı okuyorum.

Kızıl Bayrak'ı diğer okuduğum dergi, gazetelerden ayıran yan emek cephesinden işçi ve emekçilerin haberlerini yapan, Türkiye'nin her yerinde işçi eylemlerini emekçilere taşıyan bir gazete olmasıdır. Fakat; *Kızıl Bayrak*'ın yazılarının anlaşılır olması gerekir diye düşünüyorum. Bir de *Kızıl Bayrak*'ın sendikalara dönük eleştirilerini çok sert buluyorum.

Siyonist İsrail'in saldırganlığı sahte gerekçeye dayanıyor

Benjamin Netanyahu başkanlığındaki ırkçı-siyonist İsrail hükümeti, kaçırılan üç Yahudi yerleşimciyi bulmak iddiasıyla, 15 bin askerle Filistin'e saldırdı. 18 gün süren bu saldırının ardından, kaçırılan üç kişinin cesetlerinin bulunduğu açıklandı ve İsrail savaş aygıtı Gazze'ye hava bombardımanına başladı.

Birkez daha yakıp yıkmaya başlayan İsrail saldırılarına roketlerle karşılık veren Gazze'deki direnişçi örgütler, saldırganlığa boyun eğmeyeceklerini, mecbur kalmaları durumunda ise, işgalci siyonistlerle kapsamlı bir savaşa da hazır olduklarını açıkladılar. İsrail ordusunun süre avına maruz kalan Batı Şeria'da ise, siyonist saldırganlık kitle gösterileriyle protesto ediliyor.

Amaç Filistin halkını toplu olarak cezalandırmak

İşgalci İsrail ordusu tarafından icra edilen vahşi saldırılarda 12 Filistinli genç katledildi; aralarında Filistin Yönetimi Meclis Başkanı'nın da bulunduğu 10'u milletvekili, 58'i kısa süre önce kurtarılan siyasi tutsak, toplam 600 kişi keyfi bir şekilde tutuklandı. 40'ı aşkın yer hava bombardımanlarıyla vuruldu, bazı direnişçi Filistinlilerin ailelerinin evleri havaya uçuruldu. Kuşatma altındaki kentlerde yaşam, milyonlarca Filistinli için tam bir işkenceye çevrildi.

İsrail, bu topyekün vahşi saldırıyı, kaçırılan üç yerleşimciyi bulmak amacıyla gerçekleştirdiğini iddia etti. Bazı siyonist/faşist çevreler ise, bu kadarını da yeterli görmediler ve İsrail ordusunun Gazze ve Batı Şeria'ya savaş ilan etmesini istediler.

Her tür yasa ve kuralın ayaklar altına alındığı bu saldırıda amaç, Filistin halkını toplu bir şekilde cezalandırmaktır. Zira katledilen, tutuklanan, yaralanan, evleri havaya uçurulanların, yerleşimcileri kaçırılanlarla bir ilgisi bulunmuyor. Nitekim hiçbir Filistinli örgüt kaçırma olayını sahiplenmedi. Yani yerleşimcilerin kimler tarafından kaçırıldığı bile belli değilken, İsrail ordusunun estirdiği vahşi terör, Filistin halkına duyulan ilkel kinin yeni bir dışa vurumu oldu.

Yerleşimciler kaçırıldıkları anda öldürülmüş

Kaçırılan üç yerleşimciyi gerekçe gösteren siyonist devlet ve medyası, üç haftadan beri Filistin halkını hedef alan ilkel kin kuma ayinleri düzenliyorlar. Kaçırılan yerleşimcilerin ailelerinin acılarını tepe tepe

kullanan siyonist rejimin derdi başkadır. Zira olaydan 20 gün sonra yayınlanan bir bant kaydı, yerleşimcilerin kaçırıldıkları anda İsrail polisiyle bağlantı kurdukları ve rehin alanların bunu fark etmesi üzerine o anda öldürdükleri ortaya çıktı.

Siyonist rejim, kaçırılan yerleşimcilerin ilk anda öldürüldüklerini bilmesine rağmen, onları canlı bulma iddiasıyla 15 bin askerle süre avı başlatarak milyonlarca Filistinliye işkence etmiş, İsrail halkının duygularını sömürmüş, öldürülen yerleşimcilerin ailelerinin acılarını siyasi malzeme olarak kullanmıştır. Yani siyonist rejimin Filistin halkına karşı giriştiği topyekün saldırının (kaçırılan yerleşimcileri sağ kurtarma) gerekçesi sahtedir. Yerleşimcilerin öldürüldüğü gerçeğini 18 gün boyunca saklayan Netanyahu başkanlığındaki siyonist rejim, ailelerin acılarını istismar ederek ahlaksızlıkta sınır tanımadığını da birkez daha kanıtlamıştır.

Filistinlileri birbirine düşürmek istiyorlar

Benjamin Netanyahu başkanlığındaki ırkçı-siyonist hükümet, birleşik bir Filistin hükümeti kurmaya çalışan El Fetih ve Hamas'ın anlaşmaya varmasından ciddi şekilde rahatsızlık duyuyor. Bunu bizzat Netanyahu defalarca dile getirdi. Filistinlilerin birbiriyle kavga

etmesini istediğini saklamayan bu siyonist şef, yerleşimcilerin kaçırılmasını fırsat bilerek, Filistin halkını cezalandırma yoluna gitti.

Siyonist rejimin histerik saldırısı, birlik hükümeti kurmaya çalışan El Fetih ile Hamas'ı, onlarla birlikte Filistin halkını bu adımdan vazgeçirmeyi hedefledi. Hamas'ın terörist bir örgüt olduğunu iddia eden ırkçı-siyonist rejim, El Fetih lideri Mahmud Abbas'ın Hamas ile vardığı anlaşmayı bozması için her yola başvuruyor, ancak istediği sonucu alamıyor. Zira Filistin halkının basıncı altında kalarak, anlaşmak durumunda kalan Hamas-El Fetih ikilisi, birlik hükümeti kurma çabasından, en azından bu aşamada geri adım atamazlar. Siyonist şeflerin bu kadar histerik olmalarının temel nedenlerinden biri de, Filistin birlik hükümetinin kurulması yönünde harcanan çabaların devam etmesidir.

Üçüncü intifada ihtimali güçleniyor

Batı Şeria'daki süre avı ve kuşatma altındaki Gazze Şeridi'nin sık sık İsrail saldırganlığına maruz kalması, Filistin halkının öfkesini giderek şiddetlendiriyor. Filistin halkının biriken öfkesinin, son saldırılarla patlama noktasına geldiği ve bunun üçüncü intifadanın patlak vermesine yol açabileceği, artık siyonist şefler tarafından da kabul ediliyor.

İsrail'in işgalinin tahammül edilemez boyutlara varan baskılarına karşı biriken öfke, birlik hükümeti kurmak için anlaşmalarına rağmen, Batı Şeria'da etkin olan El Fetih ile Gazze'de etkin olan Hamas ise, Filistin halkının birleşik direnişini örgütleme perspektifi ve niyetinden yoksunlar ve Filistin halkı için ciddi bir açmazdır. Filistin halkının bu baskı ve açmaza yeni bir intifada ile yanıt vermesi hem meşru hem haklıdır. Yeni bir intifada bu "makus talihi" kırmak için çıkış yolu olabilir.

Siyonist yerleşimciler Filistinli genci öldürdü

Filistin'de İsrail devletinin yanı sıra Siyonist yerleşimciler de terör estiriyor. Siyonist yerleşimciler, Kudüs'ün Sefat bölgesinde 2 Temmuz sabahı 16 yaşındaki bir Filistinli genci kaçırdı. Konu hakkında bilgi veren İsrail ordu yetkilisi, "Bugün sabah saat 04.00'te polise bir Filistinli gencin kaybolduğu bildirildi. Olaydan bir saat sonra ise bir kişi ölü olarak bulundu. Kaçırılan kişi ve olay arasında bir bağ olup

olmadığını araştırıyoruz. Öldürülen kişinin 16 yaşındaki Muhammed Ebu Kadir olduğu anlaşıldı. Gencin üzerinde adli tıp araştırması yapılıyor" dedi.

Olayın duyulmasının ardından Filistinlilerle İsrail işgal güçleri arasında çatışmalar çıktı. Doğu Kudüs'te tramvay ve otobüs seferleri durdurulurken, çatışmalar birçok mahalleye yayıldı. Saldırıların sonucu birçok Filistinli yaralandı ve gözaltına alındı.

Ne istiyorlar bu üniversitelerden?

12 Eylül askeri faşist darbesinin üniversitelerin başına bela ettiği ve binlerce öğrencinin, akademisyenin kırımının sorumlusu olan YÖK (Yüksek Öğretim Kurulu) silahı şimdi de AKP'nin elinde. Ve dinci-gerici AKP, YÖK silahını dilediğince kullanıyor. Üniversitelerin piyasalaştırılması, bilimin susturulması, düşünenin soruşturulması, düşündüğünü dile getirenin ise cezalandırılması için YÖK geniş yetkilerle donatılırken üniversiteler üzerindeki baskı ve denetim arttırılıyor. Üstelik her yıl gündeme gelen farklı tasarılarla YÖK'ün eli güçlendiriliyor.

Biliyoruz, söylediklerimiz yeni değil, bunları zaten yıllardır dile getiriyoruz. Ama yeni bir YÖK Yasası daha gündemde. Henüz tasarı halinde olan yasa, YÖK'ün yetkilerini arttırmakla kalmıyor, akademisyenler ve öğrenciler için tehdit anlamı taşıyor. Yani devletin çizdiği sınırların dışına çıkan her faaliyet, makale, ders işleme tarzı vs. YÖK engeline takılıyor ve cezalandırılıyor. Mevcut haliyle devlet üniversiteleri üzerinde tam bir tahakkümü olan YÖK'ün vakıf üniversiteleri üzerindeki nüfuzu da artıyor, tıp fakülteleri fiilen Sağlık Bakanlığı'na bağlanarak üniversite hastanelerinde tasarruf hakkı sağlanıyor.

Bu tasarıyla birlikte YÖK'ün, üniversitelerin öncelikli çalışma ve araştırma alanlarını belirlemesinin önü açılıyor. Bu madde YÖK'ün istediği konu hakkında bir üniversiteyi çalışma yapmaya zorlayabileceği anlamı taşıyor. Bugün bile bağımsız, bilimsel araştırmalar yaptığı söylenemeyen üniversitelerin, yasayla birlikte eli kolu bağlanıyor. Doçentlik unvanı verme yetkisi de Üniversiteler Arası Kurul'dan alınarak YÖK'e devrediliyor. Tasarıdaki bu maddeyle de, ünvanları belirleyecek olanın bilimsel çalışmalar değil de YÖK'ün keyfi kararları olacağına sinyalleri veriliyor.

Yasa öğrenciler için de yeni saldırılar barındırıyor.

Üniversiteden atılmayı güncelleyen yasa tasarısıyla vaktinde mezun olamayanlara ise harç cezası getiriliyor.

Böylece bir taşla iki kuş vuran YÖK düzeni, öğrencilerin evine yürüyerek, aç kalarak ya da yarı zamanlı çalışarak ancak ödeyebildiği haraçlarla kasasını doldurmanın hesabını yapıyor.

Tasarının 27. maddesine göre öğrenciler her dönem için kayıt yaptırıp yaptırmamasına bakılmaksızın; öğrenim süresi 2 yıl olan ön lisans programlarını 4 yılda, öğrenim süresi 4 yıl olan lisans programlarını 7 yılda, öğrenim süresi 5 yıl olan lisans programlarını 8 yılda, öğrenim süresi 6 yıl olan lisans programlarını 9 yılda tamamlamak zorunda bırakılıyor. Aksi takdirde okulla ilişkisi kesilecek olan öğrencilere okulu uzattığı süre boyunca ilgili dönem için öngörülen katkı payı ya da öğrenim ücretinin yanı

sıra hesaplanan kredi başına ödenecek katkı payı ve öğrenim ücreti; dersin alınacağı dönem için belirlenen kredi başına katkı payı ve öğrenim ücretinin yüzde 50 fazlasıyla belirleneceği haracı ödeme zorunluluğu getiriliyor.

Kampüste, yurttaki baskı ve yasak her yerde!

Bunlar yetmiyormuş gibi yeni yönetmeliklerle yurtlarda da "önlemler" en üst seviyeye çıkarılıyor.

Yurt-Kur yönetmeliğinde yapılan değişikliklerle de Gençlik ve Spor Bakanı'na yurt kapatma yetkisi verilerek ifade özgürlüğü kapsamında olan 'basın, sosyal medya ile görsel medyada yurt öğrencileri ile kurum veya diğer kamu kurum ve kuruluşları aleyhinde' açıklama yapmak soruşturma ve atılma gerekçesi haline getiriliyor.

Hatta Gençlik ve Spor Bakanı'nın istediği üniversite yurdunda, istediği kadar yatağın, istediği kişilerce, gerektiğinde kullanılmak üzere boş tutulmasını sağlayabilme nüfuzu veriliyor. Böylece birçok öğrencinin sokakta kalmasının pahasına, yurtların bakanın öğrenci ya da öğrenci olmayan misafirlerine(!) tahsis edilmesinin önü açılıyor. Yani

öğrenciler üniversitelerde ve yurtlarda soruşturulmak, uzaklaştırılmak veya atılmak kaygısıyla süssün, eleştirmesin, dünya işlerinden elini eteğini çeksin istiyorlar. İzin verdikleri ölçüde "bilim" yapan

öğrenciler gelecekte sermayenin hizmetinde ya da diplomalı işsizler ordusunun bir neferi olarak yedek işgücü olsun. İstedikleri bu!

Her yeni dönemde, her defasında arttırılan baskı ve yasakların izahı budur. Dindar ve kindar nesil yetiştirmek isteyenler, geçmişin devrimci mücadelesiyle kazanılan her şeyi birer birer yok ediyorlar. 12 Eylül'den AKP'ye kadar, kurulan her hükümetin özel hedefi haline gelen üniversitelerin onları ne denli korkuttuğu ortadadır. Tüm kaygı ve uğraşları da kurumsal olarak sahip oldukları üniversiteleri, düşüncel, siyasal ve bilimsel açıdan da teslim almaktır. Ancak çabaları nafi değildir. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, gençliği bütünüyle kontrol altına alamayacaklar. Tankların, topların, kurşunların, bombaların başaramadığını, yasalar, yönetmelikler hiç başaramaz.

Tayyip Erdoğan'ın, Hatay'da polis tarafından katledilen Ahmet Atakan'ın kanıyla sulanan "Malazgirt Bulvarı"na protesto eden ODTÜ'lülere yönelik sarf ettiği şu sözler nasıl bir zihniyetle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor: "Merak ediyorum, bu okulun yönetimi, akademisyenleri bu öğrencilere bu işi mi öğrettiler? Nasıl sapan kullanılır, hangi cins kullanılır veya araba lastikleri ne zaman, hangi ortamda nasıl yakılır veyahut molotof nasıl yapılır, kimlere nasıl atılır. Bu mu öğretildi bunlara?"

Biz de merak ediyoruz. Bir devletin yönetimi üniversiteleri teslim almak için bu kadar pervasızlaşabilir mi? Sanırız, biz sorumlunun yanıtını yakın tarihe ve 12 yıllık AKP iktidarı dönemine baktığımızda alıyoruz. O zaman Tayyip Erdoğan'ın merakını da giderelim. Nasıl sapan kullanılacağına, zulme karşı nasıl durulacağına okul yönetimi, akademisyenler değil, siz öğrettiniz! Savaşı siz başlattınız, biz üzerimize düşeni yapıyoruz.

“**Öğrenciler üniversitelerde ve yurtlarda soruşturulmak, uzaklaştırılmak veya atılmak kaygısıyla süssün, eleştirmesin, dünya işlerinden elini eteğini çeksin istiyorlar. İzin verdikleri ölçüde "bilim" yapan öğrenciler gelecekte sermayenin hizmetinde ya da diplomalı işsizler ordusunun bir neferi olarak yedek işgücü olsun. İstedikleri bu!**”

BDSP'den 2 Temmuz anmaları

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Otelinde 35 aydın ve sanatçının diri diri yakılarak katledilmesinin 21. yıldönümünde birçok yerelde anma etkinlikleri gerçekleştirdi. Anmalarda, katliamcı devlet geleneğinin devam ettiğine dikkat çekildi ve tek kurtuluş yolunun devrim ve sosyalizm olduğu vurgulandı.

Esenyurt ve Avcılar BDSP, ilk yürüyüşlerini Depo Kapalı Caddede gerçekleştirdi.

28 Haziran akşamı Depo Kapalı Cade girişinde "Sivas'ın hesabını emekçiler soracak!" pankartını açarak yürüyüşe başlayan BDSP'liler cadde sonuna geldiklerinde anma programına geçtiler.

BDSP adına yapılan konuşmada 21 yıl önce gerçekleşen Sivas Katliamı'nın planlı ve organize bir katliam olduğu ve bu katliamın baş sorumlusunun sermaye devleti olduğu ifade edildi. Katliamın tetikçilerinin düzen yargısı tarafından kurulan göstermelik mahkemelerde aklandığına ve korunduğuna dikkat çeken BDSP temsilcisi, katliam davasının sanıklarından birinin 20 yıl sonra Sivas'ta ortaya çıkmasının bunun en büyük göstergelerinden biri olduğunu söyledi.

Konuşmanın ardından Sivas'ta katledilenler anısına saygı duruşunda bulunuldu ve hayatını kaybedenlerin isimleri okunarak, "Yaşıyor" denildi.

Anma yürüyüşleri ve etkinlik programını 30 Haziran akşamı **Avcılar Yeşilkent Mahallesi'**nde sürdüren BDSP, Pazar Pazarı girişinde buluşarak 2 Temmuz Parkı'na yürüdü. Tokat Karşıpınar Gençliği'nin de

pankart açarak katıldığı anma etkinliği tiyatro gösterimi ile başladı. Tiyatro gösteriminin ardından Sivas'ın anlam ve önemi hakkında konuşma yapan BDSP temsilcisi mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı. Anma programı müzik dinletisi ve forum ile devam etti.

Küçükçekmece BDSP 29 Haziran günü gerçekleştirdiği etkinliklerle Sivas Katliamı'nda katledilenleri andı.

İlk etkinliği Sefaköy İşçilerin Birliği Derneği'nde gerçekleştiren sınıf devrimcileri, Sivas'ta katledilen canların anısına saygı duruşunda bulundu. Ardından BDSP'nin Sivas Katliamı ile ilgili hazırladığı sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sivas Katliamında sermaye devletinin oynadığı rolü teşhir eden sinevizyon ilgi ile izlendi.

Daha sonra BDSP temsilcisi bir konuşma yaptı. Konuşmasına sermaye devletinin katliamcı tarihini teşhir ederek başlayan BDSP temsilcisi, Sivas, Çorum, Maraş, Dersim, 19 Aralık, Ulucanlar, Roboski, Lice katliamlarını örnek vererek sermaye devletinin devrimcilere, Alevilere ve Kürt halkına uyguladığı sistematik baskı ve terör politikalarının sürdüğünü, Soma maden katliamında görüldüğü gibi işçi ve emekçilerin azgın sömürü koşullarına mahkum edildiğini söyledi. Sermaye devletinin katliamlarla, baskılarla mücadeleyi bitirmeye çalıştığını ancak başaramadığını vurguladı.

Sivas, Çorum, Maraş, Dersim, 19 Aralık, Ulucanlar, Roboski, Lice katliamlarını örnek vererek sermaye

devletinin devrimcilere, Alevilere ve Kürt halkına uyguladığı sistematik baskı ve terör politikalarının sürdüğünü, Soma maden katliamında görüldüğü gibi işçi ve emekçilerin azgın sömürü koşullarına mahkum edildiğini söyledi. Sermaye devletinin katliamlarla, baskılarla mücadeleyi bitirmeye çalıştığını ancak başaramadığını vurguladı.

Şahintepe'de gerçekleştirilen etkinlik saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından İşçilerin Birliği Derneği Müzik Topluluğu müzik dinletisi gerçekleştirdi. Müzik dinletisi ilgi ile dinlenirken etkinliğe katılım da giderek arttı. Müzik dinletisinin ardından söz BDSP temsilcisine verildi. BDSP adına yapılan konuşmada, katliamların hesabını sormak için mücadeleye çağrı yapıldı.

Daha sonra Devrimci Liseliler Birliği şiir dinletisi gerçekleştirdi. Sonrasında İşçilerin Birliği Derneği Müzik Topluluğu bir kez daha sahneye davet edildi. Müzik dinletisinin ardından etkinlik sonlandırıldı. Etkinliğe gençliğin katılımı yoğun oldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Avcılar'da coşkulu ve kitlesel 2 Temmuz yürüyüşü

Sınıf devrimcilerinin bir süredir afiş ve bildiri faaliyetiyle hazırlıklarını sürdürdüğü Sivas Katliamı'nı anma yürüyüşü 2 Temmuz Çarşamba akşamı Avcılar Marmara Caddesi'nde gerçekleştirildi. Oldukça coşkulu ve kitlesel geçen yürüyüşte katliamcı sermaye devletine büyük bir öfke vardı.

BDSP imzalı "Sivas'ın hesabını emekçiler soracak" pankartının açıldığı yürüyüşte, BDSP sancakları ve flamalar taşındı. Avcılar'daki işçi ve emekçilere katliamcı sermaye devletinden hesap sorma çağrısının yapıldığı yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Birçok emekçi korteje katılarak eyleme destek verdi.

Avcılar Belediye Başkanlığı binası önüne gelindiğinde anma programına geçildi. Sivas'ta katledilenler ve devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan anma programı BDSP temsilcisinin yaptığı konuşmayla devam etti.

2 Temmuz '93 Sivas Katliamı'nın planlı ve organize bir devlet katliamı olduğunu belirten BDSP temsilcisi, devletin 19 Aralık'ta, Ulucanlar'da, Haziran Direnişi'nde katletmeye devam ettiğini söyledi.

Sivas'ta 33 aydın ve sanatçıyı diri diri yakanların Soma'da yüzlerce maden işçisini kölece çalışma koşulları altında diri diri yaktıklarının altını çizen BDSP temsilcisi, katliamcı sermaye devletinden hesap

sormanın yolunun örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçtiğini ifade etti.

İşçi ve emekçilerin tek kurtuluş yolunun devrim ve sosyalizm olduğunun altını çizen BDSP temsilcisi, tüm katliamların hesabını soracaklarını dile getirdi.

Konuşmanın ardından İşçilerin Birliği Derneği Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği türkü ve ezgiler kitle tarafından beğeniyle dinlendi. Birçok kişi, söylenen türkülerle eşlik etti.

Müzik topluluğunun ardından genç bir emekçi bağlama eşliğinde söylediği türkülerle programa katkı sundu.

Anma programı, Greif direnişçileri adına Engin Yılgin'ın yaptığı konuşmayla sona erdi. Yılgin, Greif'teki işgal sürecini ve direnişi özetledi. BDSP'liler, buradaki anma programının ardından Avcılar'daki sol

güçler ve kitle örgütlerinin düzenlediği meşaleli anma yürüyüşünde yerlerini aldılar.

Sol güçlerden 2 Temmuz anması

Avcılar'daki ilerici, devrimci, sol güçler de Sivas Katliamı'nın 21. yılında Marmara Caddesi üzerinde meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi.

Aralarında PSAKD Avcılar Şubesi, EÖC, BDSP, SDP ve Halkevleri'nin bulunduğu kurumlar saat 21.00'den itibaren cadde girişinde toplanarak "Sivas'ın ışığı sönmeyecek" pankartı arkasında meşalelerle belediye binası önündeki alana yürüdü.

Burada yapılan konuşmalarda Sivas Katliamı hatırlatılarak hesap sorma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Avcılar

21. yılında Sivas Katliamı'na yaygın öfke...

21 yıl önce aralarında birçok sanatçı ve aydının da olduğu 35 kişinin yakılarak katledildiği Sivas Katliamı eylemlerle protesto edildi. Kitlesele olarak gerçekleşen eylemlerde, faşizme karşı duyulan öfke haykırıldı, birliktelik çağrısı yapıldı.

İstanbul

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, 2 Temmuz'da bir eylem gerçekleştirdi. Galatasaray Lisesi önünde buluşan kitle, "Sivas'ı unutmamak, unutturmayacağız!" şiarlı ve üzerinde Sivas'ta katledilen aydınların fotoğraflarının bulunduğu pankart açarak oturma eylemine başladılar. Yaklaşık 20 dakika oturma eylemi yapan İHD'liler, ilk olarak Sivas ile ilgili müzik yayını yaptılar.

Çevredeki birçok emekçinin de desteklediği eylemde basın açıklamasını İHD İstanbul Şube Başkanı Abdülbaki Boğa yaptı. 21 yıl önce 35 kişinin diri diri yakılarak öldürüldüğünü hatırlatan Boğa, Alevilere yönelik katliamların aydınlatılmasını ve ayrımcılığın sona ermesini talep etti. Basın açıklamasının ardından İHD'nin 2013 yılı Alevilere yönelik hak ihlalleri raporu da basınla paylaşıldı.

Kadıköy'de de binlerce kişi biraraya gelerek katliamı yürüyüşle protesto etti. Kadıköy Altıyol'da biraraya gelen kitle, en önde "Katil devlet" yazısı olacak şekilde harfler taşıdılar. Öfkeli ve gur sloganlar eşliğinde yapılan protesto yürüyüşü, Mehmet Ayyalıtış Parkı'nda son buldu. Burada saygı duruşu ile başlayan anma, şiirler okunarak sürdürüldü.

Ankara

Toros Sokak'ta toplanmayla başlayan eylem Kolej Meydanı'na yapılan yürüyüşle devam etti. Burada gerçekleştirilen miting ile Sivas'ta katledilenler anıldı. Eyleme Alevi kültür derneklerinin yanı sıra, köy dernekleri, sendikalar, odalar, devrimci ve ilerici kurumlar katılım sağladı.

Komünistler mitingine "Sivas'ı unutmamak, unutturmayacağız! Sömürü, yağma, savaş ve katliam düzenine karşı diren, örgütlen!" şiarlı pankartla katılım sağladılar.

Miting alanına üst aratmadan giriş yapan BDSP'liler, bu sırada da "Katil polis hesap verecek!" sloganlarını attılar.

Miting programı Sivas'ta katledilenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Katliamdan sağ kurtulan şair Mehmet Özer "Bıçak Kemikte" şiirini kitleyle birlikte okudu. Daha sonra Sivas'ta katledilenlerin isimleri tek tek okunarak "Yaşıyor!" sloganları haykırıldı.

Örgütleyici kurumlar adına basın açıklamasını gerçekleştiren PSAKD Genel Başkanı Önder Aydın, katliamın üzerinden 21 yıl geçmiş olmasına rağmen, ülkenin dört bir yanından "Sivas'ı unutmamak, unutturmayacağız!" seslerinin duyulduğunu ve binlerce insanın Sivas'ta toplandığını söyledi. Devletin katliamcı geleneğine devam ettiğini vurgulayan Aydın "Bunu Haziran'dan, Ethem'den, Berkin'den, Soma'dan

biliyoruz" dedi.

Basın açıklamasının ardından, Sivas'ta katledilenlerin aileleri adına Hüseyin Özkan bir konuşma gerçekleştirdi. Sivas Katliamı'nın Türkiye, hatta dünya tarihine kara bir leke olarak yazıldığını söyleyen Özkan, mahkemelerin verdiği zamanaşımı kararına değindi. Özkan, katliamlar karşısında birlik olma çağrısı yaptı. Miting Yavuz Canpolat'ın Sivas için söylediği ezgilerle son buldu.

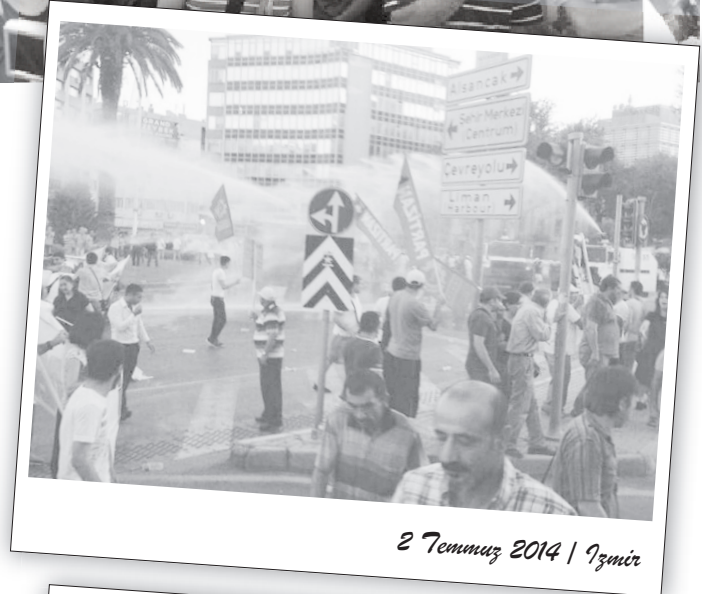
Batıkent Pir Sultan Abdal Kültür Derneği 28 Haziran günü 2 Temmuz anması gerçekleştirdi. Ergazi'de bulunan cemevi ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin önünde yapılan anma, Mehmet Özer'in okuduğu şiir ve ardından yaptığı saygı duruşu çağrısıyla başladı.

Sivas, Haziran Direnişi ve devrim mücadelesinde şehit düşen devrimci önderlerin isimlerinin haykırıldığı anmada, Batıkent PSAKD adına konuşma yapıldı. PSAKD Şube Başkanı Cevahir Canpolat, Kербela'da başlayan katliamların Sivas, Çorum, Maraş, Dersim, cezaevi operasyonları ve Haziran Direnişi'nde devam ettiğini vurguladı. Katliamlar karşısında, Pir Sultan'ın direngenliğiyle mücadele alanlarına çıkmak gerektiğini belirtti. Örgütlülüğün önemine vurgu yapılan konuşmanın ardından semah gösterimi ve müzik dinletisi yapıldı.

İzmir

Alevi kurumlarının örgütlediği, KESK'in ve devrimci kurumların destek verdiği eylem, kitlenin saat 19.30'dan itibaren Basmane'de toplanmasıyla başladı. Yaklaşık bir saat süren görüşmeler boyunca kitle sık sık sloganlarla polisin faşizan tutumunu protesto etti.

Bir saatin sonunda ABF'ye bağlı kurumlar, İHD, ÇHD ve KESK ortak karar alarak, devletin bu engellemesinin keyfi olduğuna, bu uygulamanın faşizan bir tutum olduğuna, anmayı yapanlara değil yakınlarla barikat

2 Temmuz 2014 | İzmir

2 Temmuz 2014 | Bursa

kurmaları gerektiğine dair bir açıklama yaparak yürüme kararını açıkladılar.

Kitle yürüyüşe geçtiğinde ise TOMA'dan tazyikli su ile saldırı başladı. Basmane Meydanı'nın iki tarafını da TOMA ile kapatan devlet kitleyi Basmane Fuar Kapısı'nda sıkıştırarak tazyikli-biberli su sıkmaya devam etti. Bir süre direnen kitle fuarın içine çekildi.

Fuarın içinde de tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırı sürdü. Saldırı esnasında gözaltılar oldu.

Fuarın çıkışında buluşan kitle sloganlarla Sevinç Pastanesi'ne yürüdü. Sevinç Pastanesi'nin önünde de slogan ve ajitasyon konuşmaları ile polis terörü lanetlendi. BDSP, Kaldıraç ve Halkevi'nin yaptığı açıklamanın ardından eylem sonlandırıldı.

Yaklaşık 3 bin kişi katıldığı eylemde komünistler, "Dersim'den Sivas'a Gezi'den Lice'ye katliamların hesabı sorulacak!" pankartı ile yer aldı.

Menemen'de PSKAD ve Cemevi tarafından Sivas Katliamı'nı anma etkinliği yapıldı.

1 Temmuz akşamı Cemevi bahçesinde yapılan anmada ilk olarak PSKAD Genel Merkezi'nin hazırlamış olduğu bildiri okunarak 2 Temmuz'da alanlarda olma çağrısı yapıldı. Ardından Sivas'ta katledilenler anısına saygı duruşuna geçildi ve katledilenlerin isimleri okunarak "Yaşıyor!" diye haykırıldı. Halk türküleriyle devam eden anma programı, "Menekşe'den Önce" adlı belgeselin gösterilmesiyle son buldu.

Çiğli'de Sivas Katliamı'nın yıldönümü vesilesiyle ilerici ve devrimci kurumlar tarafından anma yapıldı. Güzeltepe'de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Aleviyol, BDSP, Halkevi, Mücadele Birliği, Devrimci Hareket ve TKP'nin birlikte örgütlediği anma yürüyüşü Güzeltepe Sağlık Ocağı önünde başladı.

"Sivas'ın hesabını sormaya sokağa!" şiarlı ve Çiğli bileşenleri imzalı pankart, arkasında her kurumun birer flamasının taşındığı yürüyüş sırasında Güzeltepe Karakolu önünde arbeye yaşandı. Öfkeli kitle "Katil polis!" sloganını kaykırarak yürüyüşünü sürdürdü. Anmanın yapılacağı alana gelen kitle burada sloganlarla karşılandı. Saygı duruşuyla başlayan anma programında örgütleyen kurumlar adın basın açıklaması yapıldı. Program, semah gösterimi, şiir, müzik ile sürdürüldü.

Bursa

Alevi örgütlerinin çağrısıyla, aralarında BDSP'nin bulunduğu ilerici ve devrimci kurumlarla, sendikalar ve meslek örgütlerinin de yer aldığı 2 Temmuz anması gerçekleştirildi. Setbaşı'nda biraraya gelen yüzlerce kişi, üzerinde Madımak'ta katledilen aydın ve sanatçıların fotoğraflarının yer aldığı "Unutmadık, unutturmayacağız" pankartı arkasında yürüyüşe başladı. Kitlenin önünde semah kıyafetlerini giymiş kadınlar yürürken, bağlamalar taşındı. Yol trafiğe kapatılırken yürüyüş boyunca sloganlar atıldı.

Heykel'e gelindiğinde Kent Müzesi önündeki amfiye geçildi. Burada Madımak'ta katledilenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Sahneden katledilen sanatçı ve aydınların isimleri sayılırken kitle "Burada!" diyerek karşılık verdi. Konuşmalarda Sivas Katliamı'nın yarasının sarılmadığına, aksine katillerin amlandığına vurgu yapıldı. Denizler'in, Mahirler'in, İbolar'ın, Sivas'ın, Maraş'ın, Çorum'un, Hrant'ın, Roboski'nin, Gezi'nin katillerinin aynı olduğu dile getirildi.

Kocaeli

Kocaeli'de Sivas Katliamını Anma Platformu'nun düzenlediği anma etkinliği Merkez Bankası önünden Cumhuriyet Parkı'na kadar yapılan bir yürüyüş ile başladı.

Ellerinde Sivas katliamında katledilen aydın ve ozanların dövizleri ile yürüyen emekçiler, "Sivas'ın ışığı sönmeyecek!", "Sivas'ı unutma unutturma!", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta!" ve "Katiller halka hesap verecek!" sloganları ile Cumhuriyet Çocuk Parkı'na geldi.

Cumhuriyet Çocuk Parkı'nda şiir ve müzik dinletileri yapıldı, katledilenler anısına saygı duruşunda bulunuldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir-Bursa-Kocaeli

Katliamın 21. yılında Sivas'ta anma...

Sivas Katliamı'nın yıldönümünde birçok ilden gelen Alevi emekçiler ile aralarında BDSP'nin de bulunduğu çok sayıda devrimci ve ilerici kurum, katliamı protesto etti. Sabah saatlerinden itibaren araçlarla Sivas'a gelen binlerce kişi araçlarından inerek sloganlarla buluşma noktasına ulaştı.

Buluşma noktasında en önde 2 Temmuz Sivas Katliamı'nda katledilenlerin yakınları, yakınlarının fotoğraflarını taşıyarak yürüdüler. Roboski aileler de onlara eşlik ederken PSAKD Soma Şubesi ise Soma Katliamı'nı unutturmamak için baretler ve "Soma'yı unutma" tişörtleriyle yürüyüşe katıldı.

Yürüyüş boyunca sık sık Sivas, Roboski katliamları teşhir edilerek devrim şehitleri anıldı. Alevilere yönelik inkar ve asimilasyon politikalarının yanı sıra Haziran Direnişi'nde katledilenler anılırken Suriye halklarına yönelik uygulanan savaş ve katliam politikaları da teşhir edildi.

Yürüyüş sonunda katliamın gerçekleştirildiği Madımak Otel'i önüne gelindi. Otel önüne çelenklerin yanısıra karanfiller ve katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğrafları konuldu. Aileler ve Alevi derneklerinin yöneticileri de polis barikatı arkasındaki otel önüne geçerek katledilenleri andı.

Program saygı duruşuyla başlatıldı. Saygı duruşunun bitiminde de binlerce kişi öfkeli

sloganlarla katliama ve sorumlularına tepki gösterdi.

Programda ilk konuşmayı PSAKD Genel Başkanı Müslüm Doğan gerçekleştirdi. Ezilen ve asimile edilmek istenen bütün halkları, işçi ve emekçileri selamlayarak konuşmasına başlayan Doğan, Sivas Katliamı'nın gelişimini özetledi.

Ardından Miting Tertip Komitesi Başkanı Hacer Erdoğan konuştu. Erdoğan da konuşmasına katliamı teşhir ederek başladı. Haziran Direnişi'nde katledilenleri andı ve Okmeydanı'nda cemevi bahçesinde Uğur Kurt'un katledilmesinin sorumlusunun devlet olduğunu vurguladı. Geçmişten bugüne devletin Alevilere yönelik politikasında hiçbir değişiklik olmadığını kaydetti. Şişecam işçilerinin grevinin "güvenlik" gerekçesiyle ertelenmesi kararını eleştirdi. Son olarak Madımak Otel'i'nin utanç müzesi olması ve eşit yurttaşlık hakkı için mücadeleyi sürdüreceklerini ifade etti.

Mitingde konuşma yapan Somalı bir işçi de "Katledilen hep biziz. Nereye kadar sessiz kalacağız?" diyerek faşizme karşı mücadele çağrısı yaptı. Çeşitli kurum ve dernek temsilcilerinin konuşmalarıyla devam eden miting sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / Sivas

2 Temmuz 2014 | Sivas

2 Temmuz 2014 | Sivas

Kartal'da kitlesel ve coşkulu Sivas anması

2 Temmuz akşamı saat 20.00'de başlayan etkinliğin sahne arkasında "Maraş, Çorum, Gazi, Sivas... Katliamların hesabını sormaya! / BDSP", "Anaların öfkesi katilleri boğacak! / EKK", "Katil devlet hesap verecek! / BDSP" pankartları asıldı. Park aynı zamanda BDSP flamaları ile süslendi. Yanı sıra Sivas'da katledilenlerin resimlerinin yer aldığı sergi yapıldı. Kızıl Bayrak gazetesinin kapak ve yazılarının yer aldığı sergi de anma alanında yerini aldı.

Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı'na, Greif seminerine çağrı yapan ve Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısının yer aldığı standlar açıldı. Gün içinde müzik yayını yapılarak anmaya çağrılar güçlendirildi.

Katliamcı gelenek can almaya devam ediyor!

"Pir Sultan'dan Madımak'a, Madımak 'tan Soma'ya katleden devlettir!" şiarıyla düzenlenen anma etkinliği 21. yıldönümünde Sivas Katliamı'ndan hesap sorma çağrısıyla başladı.

Osmanlı'dan bu yana sermaye iktidarının katliamlarla yol yürüdüğü Pir Sultanları, Nesimleri, Şeyh Bedrettinleri, Mustafa Suphileri katlettiği, Dersim'den, Koçgiri'ye, Deniz, Mahir, İbolar'dan '77 1 Mayıs'ına, Çorum'a, Maraş'a, Sivas'a ve Haziran Direnişi'ne devletin katliamcı kimliğinin sürdüğü söylendi ve Sivas'ta diri diri yananlar için, Deniz, Mahir, İbo; Üç Fidan için, Haziran Direnişi'nde yitirilenler için, Soma'da iş cinayetine kurban gidenler, Okmeydanı Cemevi'nde vurulan Uğur Kurt için saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşundan sonra ise Berkin Elvan'ın, Sivas'ta yaşamını yitiren 12 yaşındaki Koray Kaya'nın, 15 yaşında öldürülen İbrahim Aras'ın anısına Üç Fidan Çocuk Topluluğu sahneye çıkarak Nazım Hikmet'in 'Kız Çocuğu' adlı şiirini seslendirdiler. İlgi ile izlenen dinleti alkışlarla sona erdi.

Baskı ve katliamlara karşı örgütlü mücadeleye!

Ardından Kartal Emekçi Kadın Komisyonu temsilcisi söz aldı. Kartal EKK konuşmasında, devletin Dersim'de bombalar yağdırdığı kız çocuklarını başka topraklara sürdüğünün ve Dersim'in hala kayıp kızlarını aradığının, Maraş'ta baltalarla satırlarla saldırıldığının, Çorum'da katliamların gerçekleştirildiğinin, Sivas'ta yaktığının, Roboski'de savaş uçaklarıyla Reyhanlı'da bombalarla, Haziran'da gaz kapsülleriyle saldırıp elimizi, gözümüzü, kolumuzu aldığının, Soma'da 300'ün çok üstünde işçiyi katlettiğinin ve daha sayılamayan binlerce katliama imza attığının altı çizildi.

Emperyalizmin kirli oyunlarıyla bu devletin gericilerin tetikçiliğini yaptığı vurgulandı. "Bu düzen sürdükçe katliamların sürece, düşmanımız çok örgütlü. Biz de ancak örgütlenebilirsek sokağa, eyleme çıkabilirsek onları yenebiliriz" denilen konuşma "Yaşamın yarısını oluşturan kadınlar kavganın da yarısını oluşturur. Kadınlar sokağa eyleme özgürleşmeye! Anaların öfkesi katilleri boğacak!"

sözleriyle devam etti. Örgütlü mücadeleye çağrı yapılarak konuşma sonlandırıldı. Konuşma kitle tarafından "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganı ile karşılandı.

Kartal EKK'nın konuşmasının ardından sahne Okan Şahin'e bırakıldı. Okan Şahin türkülerıyla anmaya destek verirken türkülerin arasında Sivas Katliamı'nı lanetleyen konuşmalar yaptı. Ezgilerinin ardından anmaya katılan herkese ve BDSP'ye teşekkürlerini ileterek sahneden ayrıldı. Okan Şahin sahneden alkışlarla uğurlandı.

Katilamla ayakta duran düzene karşı yeni Greifler yaratmak

Sahne Şahin'in ardından BDSP temsilcisine bırakıldı. BDSP temsilcisi konuşmasında şunları söyledi: "Sivas'ı unutmak ihanettir. Dersim, Maraş, Çorum bu sistemin geçmiş katliamlarla doludur. Denizler'in, Mahirler'in, İbrahimler'in yolundan onları aşarak yürüyoruz. Dün Sivas'ta katledenler bugün Soma'da, Haziranlar da katletmeye devam ediyor. Bütün bunlar bu sömürü düzeni sürsün diyedir."

Ardından cami-cemevi projesi, Ortadoğu'daki gelişmeler ve İŞİD gericiliği, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden bahsedildi. "Bütün bu cendere ancak Greif'lerle, yeni Greiflerle aşılabılır" denildi. Ve Greif seminerine çağrı yapıldı. Çağrının ardından konuşma sonlandırıldı.

Alkışlarla karşılanan konuşmadan sonra Kurfalı Pir Sumltan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) semah ekibi gösterim gerçekleştirdi. Dikkatle izlenen semah gösterimi sonrasında Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nin atölye çalışmalarına çağrılar yapıldı. Çağrının

2 Temmuz 2014 | Kartal

ardından Rüzgarla Bir Müzik Grubu dinleti için sahnede yerini aldı. Faşizme karşı mücadelenin önemine vurgu yapan konuşmanın ardından ezgilerini seslendirdiler.

Anma katliamlardan ve katliamcı devletten hesap sorma çağrısı ve Pazar günü gerçekleştirilecek Greif seminerine gidış için araç kalkış yerlerinin duyurusu ile sonlandırıldı.

Anmadan notlar:

* Anmanın kitleselliği dikkat çeken yanlardan biriydi.

* Anma esnasında Kızıl Bayrak gazetesi büyük ilgiye konu oldu.

* Yaz kampı için açılan stantta maddi destekler toplandı.

* Atölye çalışmalarına kayıtlar yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Markopaşa'nın mimli ozanı, selamsızdır Babialî'den aşağı

K. Ebrahim

*Yoklama defterinden öğrenmedim sizi,
benim haylaz çocuklarım!
Sınıfın en devamsızını
bir sinema dönüşü tanıdım,
koltuğunda satılmamış gazeteler...*
Rıfat Ilgaz

Derin kar zamanlarında doğdun sen. Hala bilmeyiz nedir gerçek yaşın, belki binlerce yıllık bir çınarsın. Anadolu'nun yosun yeşilidir gözleri, ağladığında orman mı orman! Yedi denizin selintisi, erken büyümüşlüğü'nün simgesidir doğduğun topraklar. Barok sarısı, defne sarısı, yazma sarısına sevdalısın sen "İnanma, ne yana gitsen Karadenizlisin." Cide kadar yalnız, Cideleyn ılıman. Duttan yapıma bir çerçeve içinde uzanmış Cide "kendine giden ağacı bilir".[1] Peki, sen? Sen misin, dört duvarla kuşatılan, Cide midir düşünen Şevki Usta'nın çerçevesinde? Düşlerini mi, yaşamın mı şu eriyen mum ışığında? Çerçevesel Cide'ye yakışır ama sana yakışmaz Usta. Bak kaç yıl geçti aradan, ne sen Cide'den geçtin, ne o geçti senden. Kilim gibi dokunurken mutsuzluk, sen, şiir kapısının sadık emektarı, kan uykulardan kaldırdın başını. Hakkını verdin yumruğun, kitabın, atar damarın! "Önce şiirde sevdin kavgayı, özgürlüğü kelime kelime şiirde... Kafiye'den önce gelen sevgilerimiz mi sade? Sürgün de var, hapis de."[2] "İnsanları alabildiğine sevmeyi" bırakmadılarsa yanına "Utanma, suçun tümü sende değil."[3]

Dediğin gibi alacaklılar kadar olmasa da yine de üzülenler bulundu ardından: Çaycılar, kahveciler, işkembeciler, Fesleğen Sokağı'nda bacaksızlar, bir de biz; sınıfta dalgın, pazarda simit, şeker, limon satan öğrencilerin. Bu da nereden baksan birkaç halk eder. "Ağlamak her dilde tek anlamda"[4] değil mi? Mahallende sessiz ve kaçak yürürken borçluydun bakkaldan, mimliydin polisten kaçıyordun. Babialî Yokuşu'ndan inerken selam verilmezse bilirdin takip vardı. Eksik kalan selamlara ithafen, biz, sınıfının devamsızları ve bu yüzden Sınıf'ın şairine en çok kulak verenler, ellerimizde sınıfın gazetesiyle selamlıyoruz Rıfat öğretmenimizi!

Sabahattin Ali gibi özetliyoruz hala meramını: "Büyük mevzulara palavralı şeylere hiç yanaşmadın, ferdilikten kurtulup cemiyetin malı olabildin ve bunları üçüncü şahsın bitarafılığı ile anlatabilen sendin."[5]. Yine Ahmed Arif'çe sesleniyoruz sana: "Halkımın, yurdumun büyük acısı, büyük hüznü, sonsuz sevinci ve yıkılması imkânsız onurusun. Merhaba sevgili Ağabey..." [6] Az "Yarenlik" etmedin bizlere. Dar gelirli, yoksul, bazen işçi bazen köylü olan insanlarla bölüştün çileli yaşamı. Basit insanlardı bunlar, gürültüsüz insanlar. Ve her şeyden önce, senin kadar, iyi insanlar. Bu insanları, bu kadar çok, bu kadar temiz, nereden buldun sen Usta? Üşenmedin okullardan buldun, cezaevlerinden tanıdın, sanatoryumlarda ağırlı hastalıklar içinde kıvrılırken çekip de şiirleştirdin, öyküleştirdin. Yani aslında sen hayatı edebileştirdin. Balaban sanatıydı seninki, çevrenin izini kâğıda koma, memleketin havasını muşambaya basma işi.

Adım adım haber verdin dostu saflarını, düşman duyar mı diye çekinmedin, korkmadın. Duydu da! Çünkü tam bir yıl sonra, yani 1944'te, yani aldandığında ağaçlar, soğuktan Arif Damar'ın içi cız ettiğinde bağır bağır hem de kıpkızıl bir kapakla "Sınıf" ile taşırdın son damlayı! Neyin nesiydi bu Sınıf da uslu öğrenciler gibi her ödeve sorgulamaksızın itaat edenleri, çıkarıcı okul müdürleri gibi bu dünyanın tepesine üşüşmüşleri birden ürkütüverdi? Sınıf'ın suçlu içindeki öğrencilerin yoksul olmasıydı ve sen bu öğrencileri tüm derslerden geçiriyordun. Kovuşturmalar ve zincirleme tutsaklıklar başlıyordu böylece.

Öğretmenliğini elinden aldıkları bu anda, asıl şimdi, Sokrates gibi sınavsız ve diplomasız bir öğretmen oluyordun! Olimposlu bilgenin aklı, Gideroslu ozanın yüreğine aksediyordu. Yıldız Karayel oldu sonra, sundurmada yine hantal döküntüsü cunta ucubelerinin... Yaşın yetmiş be hey koca çınar! Kulak hala kırıste! Karartma Geceleri'nde kaçak, kırk yıl sonrasında yine tutsak. Hala uslanmaz bir öğrenci ve öfkeli bir öğretmenden Karton Kuleler'e düşman. Bağladılar gözlerini, yazgın gibi şimdi bileklerin de zincirlenmiş dostlarına, mezbahaneden bozma işkencehanelerde tutsak etmek kolay mıydı seni?

**"Güvercinim uyur mu,
çağırsam uyanır mı?"[7]**

Babialî Yokuşu'nun selamsız misafiri, Kanadından çok pençesine güvenen güvercinleri anlatıyordu Rıfat Ilgaz. Gagası tunç, kanat uçları çelik yeşil, suyunu buluttan süzen türden güvercinler... Yok öyle adaklar, avlular, Piyerlotiler, yok öyle gagasında zeytin dalı; bunlar kurşun buğusu güvercinler! Öfkesi tüylerinde duman duman, özgürlüğünce dövüşken güvercinler. Hangi kavganın güvercini olduğunu bilen güvercinler uçar Ilgaz'ın eteklerinde. Ve Ilgaz'ın yamaçları öylesine geniş, öylesine uçsuz bucaksızdır ki ta Madımak'a kadar uzanır. Kemikten ve etten daha fazla bir şeyler tutuşmakta iken takvim Temmuz 2'yi gösterir; yeryüzünde tutuşmaya müsait ne varsa utanır o gün kendinden. Ateş, icadından utanır. Ilgaz'ın yücüne kar yerine kor yağar bu sefer. Temmuz 7'yi gösteren yaprak düşer duvarlardan. Sivas'taki yangın en üzgün

kurbanını o gün yakmıştır.

Tutuklamalar, tehditler ve Karartma Geceleri'nin düdüğü sesleri yıkmadı Rıfat Usta'yı, büyük çınarları dışarıdan gelen darbeler kolay kolay deviremez. Onu dostlarının acısı devirdiğinde 21 yıl öncesiydi. Bütün büyük ağaçlar gibi içinden kemirdi onu da yaprakları döküme hazırlayan ince sızılar. Bezirciler'in "gecenin tekdüzeliğini, bir tabancadan boşalan şarjör gibi delik deşik eden"[8] sesleri yankılandı doruklarında. Bundandır işte Ilgaz'a her bakan bu yüce gönüllü ozanların sohbetini duyar gibi olur hala. Dize dize duyulur, ulu çamlar, köknarlar ve eğilmez ardıçlar boyu, Havran yolundaki karakılıçlar ağırlığınca, güvercinin kanadınca, yerin çekimince...

Aldığı soluğu hak etmek için sevenler

"Toplumsal çelişkilerin ayyûka çıktığı bir ortamda, şairin, sosyal acılara sözcülük ederken, yergici olmamasına imkân var mı? Ne var ki, yapıcı bir yergidir bu ve bir yerde daha güzel bir dünyaya olan umuttan da kopuk değildir. Bizzat kendisi ağır politik baskılar altındayken bile, ayakta kalmayı sürdüren, acılı ama yaşama direncini yitirmeyen ve kavgayı elden bırakmayan bir sestir onunki."[9]

Bundan ötürü, sakıncalıdır Markopaşa'lılar! Çünkü "ahmakların yüzündeki ciddiyet maskesiyle" alay ederler. Markopaşa'yı kapattıklarında Hür Markopaşa'yla çıktın karşılına. Yine kapattılar, Malum Paşa! Yine kapattılar, oldu mu Malum Paşa sana Merhum Paşa, Yedi-Sekiz Paşa! İmzasız yazılarında Sabahattin Ali'nin mirasını hınçla yaşattın. Mahlasın yetiyordu mütevizliliğini anlatmaya: Stepne*! Sen Fedailer Mangası'nın en önde gidenlerinden. Ciğerlerin dar gelmeye başladığında bile engin soluğuna, güvercinlerin kadar dirençliydin, kuşçular çarşısında tüy dökmedin, tünemedin düşmanın saçaklarına. Sömürgeci cami güvercinlerine karşı affediciler olmadın!

Öyle gizli değil, açık açık çağırıldın kader dedikleri aldatmacayı değiştirmeye. Devirmeye çağırıldın çirkin olan ne varsa, bizleri insanı sevmeye... Ama öyle kuru sevmeler değil, Aytmatov emeğince sevmeye ve bu uğurda gerekirse bedel ödemeye çağırıldın. Kendi hayatınla kanıtladın öğrettiklerini, kitaplara sığmadın. Mizahın, ince bir sızı, belirsiz bir gül olup da açiverdi

yüzümüzde. İyi insan olabilmeyen zor zanaat olduğunu bize kafamıza vurmadan öğrettin. Remzi'yi tahtaya kaldırdın, doğru, ama ayağında sağlamca bir pabuç, sırtında bir ceket yok diye utandırmadın!

*Ne var bunda sıkılacak
utanmak bize düşer çocuğum!
Eğer çalışmadığın içinse,
bildiklerin sana yeter,
notun önceden verilmiş.[10]*

“Yemek paydosunda bizden saklı bir baş soğanı yoldaş eden”[11] Halil'in tuhaf uysallığı ardındaki gerçekliği açık ettin ya yetiyor o korku bugün de her sınıfta, her iş yerinde alıkanlık taslayan Kadioğlu'na. Kel Mahmut'sun işte, Mustafa Ural'sın kendi kitabında, kızdın haylazlıklara, tembelliklere, başıboşluğa kızdın! Ama bizim haylazlığımızı en çok sen sahiplendin yine de. “Kim ne derse desin, çocuklar için yazdın hep. İki iş tutun ömür boyu köklü. Çocukları okutmaktı ilk işin. İkincisi, yazdıklarını çocuklara okutmak.”[12] Anladın çünkü “onlar yalnız ekmele de yaşanmaz diye romanlar yazdın, biz ekmeğe de razıydık.”[13] Ekmeğin karneyle verildiği günlerin benzeri tuhaf günler yaşıyoruz yine, karnemiz eksik.

Garson Nuri yandaki kahvehanede çalışıyor. Boşta gezen Ali Bey inanır mısın hala boşta geziyor! Cumartesiler boyu nöbette, F tiplerinin sadık ziyaretçisi, bilmeden siyaseti, devrimi aramalar, coplar göze alır da katılır davamıza, Sarı Yazma'lı Anadolu kadınları, Hafize Ana'lar hala burada! Alişlerin fabrikalarda makine başlarında, çokça öldü, kaç kere koptu kolları, ne yaparsın bağlaması gibi çift el ister yâri de sarılmak için; hasret hasret yine senin mısrandan taşmakta. Yoksul Rukiyeler meyve vermeye devam ediyor, bak doğuyor kız çocukları, belki tütün işçisi belki Beşiktaş'ın arka sokaklarında bir sahipsiz kadındır olacağı. Ama bu yazgı değişmez değildir ve tüm analar gibi Rukiye yavrusunu sevmeye devam edecektir. Kitaplar ve bizlerse, suç ortakların olmaya. “Ama boğazı tokluğuna özgür, deli rüzgârlar başında eser. Sana dökülür dövüne dövüne yüreğimizden Kızılırmak!” Laleli esnafı sildi tüm borçlarını... Kapalıçarşı'da rehin bıraktığın paltonu da çok yakında alacağız.

* Stepne: Rifat Ilgaz'ın mahlası. Anlamı: Yedek lastik.

Kaynaklar:

- 1- Rifat Ilgaz, Cide - Avcılar, Kulağımız Kirişte adlı kitabından, 1983
- 2- Rifat Ilgaz, Şiirde, Devam adlı kitabından, 1943.
- 3- Rifat Ilgaz, Aydın mısın, Karakılıç adlı kitabından, 1969.
- 4- Rifat Ilgaz, Her Dilde, Ocak Katırı Alagöz adlı kitabından, 1987
- 5- Sabahattin Ali, “Yarenlik” (Rifat Ilgaz, 1943) Üzerine, Yurt ve Dünya Dergisi, Nisan 1943.
- 6- Ahmet Arif, Rifat Ilgaz'a Mektubu, Yeşilköy, 13 Kasım 1988.
- 7- Rifat Ilgaz, Güvercinim Uyur mu, Aynı adlı kitabından, 1970.
- 8- Rifat Ilgaz, Karartma Geceleri (Roman), Çınar Yayınları, İstanbul 1998, sf.90.
- 9- Server Tanilli, “Rifat Ilgaz'ın Şiiri”, Strasbourg, 1 Ocak 2003
http://siir.gen.tr/siir/r/rifat_ilgaz/server_tanilli_rifat_ilgazin_siiri.htm
- 10- Rifat Ilgaz, Remzi, Sınıf adlı kitabından, 1944.
- 11- Rifat Ilgaz, Sınıf, 1944.
- 12- Rifat Ilgaz, Okutmak Üzerine, Bütün Şiirleri (1927-1991).
- 13- Sadık Albayrak, “Rifat Ilgaz'ın Notları”, Karartma Gecelerinde Bir Aydın Kuşağının İzleri, 2006.

Adalet Bakanlığı çalışanlarına mobbing!

Karar verme hakkını kendilerinde gören hakim ve savcılarının, adliye binalarında çalışanlara mobbing uyguladığı yerde elbette adalet olmaz.

Adalet Bakanlığı bünyesindeki adliye, ceza infaz kurumları ve denetimli serbestlik müdürlüklerinde çalışan personeller, katıldıkları bir ankette mobbinge maruz kaldıklarını belirtti.

14 Haziran-21 Haziran tarihleri arasında gerçekleşen ankete 1139 personel katıldı. Ankete katılanların yüzde 70'i (797) adliye personeli, yüzde 28'i (314) ceza infaz kurumu personeli, yüzde 2'si (20) ise denetimli serbestlik müdürlüğü personeli olarak çalıştıklarını söyledi.

“Çalıştığınız ortamda mobbinge (psikolojik tacize) maruz kaldınız mı?” sorusuna yüzde 94 (1063) “Evet, mobbinge maruz kaldım”, yüzde 6 (64) çalışan “Hayır, mobbinge maruz kalmadım” yanıtını verdi. “Mobbinge karşı ne tepki verdiniz ?” sorusuna yüzde 75 (823), “Bir şey yapmadım” dedi.

Müdür, hakim, cumhuriyet savcısı!

“Kim tarafından mobbinge maruz kaldınız?” sorusuna ankete katılanların yüzde 36'sı müdür, yüzde 31'i hakim, yüzde 19'u ise cumhuriyet savcısı yanıtını verdi.

“Size karşı yapılan mobbinge karşı verdiğiniz tepkiden sonuç aldınız mı ?” sorusu üzerine yüzde 78'lik bir kesim, “Çaresizim, elimden bir şey gelmez” derken, “Size uygulanan mobbing sonucunda aşağıdakilerden hangisi gerçekleşti ?” sorusuna yüzde 58'lik bir kesim, “Psikolojim bozuldu (panik atak, anksiyete, depresyon, travma sonrası stres bozukluğu gibi)” yanıtını verdi. “Çalıştığınız dönemde başkalarına psikolojik taciz yapıldığına tanık oldunuz mu ?” sorusu üzerine ise yüzde 95'lik bir kesim, “Evet tanık oldum” dedi.

Bozuk adalet sisteminin çarpık işleyişi

Bu veriler Türkiye'deki adalet sisteminin ne derece bozuk olduğunu, bu kurumlarda yönetici sıfatlarıyla görev alanların nasıl bir kişilik yapısına sahip olduklarını bir kez daha göstermektedir.

Yaptıkları suç tanımlamalarıyla karar verme hakkını kendilerinde gören hakim ve cumhuriyet savcılarının, adliye binalarında çalışanlara mobbing uyguladığı yerde elbette adalet olmaz.

Kendi personeline mobbing uygulayan hapisane müdürlerinin ve görevlilerinin yönetimindeki çocuk hapisanelerinde ise kim bilir açığa çıkmayan daha nice insanlık suçu bulunmaktadır. Bilinmeyen kaç Pozanti ve Şakran olduğu fazlasıyla düşündürücüdür.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/27 * 4 Temmuz 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezh Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

İşçi sınıfının yasalçılığa ve işbirlikçi sendikacılığa meydan okuması:

DERBY İŞGALI 46. YILINDA!

Yıl 1968. Dünyada büyük bir öğrenci ve işçi hareketinin dalga dalga yayıldığı ve böylelikle tarihte iz bırakan olaylara sahne olduğu o şanlı yılın Temmuz ayının 4'üydü. Günlerden Perşembe. Günün sabahında Türkiye işçi sınıfının Derby'de çalışan 1600 neferi tarihi bir adım attılar. Türkiye'nin modern tarihinde bu düzeydeki ilk fabrika işgalini başlattılar.

Fabrika işgali, Derby işçilerinin örgütlülüklerinin sarı sendikalar eliyle kırılmaya çalışılmasına bir yanıt olmuştur. Özellikle de işçi sınıfının işbirlikçi sendikal düzende bir yıl önce DİSK ile açtığı gediği kapamaya yönelik saldırıya işçi sınıfının verdiği yanıtı. Derby işçileri böylelikle yeniden sarı sendikacılığın tezgahına gelmeyeceğini militan bir eylemle göstermişti.

Bardak taştı!

Derby işçileri DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'na üyeydi. Ancak işçilerin bu örgütlü gücünü kırmak ve bir satış sözleşmesinin yolunu açmak için fabrikanın yönetimi Türk-İş'e bağlı yeni kurulan sarı sendika Kauçuk-İş'i kullanma yoluna gitti. Fabrikanın müdürleriyle Kauçuk-İş'in yöneticileri el ele vererek, düzmece belgelerle Derby işçilerini bu sendikanın üyesiymiş gibi gösterdiler, Çalışma Bakanlığı da bu düzmece belgelere dayanarak Kauçuk-İş'i yetkili sendika ilan ettiler. Arkasından mahkeme de bu kararı onayladı. Tüm bunlar olduktan sonra patron ve işbirlikçileri buna tepki gösteren işçileri yıldırım için 3 kadın işçiyi kıyasıya dövdürdüler. Böylelikle de büyük patlamaya sebep olan kıvılcımı çaktılar.

Kauçuk-İş ile patronun masaya oturacağı 4 Temmuz sabahı işçiler fabrikayı işgale başladı. Patronları içeri almayan işçiler kapıları kapattılar ve fabrikanın santraline de el koydular. Taleplerini de şöyle sıraladılar:

- * Kauçuk-İş Sendikası'nı istemiyoruz
- * Fabrika müdürü Naci Güney ve işletme şefi Ruhi Bey'i istemiyoruz
- * Sosyal haklarımızın verilmesini,
- * Toplusözleşmenin Lastik-İş tarafından yapılmasını,
- * Yemeklerin düzeltilmesini,
- * Fabrika baştemsilcisinin çalıştırılmamasını,
- * İşçi ücretlerinin düzenlenmesini,
- * İşyerimizin değiştirilmemesini istiyoruz.

Taleplerini açıkladıktan sonra büyük bir disiplin içerisinde, hiçbir çalışma aracına zarar vermeden işgal eylemini sürdürdüler.

Baskılar, tehditler, tutuklamalar işe yaramadı!

İşgal basında ve kamuoyunda büyük yankılar yarattı. Sermaye ve işbirlikçileri direnişin kırılması için asılsız iddialarla kamuoyunu yanıltmaya çalışıyorlardı. İlk olarak işçilerin makineleri tahrip ettiği iddia edildi. Bu iddiaya karşılık basın mensuplarını fabrikaya alan işçiler hiçbir aracın tahrip edilmediğini gösterdiler. İkinci iddia ise işçilerin zorla işgale katıldığı biçimindeydi. Bu iddianın çürütülmesi de yine zor olmadı. Basın mensupları içerideyken işçiler fabrikanın kapılarını ardına kadar açtılar ve isteyenin gidebileceğini yüksek sesle haykırdılar. Fakat bu bildirimde Derby işçileri hep bir ağızdan "biz kendi isteğimizle kalıyoruz" diye yanıt verdiler.

İşgal sürerken dönemin İstanbul Valisi Vefa Poyraz arabuluculuk girişiminde bulundu. Ancak bu girişimlere karşılık patron, zaman kazanmak için işçilerin hangi sendikaya üye olduklarını bilmediği yalanına sarıldı. Lastik-İş yöneticileri ise Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne referandum talebinde bulduklarını ama bu talebin reddedildiğini, bu durumda valinin bu referandum sürecini üstlenmesini istediler. Patron ve sarı sendika referandumdan kaçtı.

Bu arada da işçiler üzerindeki baskılar arttı. Dönemin başsavcısı işçiler hakkında soruşturma açılacağını duyurdu. Türk-İş yönetimi de işgale müdahale edilmesi için dönemin başbakanı Süleyman Demirel ve Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'la görüşmeler yapıyordu. Bu görüşmelerde bir biçimde belirtildiği gibi, asıl korku bu işgalin diğer fabrikalara yayılmasıydı.

İşgal zafere ulaştı!

En sonunda işçilerin direncini kıramayan sermaye ve işbirlikçileri geri adım atmak zorunda kaldılar. Yapılan referanduma katılan 950 işçiden 920'si Lastik-İş'i, 6'sı da Kauçuk-İş'i tercih etti. Böylece Kauçuk-İş Sendikası'na verilen yetkinin sahte olduğu ortaya

çıktı. 6 gün süren işgal eylemi sonucunda kazanan işçiler ve Lastik-İş Sendikası olmuştur. Bu aşamadan sonra yapılan anlaşmanın maddeleri şöyle sıralanıyordu:

1. İşgalci işçiler işten çıkarılmayacak,
2. İşveren tatbikatta bulunulmasını istemeyecek,
3. 1 Temmuz'dan geçerli olmak üzere sözleşme imzalanıncaya kadar ikişer lira zam uygulanacak.
4. Müdür Naci değiştirilecek,
5. İşbaşı yapılacak,
6. İşveren, tevkif edilen 4 kişiden şikayetçi olmayacak ve kefalet ödeyerek serbest bırakılmalarını sağlayacak,
7. İşveren, toplusözleşme sonunda mahkemeye itirazda bulunmayacak.

Bu anlaşma sonucunda 10 Temmuz günü işbaşı yapıldı.

Anlaşmanın hemen ardından 5 işçi önderi "işçileri işgale teşvik" suçlamasıyla tutuklandı. Fakat Derby işçileri bu tehdit ve baskılara boyun eğmeden eylemlerini sürdürdüler.

İşçi sınıfı Derby işçilerinin açtığı yoldan ilerledi!

Aslında Derby bir yetki mücadelesinin ötesinde derin anlamlar taşıyordu. Derby'de de Greif'de olduğu gibi iki ayrı mücadele anlayışı çatıştı. Bir yanda işçilerin iradesini hiçe sayan işbirlikçi, icazetçi bir anlayış, diğer taraftan da demokratik ve fiili-meşru mücadele anlayışı vardı. Eğer Derby'de işbirlikçi anlayış kazansaydı, bu kazanım giderek DİSK'te temsil edilen mücadelecilik sendikacılık anlayışının boğulmasıyla sonuçlanan bir sürecin başlangıcı olabilirdi. Fakat sonuçta Derby işçilerinin kararlı mücadelesiyle fiili-meşru mücadele anlayışı galip geldi.

Derby işgalinin işçi sınıfı üzerindeki etkileri büyük oldu ve sonrasındaki döneme damgasını vurdu. Öyle ki Derby işçilerinden öğrenen işçi sınıfı dalga dalga gelen işgal eylemlerine imza attı. Böylelikle de en ileri noktaya 15-16 Haziran Direnişi'nde ulaşacak olan büyük ve militan bir sınıf hareketi doğdu. İşçi sınıfı bu dönem boyunca hak ve örgütlülükleri bakımından büyük kazanımlar elde ederken sermayeye de kök söktürdü.

Sermaye iktidarı uzun bir dönemin ardından, büyük çabalar sonucunda sınıf hareketini ezmeyi başardı, böylelikle Derby ile kapıları sonuna kadar açılan dönemi sona erdirdi. İşçi sınıfının yasaların ardında sendika bürokratlarının oyunlarına boyun eğmedi.

Derby yeniden!

Ancak artık yolun sonuna gelinmiştir. Çünkü Derby işçilerinin ruhunu taşıyan, onların devrimci mirasına sahip çıkan Greif işçileri eylemleriyle bu gerçeğin altını çizdiler ve sınıf mücadelesinde yeni bir dönemin kapılarını açtılar. Öyle ki Greif'ten sonra Seyitömer başta olmak üzere bir dizi mevzide sermayeye ve sendikal bürokrasiye kök söktüren örnekler çoğaldı. İşçi sınıfı böylelikle artık yasaların ve bürokratların belirlediği sınırları zorlayarak sermayenin korkularını büyütüyor.

46. yılında Derby ruhu Greif işçilerinin elinde bugün yeniden bayraklaştırırken işçi sınıfı bu bayrağın altında toplanmaya başlıyor.